En varnande röst

och

undervisning för alla människor

eller

inledning till tron och läran

i

Jesu Kristi Kyrka af Sista Dagars Helige.

Af

Parley P. Pratt.

Sjette genomsedda upplagan.

„Det gamla, si, det har inträffat, och nya ting förkunnar jag. Förrän det skjuter upp i dagen låter jag eder höra det". (Es. 42: 9)

„Framläggen eder sak, säger Herren, andragen edra skäl, säger Jakobs konung". (Es. 41: 21.)

Öfversättning från engelskan.

Köpenhamn.
Utgifven och förlagd af Andreas Peterson.
1900.

Tryckt hos J. D. Qvist & Komp. (A. Larsen).

FÖRETAL

TILL ANDRA EUROPEISKA UPPLAGAN.

Då detta arbete först utkom i Amerika, var det ganska litet bekant och rönte föga uppmuntran. Hela månader förflöto, under det att endast några få exemplar blefvo sålda. Men till författarens stora förundran arbetade det sig själft, genom Guds välsignelse och sitt eget stora värde, mer och mer fram till uppmärksamhet bland folket, till dess att första upplagan, som bestod af 3,000 exemplar, blifvit utsåld under loppet af två år, under det att verket rönte ständig efterfrågan. En ny upplaga utkom år 1839, bestående af 2,500 exemplar, som jämväl på kort tid blef utsåld. Sedan hafva tre särskilda upplagor, utgörande tillsammans 13,000 exemplar, likaledes blifvit utsålda, men det oaktadt är efterfrågningen i tilltagande både i Amerika och Europa.

Det har redan banat sig väg i de flesta amerikanska stater och i Kanadas provinser, äfvensom i många trakter af England, Skotland, Irland och Wales. Det har gjort sitt inträde såväl i palats som hydda, och genom de tillförlitligaste underrättelser, som vi haft tillfälle att därom inhämta, erfara vi, att ganska få läsare lagt boken ifrån sig utan att känna en djup och gripande öfvertygelse om sanningen af grundsatserna däri.

Författaren eger i denna stund tusentals vitsord af ansedda personer från olika stater och nationer, hvilka alla bära vittnesbörd om, att detta arbete varit ett medel i Guds hand att rädda dessa personer från vantro, sekteriska villfarelser, bedrägeri och fördomar, och att leda dem fram till *sanningens ljus*.

I betraktande af allt detta, jämte en innerlig önskan att kunna sprida sanningen så vidt omkring som möjligt bland människosläktet, har författaren funnit anledning att utgifva denna nya upplaga, hvilken han hoppas måtte blifva en välsignelse för många tusenden, som ännu vandra i mörker och vantro, och föra dem till Guds fårahjord.

Om det finnes något beundransvärdt eller prisvärdt i detta arbete, så gör författaren icke anspråk på ära eller beröm därför, ty sådant tillkommer allenast honom, som är upphofvet och källan till *all sanning*. Författaren var blott en åkerbrukare, van att följa plogen, och således icke bildad genom någon lärd uppfostran, eller undervisad i nutidens moderna sektskolor (eller såkallade religionsskolor), utan uppfostrad i Amerikas vildmarker, men egde ett oförfäradt och frimodigt sinnelag. Han drack ur sanningens rena källa, ogrumlad och oblandad, sådan den framvälde i majestätisk klarhet från den sig öppnande himmelen, i hela sin okonstlade enkelhet. Så beskaffad har hon flutit från hans penna ned i denna bok, icke insvept i det mystiska eller förborgade, icke iklädd prålet af några högt beprisade namn eller titlar eller lärda termer. icke prydd i vältalighetens vackra dräkt som framflyter från fantasien och passionerna, utan framträdande i den enkla och anspråkslösa dräkten af sin egen

medfödda blygsamhet, liksom öfvertygad om sin egen renhet och oskuld.

Författaren är icke allenast sanningens ande tackskyldig för de grundsatser och sanningar, som detta verk innehåller, utan stannar jämväl i förbindelse därför hos flera personer, som blifvit gjorda till redskap i Guds hand att uppenbara den sanna kunskapen om Gud för det nu lefvande människosläktet, och att vara grundläggare och ledare för Jesu Kristi Kyrka af Sista Dagars Helige.

Såsom en af de förnämsta bland dessa, vill jag först och främst med vördnad nämna president Joseph Smith, som var det verksammaste redskapet vid framförandet af dessa härliga sanningar — så välbekanta för de gamla — och som nu genom honom blifvit återgifna till lärdom och kunskap för världen, och hvars nitälskan, bemödanden, lidanden och påföljande martyrdöd alltid skola framstå såsom ett klart minne för alla kommande släkten och tidsåldrar, och högligen prisas af ännu ofödda millioner lyckliga människor.

Med en fast öfvertygelse om, att de grundsatser detta arbete innehåller, ännu skola komma att herska öfver hela jorden, utsändes nu denna nya upplaga af »En varnande röst«. Och skulle det äfven blifva författarens lott att uppoffra sitt lif för sanningens skull, skall han dock hafva den trösten, att det skall sägas om honom, då han gått hädan, såsom det sades om Abel: »Änskönt han är död, talar han dock«.

Manchester, England, den 4 December 1846.

PARLEY P. PRATT.

FÖRETAL

TILL FÖRSTA AMERIKANSKA UPPLAGAN.

Under de sist förflutna nio åren har den offentliga sinnesstämningen beständigt varit mer eller mindre uppskakad i alla delar af vårt land genom ropet »Mormonism, mormonism, bedrägeri, fanatism!« m. m., och detta förnämligast genom pressen. De flesta tidningar och tidskrifter hafva haft till sin förnämsta uppgift att utsprida vrånga framställningar samt förtal och lögner af gröfsta slag, i afsikt att tillintetgöra ett oskyldigt samfunds inflytelse och karaktär redan i dess barndom, — ett samfund, om hvars verkliga principer de flesta alls ingenting visste eller kände. Man har tillgripit allt slags elakhet och har på alla upptänkliga sätt förtalat och beljugit detsamma, så att på många orter dörrarne blifvit stängda och öronen tillstoppade för dess medlemmar, utan att de ens kunnat vinna minsta förhör. Vore emellertid detta det enda onda, så kunde vi hafva mindre orsak till klagomål, men vi hafva blifvit anfallna af pöbelhopar, som nedbrutit och uppbränt våra boningar, förstört vårt bohag och härjat våra tegar! ja, än mer: några af oss hafva blifvit stenade, hudflängda och ihjälskjutna; vårt blod har blifvit utgjutet och det ryker ännu upp emot himmelen för våra religiösa grundsatsers skull i detta vårt eget fädernes-

land, detta för sin frihet och likhet inför lag och rätt så högt beprisade land, medan vi förgäfves söka att få upprättelse. Statens ämbetsmän hafva städse varit döfva för de oskyldigas röst, hvilka, liggande för deras fötter, anropat dem om rättvisa och skydd i sin egenskap af amerikanska medborgare.

Hvad skulle man göra under dylika omständigheter? Huru skulle vi väl kunnat förbättra och blidka den offentliga sinnesstämningen? Vi voro få till antalet och våra kommunikationsmedel mycket inskränkta; spalterna i de flesta tidningarna voro tillslutna för oss emedan deras popularitet ginge förlorad i samma stund, som det lämnades rum för våra principer. Vi publicerade visserligen en månadsskrift, i hvilken vi klart och tydligt framsatte våra grundsatser, men dennas utbredning inskränkte sig till endast några tusen exemplar. Om vi också under dylika förhållanden varit begåfvade med änglars tungor och apostlars nit, ja, om våra hjärtan varit utvidgade så vidt som evigheten, med himmelens kunskap och kärlek brinnande i våra bröst, och vi varit bemyndigade att frambära likaså glädjande budskap, som någonsin från härlighetens regioner blifvit framburna af erkeängeln Mikael, så skulle det dock varit lika omöjligt för oss att meddela allmänheten desamma, som det var för Paulus, när han stod midt uti Efesus, att förkunna den glada nyheten om en korsfäst och uppstånden Frälsare, emedan hans röst förlorade sig bland det allmänna ropet: »Stor är efesiernas Diana!«

Gack bort och höj din röst vid hafvets brusande vågor; eller försök att hålla ett förnuftigt tal midt under krigstumultets dundrande kanonad, eller att tala till den rytande stormvinden, under det

denna oemotståndligt brusar fram öfver slätten; låt din röst höras under bullret af vagnar, som hastigt framrulla å den stenlagda vägen; tala med en människa. som är fördjupad i slummer; resonnera med en drinkare, under det han raglar hit och dit under inflytandet af det berusande giftet: och allt detta skall tillfullo öfvertyga dig om omöjligheten af att meddela sanningen åt den själ, som blott önskar att grunda sitt omdöme på lösa rykten, eller att låta sig villigt bortföras af den allmänna opinionens ström, utan att stanna ett ögonblick för att lyssna, öfverväga eller höra båda sidorna af saken och så fälla sitt eget omdöme däröfver.

Ett af de största hinder, som legat i vägen för sanningens spridande, har i alla tider varit den allmänna opinionens ström. Så snart en ljusstråle frambrutit öfver världen, har den alltid kommit i kontakt med människornas traditioner och länge rotfästade vanor eller med något religiöst handtverk. Likt efesierna rådgöra människorna öfver hvad som är att göra då Herrens budskap kommit till dem. Deras stora gudinna blir ju motsagd, hennes förträfflighet föraktad, hennes tempel öde; eller, hvad som än värre är, deras handtverk står i fara, och genom det hafva de ju sitt välstånd, sin ära! Erinra dig blott apostlarne i kontakt med de judiska rabbinerna eller med de vidskepliga hedningarne, korteligen, i strid med hvarje religiös stiftelse på jorden! Märk det från mun till mun allmänna utropet: »Om vi sålunda lämna dem allena, skola snart alla människor tro på dem, och romarne skola komma och intaga vårt rike. Dessa människor, som vända upp och ned på världen, hafva äfven kommit hit. Hvad vilja dessa skvallrare? Det tyckes

som de vilja förkunna några nya gudar och gifva våra öron nya stycken före. De bjuda människor att dyrka Gud emot lagen och förkunna sådana ting, som icke höfves oss att hålla, efter det vi äro romare«. Och flera andra dylika yttringar.

Låtom oss nu för ett ögonblick betrakta hvad som skett i senare tider, t. ex. moderkyrkans färd emot olika tidehvarfs reformatorer! Låtom oss betrakta huru de blefvo beljugna, baktalade, hudflängda och stenade, fängslade, brända och på åtskilliga andra sätt utrotade, under det den oupplysta skaran bringades till den tron, att de voro de allra sämsta och uslaste människor. Tänken ett ögonblick på Kolumbus' kämpande! Kolumbus var en person af ringa härkomst och egde en knapphändig uppfostran, men var däremot begåfvad med ett godt och ädelt hjärta, en ädel ande, hvilken ej var nöjd med att inskränka sig inom någon förut utstakad bana. Van vid att tänka själfständigt, sprängde han de bojor, som redan i sekler fängslat jordens nationer. Hans fria ande sväfvade uppåt liksom på örnens vingar. Han gick vida öfver och lämnade långt bakom sig själf den så mycket beprisade och upphöjda grekiska och romerska företagsamheten. Hans ande genomträngde den mörka och djupa hemlighet, som låg dold midt uti vestra världshafvet. Sen honom kämpa och sträfva i åtta års tid emot den lärda ovetenheten och emot rådgifvarne vid Europas hof, medan ett hånande grin, föraktets fingerpekningar och ett begabbande tadel voro de säkra argument, som uppställdes emot hans teori! Men hvad blef väl resultatet? Efter många fruktlösa ansträngningar utrustades en eskader på trenne mindre fartyg till en sjöexpedition, och

en ny värld framställde sig kort därpå för de förvånade nationerna i Östern, en värld bestämd att efter en icke synnerligen aflägsen framtid blifva en skådeplats för de mest ärofulla och förvånande händelser i de sista dagarne. Denna händelse hade knappast vunnit bekräftelse förrän alla filosofiska, geografiska och religiösa invändningar i ett nu försvunno. Bigotteriet och den uppblåsta okunnigheten tvungos att på en gång kasta sin ära och sitt högmod ned i stoftet, och att nedböja sina ärvördiga hufvuden inför den verkliga och sanna förtjänsten, och under ödmjuk tystnad lära sig förstå, att ett faktum, som blifvit tydligen bevisat, är mera värdt än tusentals teorier och opinionsyttringar.

Efter att hafva sagt så mycket för att i läsarens sinne inprägla nödvändigheten af att höra först och döma sedan, vilja vi endast nämna, att afsikten med utgifvandet af denna bok är att bibringa allmänheten en noggrann underrättelse om ett religionssystem, som under den korta tiden af blott nio år genomträngt hvarje stat i unionen, ifrån Maine ända till Missouri och Kanada, under hvilken tid grenar och konferenser blifvit organiserade i alla trakter, och genom deras framgång hafva hundra tusen lärjungar blifvit samlade, under det att verket på samma gång uthärdat påstötningen af ett öfverhopande religiöst inflytande, som blifvit utöfvat genom alla sekters i Amerika förenade krafter. Hvad annat än den Allsmäktiges starka arm kunde väl hafva befordrat detta verks framgång midt under den råa skarans tygellösa raseri och ursinnighet? då verket tillika måste kämpa emot de oförståndigas fördomar, emot de lärdas penna och emot kristenhetens alla trosbekännelser och dogmer, under

det jordens och helvetets förenade krafter slungade en rytande förföljelsestorm däremot, hvars like vårt lands historia icke kan framvisa.

Denna bok är ämnad till en varnande röst, till en sanningens härold för alla, i hvilkas händer hon än måtte falla, att de må förstå sanningen och varda beredda för Herrens stora dag. Meningar och gissningar om hvad i Gud är, äro mer än onyttiga, då däremot allenast klart bevisade sanningar kunna vara människosläktet till gagn och nytta. Och som allena den Helige Ande kan vägleda oss i all sanning, så bedja vi Gud, den evige Fadern, i Jesu Kristi hans Sons namn, att sanningens ande måtte ingjutas i våra hjärtan, på det vi må blifva istånd att skrifva och säga sanningen i andens och kraftens bevisning, så att det må blifva Guds ord, det eviga evangeliet, Guds kraft till frälsning för alla dem som tro och åtlyda detsamma.

New York, 1837.

P. P. PRATT.

En varnande röst

och

undervisning för alla människor.

FÖRSTA KAPITLET.

Om de redan uppfyllda profetiorna.

»Och vi hafva det ännu fastare profetiska ordet, och I gören väl om I akten däruppå, såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum till dess det dagas och morgonstjärnan uppgår i edra hjärtan, framför allt besinnande, att ingen profetia i skriften är af egen utläggning. Ty ingen profetia har någonsin framkommit af en människas vilja, utan helige Guds män hafva talat, drifna af den Helige Ande«. (2 Pet. 1: 19—21.)

För att kunna bevisa något af skriften, är det högst nödvändigt att först framlägga en viss, bestämd och ofelbar regel för uttydningen, utom hvilken man råkar i ovisshet och tvifvel: lärer alltid, men kan aldrig komma till sanningens kunskap.

Försummandet af en sådan regel har satt mänskligheten i den största förvirring och ovisshet i alla hennes bibliska forskningar. Och, sannerligen! så länge människorna taga sig friheten att förändra

och andligen förtyda Guds ord, eller att göra en oviss och godtycklig uttydning däraf, blifver allt endast mörker och ovisshet.

»Ty allt, hvad tillförne blifvit skrifvet, det är skrifvet till vår undervisning, att vi genom tålamod och skrifternas tröst måtte behålla hoppet« (Rom. 15: 4). Låtom oss t. ex. antaga, att en vän långt bortifrån skrefve ett bref till oss, och i detta bref gaf oss vissa löften mot vissa förbehåll, som skulle vara oss till stor nytta och fördel, om de blefvo uppfyllda; det skulle då naturligtvis kunna sägas, att brefvet var skrifvet till vår nytta och undervisning, och att vi genom tålamod och det tröstande brefvet kunde hysa hopp om att erhålla det utlofvade, så framt vi tydligen förstodo brefvets innehåll och visste, hvad vi kunde hafva att förvänta. Men vore vi däremot i tvifvel och ovisshet om tydligheten af brefvets innehåll, då kunde vi ju icke erhålla någon säker tröst eller något hopp af det som var skrifvet, enär vi icke visste på hvad vi skulle hoppas; följaktligen vore ju ett sådant bref oss till ingen nytta eller fördel. Sammalunda förhåller det sig med den Helige skrift. Ingen profetia, intet löfte kan gagna läsaren, ej heller verka tålamod, tröst eller hopp i hennes själ och sinne, så länge hon icke tydligt förstår meningen däraf. Profeternas förutsägelser kunna emellertid förstås lika såväl som almanakan, då den förkunnar någon förmörkelse, ty eljes skulle ju bibeln vara den tvifvelaktigaste och onyttigaste af alla böcker. Det hade då varit långt bättre, att den stora Skaparen alls ingenting uppenbarat för den fallna människan, än att gifva henne en bok, som lämnade henne i ovisshet och förtviflan och åstadkom tvister män-

niskor emellan, ifrån det ena släktet till det andra, angående andemeningen af bokens innehåll. Att dylika tvister med ty åtföljande ovisshet fortgått i flera århundraden, kan ju ingen förneka. De visa och lärda hafva varit oeniga, och äro ännu vida skiljaktiga sinsemellan angående profetiornas uttydning. Hvarifrån härleda sig nu dessa tvister? Antingen är det uppenbarade ordet ofullkomligt, eller ock ligger felet hos människan. Men att säga, att Guds uppenbarelser äro ofullkomliga, vore ju att göra Gud till en dåre; men Gud förbjude det! Felet måste således ligga hos människan själf. Till en sådan blindhet förefinnas tvenne orsaker, hvilka vi nu vilja betrakta.

För det första hafva människorna föreställt sig, att direkt inspiration af den Helige Ande icke var förordnad för kyrkans alla tidehvarf, utan blott inskränkt till de första tiderna, emedan den »kanoniska skriften var fullbordad«, och allt som var nödvändigt var uppenbarat, och den ande, som vägleder till all sanning, var ej längre till för folket. Därför sökte människorna att genom sin egen visdom förstå, hvad som aldrig tydligen kunde förstås utan genom sanningens ande; ty ingen vet, hvad i Gud är, utan genom Guds Ande.

För det andra begynte människorna, sedan de förlorat inspirationens ande, att i lärosatserna insticka egna meningar och åsikter, traditioner och bud. De diktade lärosatser och gjorde egna tolkningar af det skrifna ordet istället för att sätta tro till hvad som var skrifvet; och i samma ögonblick de afveko från ordets bokstafliga mening var den enes mening eller tolkning likaså god som den andras. Alla hade lika auktoritet eller myndighet,

och däraf har allt mörker och missförstånd uppkommit om dessa hufvudpunkter, som under de sist förflutna sjutton sekler skakat och oroat världen.

Bland de olika fördelar, som mest ådraga sig människornas uppmärksamhet, gifves det en mera värd än alla andra, nämligen en gåfva, hvilken, om man en gång komme att ega densamma, skulle blifva till stor hjälp att kunna erhålla allting annat, som vore värdt att innehafva, vare sig makt, rikedom, ära, troner eller herrevälden. Jämförelsevis hafva ganska få varit i besittning af denna gåfva, ehuru många kunnat förvärfva sig den, men antingen hafva de icke blifvit den varse, eller ock icke känt densammas värde. Den har åstadkommit underverk för de få, som egt den. Den har satt några istånd till att rädda sig från att drunkna eller omkomma i hafvet, medan andra, som icke egt den, tillsatt sitt lif i hafvets djup. Åter andra har den räddat från hungersnöd, medan tusentals omkring dem svultit ihjäl. Mången har genom densamma uppnått ära och anseende i staten, ja flera hafva till och med därigenom blifvit upphöjda på troner. Egandet af denna gåfva har stundom upphöjt människor från fängelset till palatset, och det gifves flera exempel på, att många, i hvilkas ego den var, genom densamma blifvit räddade från elden, medan hela städer blifvit lagda i aska, och alla människor, dem undantagna, omkommit. Mången gang, då hungersnöd eller krig i grund förstört en stad eller ett samhälle, hafva de, som egt denna gåfva, allena undkommit oskadde. Läsaren torde nu vilja fråga: hvad månne detta väl kunna vara för något? Låt mig få veta det, och jag skall förskaffa mig det, äfven om jag

skulle uppoffra allt hvad jag eger här på jorden. Nå väl, kära läsare, denna skatt är *förutvetandet* eller kunskapen om kommande ting och händelser! Antag att en bok utgafs under titeln »Kunskap om framtiden«, och att människorna voro öfvertygade om, att denna bok gaf en säker och bestämd kunskap om framtida händelser, och hennes blad framlade alla nationers framtida historia och tillkännagaf många stora händelser, liksom grekiska och romerska historien visar det förflutna, då skulle säkert en stor upplaga på kort tid säljas till högt pris för hvarje exemplar; ja, man skulle akta hvad pris som helst för ringa. Men, kära läsare, profeternas böcker och profetians ande voro just bestämda till detta ändamål. Aposteln Paulus säger: »Vinnläggen eder om de andliga gåfvorna, dock mest, att I profeteren!«

Efter att hafva sagt så mycket, vilja vi nu begifva oss in på ett vidsträckt fält, som ligger framför oss, för att uppsöka visdomens och kunskapens skatter, hvilka kastat sitt klara sken genom tidernas lopp, liksom ett ljus i ett mörkt rum. Vi skola utforska ett område, okänt för många. Vi skola beskåda den härlighet, som framställer sig från alla håll och uppfyller vår själ med en visdom, egnad att utvidga hjärtat, förädla sinnet och höja vår kärlek upp öfver denna världens låga och krypande varelser, och att göra oss visa till salighet.

Men först måste vi hafva en bestämd regel för skriftens uttydning; och hvad den angår, vilja vi icke förlita oss på människor eller deras tolkning, ty den Helige Ande har ju meddelat genom aposteln Petri mun: »Ingen profetia i skriften är af egen utläggning« (2 Petr. 1: 20).

En hufvudsak, som man alltid bör iakttaga vid profetiornas studerande, är att noga skilja det förflutna från det tillkommande. Läsaren bör således noggrant göra sig förvissad om, hvad som redan blifvit uppfyllt och hvad som ännu återstår att uppfyllas, samt alltid ihågkomma, att aposteln Petri uttydningsregel gäller för båda tillfällen. Om vi då vid vår undersökning skulle finna, att hvarje profetia, som intill denna dag blifvit uppfylld, *bokstafligen* blifvit det, så är det klart, att hvarje profetia, som ännu har afseende på framtiden, äfven måste blifva bokstafligen uppfylld. För att framställa de profetior, som redan blifvit bokstafligen uppfyllda, vilja vi börja med Noas dagar, 1 Moseb. 6: 16: »Ty si, jag skall låta komma en vattuflod öfver jorden, till att fördärfva allt kött, som hafver en lefvande ande, under himmelen, och allt som på jorden är skall förgås«. I 19 versen befaller Herren Noa att samla djur af alla slag, och med dem ingå i arken; och den 22 versen visar, att Noa gjorde allt det Gud befallde honom. Det var fördelaktigt för Noa, att han icke var utstuderad i den nyare tidens teologers förklaringssystem, ty under deras mörka inflytande skulle han aldrig hafva trott, att en så underbar profetia kunde hafva en bokstaflig betydelse. Nej, man skulle hafva inbillat honom, att floden betecknade en andlig flod, och arken en andlig ark; och i samma ögonblick han hade tänkt annorlunda, skulle han blifvit utropad för en svärmare, en skälm och en bedragare. Men Noa var enfaldig nog att tro profetian bokstafligen. Man har således här ett uppbyggligt exempel på *förutvetandet* eller kunskapen om det tillkommande, ty alla de som icke egde denna kunskap omkommo i floden.

Härnäst vilja vi betrakta en annan förutsägelse, 1 Moseb. 15: 13—16: »Och han (Herren) sade till Abraham: Detta skall du veta, att din säd skall vara främmande uti ett land, som icke tillhör dem, och man skall där göra dem till trälar och förtrycka dem i fyra hundra år. Men äfven det folk, hvars trälar de skola blifva, skall jag döma. Och sedan skola de draga ut med stor egendom och du gå till dina fäder i frid och vid hög ålder varda begrafven. Och de som lefva i den fjärde mansåldern härefter skola komma hit tillbaka, ty förrän då är amoreernas ondska icke fullkommen«.

Israels barns onda medfart i fyra hundra år, tillika med deras utvandring med många rikedomar, samt Guds straff öfver Egypten, äfvensom Abrahams död i en hög ålder, äro händelser som här icke behöfva någon vidare förklaring. Det må därför vara tillräckligt att nämna, det dessa händelser äro nöjaktiga bevis på uppfyllandet af en profetia, som uttalades fyra hundra år före hennes fullbordan. Häraf inhämta vi, att ingen af dessa forntidens män hade någon kännedom om nutidens andliga förklaringssystem. Låtom oss äfven, för att gå vidare, betrakta 1 Moseb. 19: 12, 13: »Och männen sade till Lot: Hafver du ännu någon måg här, så för honom och dina söner och dina döttrar och allt hvad du eger i staden ut från denna orten! Ty vi skola förstöra denna orten, emedan ropet öfver dem har blifvit stort inför Herren, och Herren har utsänt oss till att förstöra den«. Och se, Lot var enfaldig nog att tro detta i dess bokstafliga mening och tog därför så många med sig af sin familj och sin släkt, som ville följa honom, och flydde för att rädda sitt lif, och detta utan tvifvel till sodomiternas stora nöje, hvilka troligtvis stodo

där gapande efter honom och ropade: »Bedrägeri, bedrägeri!« under det de med detsamma föreställde sig, att denna profetia endast var en tom inbillning. Här hafva vi således ett exempel på, att en man flyr undan lågorna genom det förutvetande eller förutseende, som blifvit honom meddelat, under det att hela staden gick förlorad. O, hvilken välsignelse var det icke för Lot, att han icke var kunnig i nutidens moderna uttydningskonst! Om han en gång fått i sitt hufvud, att han måste komma ut från Sodom på ett andligt sätt istället för på ett bokstafligt, så skulle det hafva kostat honom hans lif.

Låtom oss nu undersöka Josefs i Egypten profetia, 1 Moseb. 41: 29—31: »Si sju år skola komma af stor ymnighet öfver hela Egyptens land. Och efter dem skola sju hungerår uppstå och all ymnighet skall varda förgäten i Egyptens land, och hungersnöd skall förtära landet. Och man skall icke veta af någon ymnighet i landet, för denna hungersnödens skull, som sedan kommer, ty den skall blifva ganska svår«. Josef gjorde då anstalt om, att man skulle insamla och förvara säd i stor mängd under de sju ymniga åren, för att undvika hungersnöd under de sju kommande svåra eller hårda. Och Farao, som icke var bättre hemmastadd i den nyare teologiens skola, än de förutnämda, tänkte icke på någon annan tolkning än den bokstafliga, och således blef han, tillika med Josef, ett medel i Guds hand till att rädda, icke allenast sin egen nation, utan äfven Israels hus från hungersnöden. Detta är ju ett slående bevis på att han egde visdom och förmåga att kunna förutsäga kommande händelser. Detta *förutvetande* icke blott räddade människorna från hungersnöden, utan upp-

höjde jämväl Josef från fängelset till palatset, från den lägsta förnedring till den högsta ära, så att man utropade för honom, hvarhelst han visade sig: »Böjen knä!« Men ack! hvilken död och sorg skulle icke hafva blifvit följden, om man antagit, att frågan endast var om andlig hungersnöd och andlig säd!

Efter att sålunda hafva framställt några få tydliga exempel från urtiden, vilja vi nu lätt beröra några af de mest framstående förutsägelserna i profetiorna och deras uppfyllelse, till dess vi komma fram till de judiska profeterna, där fältet ännu mera utvidgar sig, och i sitt utbredande vidrör de märkvärdigaste händelser i hvarje tidehvarf, och slutar med en fullkomlig utveckling af den sig närmande härligheten i de sista dagarne.

En märkvärdig händelse, som profeten Elia förespådde Ahab, var, att det icke skulle regna under en tid af tre år och sex månader, hvilket också skedde enligt hans ord. Man har också ett märkvärdigt exempel i Hasael af Syrien, som kom till Elia för att rådfråga sig hos Herren angående konungen af Syrien, hans herre, som var sjuk. Profeten såg allvarsamt på honom och utbrast i tårar, och Hasael frågade honom, sägande: »Hvi gråter min herre?« Och han svarade: »Emedan jag vet hvad ondt du skall göra åt Israels barn«. Och därefter fortsatte han att för Hasael uppdaga de grymheter, som denne efteråt skulle utöfva mot Israel, hvilka äro alltför vederstyggliga att här kunna återgifvas, emedan de skulle såra ett finkänsligt öra. Hasael, förvånad öfver att höra detta förutsägas om sin egen person, och hvilket då uppfyllde honom med fasa och förskräckelse, utropade be-

stört: »Men hvad är din tjänare, den hunden, att han skulle göra så stora ting?« Men det är ju förvånande, att allt sedan blef uppfyllt intill sista bokstafven. (2 Kon. 8.)

I 2 Krön. 21 kap. står det skrifvet, att det kom en skrifvelse från Elia till konung Joram, hvilken skrifvelse för det första innehöll en berättelse om den stora ogudaktighet och gudlöshet, som Joram gjorde sig saker till; han hänvände sig till afgudadyrkan, och därtill mördade han sina bröder af sin faders hus, hvilka voro bättre än han. Elia fortsätter sedan sålunda i sin skrifvelse: »Herren skall hemsöka ditt folk och dina barn och dina hustrur och allt det du eger med en stor hemsökelse, och själf skall du lida svåra plågor af en sjukdom i dina inälfvor till dess dina inälfvor falla ut efter en långvarig sjukdom«. Och i samma kapitel står det skrifvet, att felisteerna och araberna kommo upp emot honom och bortförde hans hustrur, hans barn och hans gods. Och efter allt detta slog Herren honom med en obotlig sjukdom i hans inälfvor, och hans inälfvor föllo ut till följd af hans sjuklighet och förorsakade honom en smärtsam död.

I Josua 6 kap. 26 v. förekommer en underbar förutsägelse om Jeriko: »Förbannad vare den man inför Herren, som tager sig före att uppbygga denna staden Jeriko! Lägge han dess grundsten med sin förstfödde, och uppsätte han dess portar med sin sistfödde!«

Efter denna förbannelse låg staden Jeriko öde i flera århundraden, medan ingen vågade återuppbygga den af fruktan för att förlora sina söner, intill slutligen, sedan många domare och konungar under flera seklers lopp regerat, Bet-Eliten Hiel,

som lefde i Ahabs dagar, förmodligen i det han inbillade sig att Herren glömt den genom Josua uttalade förbannelsedomen, dristade sig att åter uppbygga staden. Men knappast hade han hunnit att lägga grunden, förrän Abiram, hans förstfödde son, dog; och då han ännu framhärdade i sitt hjärtas hårdhet, satte han jämväl upp portarne, och förlorade därvid sin yngsta son, Segub, efter Herrens ord genom Josua. (Se 1 Kon. 16: 34.) Man skulle kunna fylla hela volymer med exempel af dylik beskaffenhet, strödda här och där i den historiska delen af den Heliga skrift, men vi lämna detta för att skynda till en fullkomligare undersökning af de judiska profeternas böcker. Vi vilja följa profetiorna i deras uppfyllelse öfver Jerusalem, Babylon, Tyrus, Egypten med flera andra nationer.

Babylon, den äldsta och namnkunnigaste stad i världen, hade ett behagligt läge på stränderna af en majestätisk flod, som flöt genom Sinears slätter, i hvars grannskap Babels torn en gång höjde sig. Staden var anlagd i en fyrkant och omgifven af en mur, som var omkring 300 fot hög och 60 mil*) i omkrets; den hade 100 kopparportar, försedda med järnbommar, 25 portar på hvardera sidan, och dessa öppnade sig mot gator, som lupo genom staden i en längd af 5 mil. Därigenom blef staden indelad i kvadrater eller exakta fyrkanter af lika storlek. I midten af dessa kvadrater funnos sköna planteringar, prydda med träd och alléer, tillika med blommor af alla slags färger. Husen voro byggda på kvadraternas sidor med fasaden emot gatorna. Midt uti denna stad satt konung Nebu-

*) Hvar mil förekomma, menas här engelska, hvaraf 6.65 gå på 1 svensk.

kadnezar, upphöjd på tronen i konungslig prakt, förande spiran öfver alla konungariken i världen, då det behagade Gud att genom en dröm borttaga det mörka täckelset, som bortskymde framtiden, och för konungen i en syn framställa hela världens historia, ända ned till den tid, då allting gått i fullbordan. Och detta var synen i drömmen: »Du såg, o konung, och si, en stor bildstod; denna bildstoden var hög och dess glans utomordentlig; den stod midt emot dig, och dess utseende var förfärligt. Denna bildstods hufvud var af godt guld, dess bröst och dess armar voro af silfver, dess buk och dess höfter af koppar; dess ben voro af järn, dess fötter dels af järn och dels af ler. Du betraktade den till dess en sten, som lossnade utan människohänder, slog bildstoden på fötterna, som voro af järn och ler, och krossade den. Då krossades på en gång järnet, leret, kopparn, silfret och guldet och blefvo såsom en agn från logen om sommaren, och vädret förde dem bort, och intet rum vardt funnet för dem, och stenen, som hade stött ned bildstoden, vardt till ett stort berg. som fyllde hela jorden«. (Dan. 2: 31—35.) Då Daniel blef framställd for konungen för att omtala drömmen och uttydningen däraf, utropade han: »Gud af himmelen, han kan uppenbara hemliga ting; han hafver kungjort konungen Nebukadnezar hvad i tillkommande tider skall ske«, det vill säga intill de sista dagarne. (Se v. 44.) Efter att såsom ofvan hafva omtalt drömmen, fortfor han sålunda: »Du, o konung, konung öfver konungar, är den, åt hvilken himmelens Gud har gifvit riket, makten, styrkan och äran. Och allt rum, där människors barn bo, markens djur och himmelens fåglar, har

han gifvit i din hand och satt dig till herre öfver allt detta. Du är det gyllene hufvudet. Och efter dig skall uppstå ett annat rike, som är mindre än ditt, och ett annat tredje rike af koppar, som skall råda öfver hela jorden. Och ett fjärde rike skall blifva starkt såsom järnet. Alldeles såsom järnet krossar och sönderslår allt och såsom järnet bryter ned, skall detta krossa och nedbryta alla de andra. Och att du såg fötterna och tårna, dels af krukomakares ler och dels af järn, betyder, att ett rike skall varda delat, men hafva något af järnets fasthet, såsom du såg järnet blandat med ler. Och tårna på fötterna, som voro dels af järn och dels af ler, betyda, att riket skall vara till en del starkt och till en del bräckligt. Och att du såg järnet blandat med ler, betyder, att de skola beblanda sig med hvarandra genom människosäd, men att de icke skola hänga tillhopa, den ena med den andra, liksom järnet ej kan hopblandas med leret. Och i dessa konungars dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som i evighet ej skall förstöras, och hvars konungadöme icke skall öfverlåtas till något annat folk. Det skall krossa och förgöra alla dessa riken och själf bestå till evig tid. Såsom du såg, att en sten lossnade från berget utan människohänder och krossade järnet, kopparn, leret, silfret och guldet. Den store Guden har nu låtit konungen veta hvad som skall ske efter detta, och drömmen är säker och dess uttydning är viss«. (Vers. 37—45.)

I denna stora utsikt af föremålet, som i hela sin utsträckning ligger framför oss, skåda vi först Nebukadnezars rike; för det andra medernas och persernas, hvilka togo Babylon från Belsazar och

regerade öfver hela jorden; för det tredje grekernas under Alexander, som eröfrade hela den bekanta världen och härskade midt i Babylon; och för det fjärde romerska kejsardömet, som lade alla länder under sitt välde; för det femte dettas delning i östra och vestra kejsardömet; och slutligen dessas sönderstyckning eller delning till de olika nuvarande europeiska konungariken, hvilka samtliga förebildas eller framställas genom belätets fötter och tår, som voro dels af järn och dels af ler. Med det romerska riket införlifvades påfveväldet, och såsom de öfriga europeiska staterna skillde sig härifrån och blefvo hvar för sig självständiga, likna dessa tårna på foten, hvilka, oaktadt de hvar och en för sig utgöra en lem, likväl hafva ett gemensamt blod med den öfriga kroppen. På så sätt visade Herren delningen för konung Nebukadnezar. Men till sist framställer sig för oss ett alldeles nytt konungarike, som himmelens Herre i de sista dagarne eller i dessa konungars tid själf skulle upprätta; och detta sista rike skulle aldrig komma under något annat välde eller ombyta regering, såsom skett med alla riken, som varit före detsamma; däremot skulle det förkrossa alla andra riken och själft i all evighet blifva beståndande. Mången förmodar, att detta sista rike, som här åsyftas, är det Guds rike, som upprättades i Kristi eller hans apostlars dagar, men en större villfarelse kan icke finnas. Det Guds rike, som kom till stånd i Kristi eller hans apostlars dagar, förkrossade icke något enda af världens riken, utan blef tvärtom själft bekrigat och underkufvat, till uppfyllelse af Daniels 7 kapitel 21 vers: »Jag såg, huru detta hornet förde krig med de helige och besegrade dem«, och 22 v.: »Till dess

den Gamle af dagar kom och dom vardt hållen för den Högstes helige; och tiden inträdde då de helige togo riket i besittning«, samt den 27 v.: »Och konungadöme och makt och välde öfver alla riken under himmelen skall gifvas till den Högstes heliga folk. Hans rike skall varda ett evigt rike, och alla välden skola tjäna och lyda det«.

Johannes anför i Upp. 13: 7: »Och åt det vardt gifven makt öfver alla stammar och folk och tungomål och släkter«; och i 6 v.: »Och det öppnade sin mun till hädelser emot Gud, till att häda hans namn och hans boning och dem som bo i himmelen«. Till uppfyllelse af dessa ord har makt blifvit gifven jordens bemyndigade maktegande att dräpa apostlarne och andra inspirerade män, och om några skonades därifrån, blefvo de likväl bortjagade från samhället, eller tvingade att fly till obefolkade öar, eller gömma sig i jordkulor och bergshålor, och detta såsom människor, hvilka en fördärfvad värld icke var värd att ega. Men emellertid framkommo i deras ställe många falska profeter och lärare, som människorna hyllade och samlade till sig, emedan de icke tålde någon sann och oförfalskad lärdom, på det att hvad som var skrifvet skulle fullkomnas: »Ty en tid skall komma, då de icke skola fördraga den hälsosamma läran, utan efter egna lustar samla hopar af lärare, allt eftersom det kliar i öronen, och då skola de vända sina öron bort fran sanningen och vända sig till fablerna« (2 Tim. 4: 3, 4). På så sätt har Guds rike blifvit upplöst eller förstörd på jorden och gått förlorad för människorna, och i dess ställe har människors lärdomar och kyrkosamfund blifvit instiftade. Men vi skola längre fram tydligare tala

öfver detta ämne, då vi komma att afhandla det ämne, som vidrörer Guds rike; och må det endast tillåtas oss att här säga, att det rike hvarom Daniel talar, är ett rike som himmelens Herre själf i de sista dagarne skulle organisera eller upprätta, utan något biträde af mänskliga instiftanden eller föreskrifter, och när det en gång kommit till stånd, skulle det aldrig upphöra att gå framåt. All jordens och helvetets makter skulle icke kunna hindra det i sin framgång, tills slutligen den Gamle af dagar skulle sitta till doms och Herren Jesus skulle komma i himmelens sky med stor makt och härlighet, såsom alla konungars Konung och alla herrars Herre, och ödelägga alla dessa riken, och gifva riket och dess storhet under hela himmelen till de helige. Då skulle det vara blott en Herre och hans namn ett, och han skulle vara konung öfver hela jorden.

Vi vilja nu återvända till Nebukadnezar, hvilken Herren, genom Jeremias mun, kallar sin tjänare, till att utföra hans domar öfver folken. Det synes, att Herren upphöjde denne man och gjorde honom till konungars konung och herrars herre, och beväpnade honom med sitt eget svärd och iklädde honom med makt och myndighet i det bestämda syftemålet, att han skulle utföra Herrens domar samt tukta jordens nationer och göra dem ödmjuka. I Jeremias 25 kap. 9 v. säges, att Herren beslöt att bringa Nebukadnezar och hans krigshär emot Jerusalem och alla nationer däromkring för att föröda dem och bringa dem i fångenskap i 70 år, och efter 70 år ville Herren återvända och straffa konungen af Babylon och allt det folket för deras orättfärdighets skull. Hvem skulle väl kunna följa

historien om uppfyllelsen af dessa stora tilldragelser, som så noga blifvit utpekade af Jeremia, Esaia och Hesekiel, utan att blifva slagen af förvåning öfver den underbara *profetiska gåfva*, som på den tiden satte människor istånd till att läsa den kommande tidens historia, liksom de läste den förflutna tidens. I sanning, hvar och en som i nittonde århundradet läser babyloniernas, medernas, persernas, grekernas, romarnes och egyptiernas tillika med judarnes historia, skall knappast kunna göra sig mera förtrolig med de händelser, som tilldrogo sig bland dessa nationer, än profeterna gjorde det 70 år förrän de skedde.

Judarne blefvo underkastade Nebukadnezars herravälde. Deras stad, Jerusalem, blef uppbränd tillika med deras tempel. De blefvo med deras furstar och adelsmän, tlllika med alla deras heliga ting, bortförda till Babylon. Hvarje särskild omständighet af denna förstöring och fångenskap blef tydligen förutsagd af profeten Jeremia, äfvensom huru lång tid fångenskapen skulle vara, nämligen i 70 år. Sedan judarne sålunda blifvit underkufvade, tågade Babylons konung med sin här emot handelsstaden Tyrus, som låg vid hafvet, icke allenast beskyddad af detta, utan äfven af en stark mur. Intagandet af en så väl befästad stad fordrade Nebukadnezars och hans härs hela skicklighet, och efter en längre tids ständiga mödor och ansträngningar lyckades det dem att intaga Tyrus och bringa det uti en 70-årig fångenskap. Härefter återvände dess forna invånare och återupprättade sin stad: ty Jeremia hade ju förutsagt Tyrus' underkufvande, dess fångenskap i 70 år, och dess återupprättande efter förloppet af denna tid. Sedermera blef staden för alltid förvandlad till ruiner.

Några delar af dessa ruiner synas ännu kvar på hafsbottnen. Tyrus' forna läge framställer sig nu i en ofruktbar klippa, som endast är bebodd af några fattiga fiskare. Hela dess undergång, ja, till och med dess närvarande utseende af beständig ödslighet och tomhet, var någonting som tydligen förutsades af profeterna.

Men då det lyckats konungen af Babylon att intaga Tyrus, efter att månget högburet hufvud blifvit böjdt och mången skuldra hudlös genom den hårda tjänsten och den långa belägringstiden för Nebukadnezars här, så lofvade Herren genom Hesekiels mun, att skänka Nebukadnezar och hans här Egypten såsom belöning för den stora tjänst han hade gjort Gud emot Tyrus. Tagen sedan i betraktande hans krig emot Egypten, dettas eröfring och folkets bortförande i fångenskap till dess de sjuttio åren voro fulländade! och äfven dessa profetens ord visa sig uppfyllda.

Låtom oss slutligen följa Nebukadnezar under utförandet af Herrens hämd och vrede öfver Uz, öfver filisteernas konungar, öfver Askelon, Asaak, Ekron, Edom, Noab, Ammon, Dedan och Buz, öfver konungen af Arabien, öfver Zimei och Ela, äfven öfver alla de mediska konungarne, och äfven öfver alla Nordens konungar, både när och fjärran, och slutligen öfver alla världens konungariken, som skulle vara druckna, och spy, och falla för att aldrig mera stå upp igen, förmedelst svärdet, som han skulle sända ibland dem. Men när Herren hade utöst all sin vrede öfver dessa nationer, behagade det honom nu att i sin ordning straffa den stora monarken Nebukadnezar och dem, som efterträdde honom, och jämväl staden och den nation,

öfver hvilken han regerat; och slutligen att göra staden Babylon till en beständig öken. Och allt detta för deras högmods och stolthets skull. Herren säger: »Kan en yxa upphäfva sig emot den, som hugger därmed, eller en såg sätta sig upp emot den, som förer den« o. s. v. (Es. 10: 15).

Då vi nu gå att följa händelserna vid judarnes och de andra nationernas återgång från deras 70-åriga fångenskap och träldom, samt straffdomarne öfver Babylon, så finna vi att en annan från Nebukadnezar mycket skiljaktig karaktär framhäfves af profeterna — en, som i skriften kallas Herrens smorda. Denne man kan betraktas såsom en af de utomordentligaste karaktärer, hednavärlden någonsin frambragt. Hans mildhet, mod, ihärdighet och lyckliga framgång, och framför allt hans stränga lydnad i att efterkomma Guds befallningar, hvilka hvarken han eller hans fader förut hade känt, bevisar, att Esaia icke misstog sig, då han kallade honom vid namn Herrens smorda, till att frälsa nationerna från träldom, till att betvinga och underkufva den största stad och monarki, som någonsin funnits på jorden, och att åter hemföra judarne och åter uppbygga deras stad och tempel. Han var sannerligen en af dessa få, som världen endast och allenast frambringar för utomordentliga tings utförande. Men låtom oss höra profetens egen beskrifning om honom i Es. 45 kap.: »Så säger Herren till sin smorda, till Kores, hvilken jag vill fatta i hans högra hand för att lägga hednafolk under honom och lösa bältet från konungars länder och öppna dörrar för honom, så att inga portar må blifva stängda. Jag vill gå framför dig och göra höjderna till slättmark, jag vill spränga koppardörrar

och nedbryta bommar af järn. Och jag vill gifva dig det mörka djupets skatter och fördolda rikedomar, på det du må förstå, att jag är Herren, som har kallat dig vid namn, jag, Israels Gud. För min tjänare Jakobs skull och för Israels, min utvaldes, skull, kallade jag dig vid namn, nämde jag dig, ehuru du icke kände mig. Jag är Herren och ingen annan. Förutom mig är ingen Gud. Jag omgjordade dig, ehuru du icke kände mig, på det att man skulle förnimma, från solens uppgång och från dess nedgång, att ingen är förutom mig, att jag är Herren och ingen annan». Och i 13 v. säger Herren: »Jag har kallat honom i rättfärdighet, och alla hans vägar vill jag jämna. Han skall uppbygga min stad och frigifva mina fångar utan lösen och utan betalning, säger Herren Zebaot«. Läsaren torde erinra sig, att Esaias lefde omkring 100 år före judarnes fångenskap och 170 år förrän Kores lämnade dem frihet att draga tillbaka till sitt land igen.

Här vilja vi stanna litet och fråga: Hvilken makt utom den Allsmäktiges kunde väl sätta en människa istånd till att nämna en annan vid namn ett helt århundrade förrän han var född, samt förkunna hans hela lefnadshistoria förrän han satte sin fot på jorden? Huru stor måste icke dennes förvåning och beundran hafva varit, då efter många års krig och örlig, i hvilka han beständigt gick framåt, segrande och för att segra, församlande nationernas rikedomar under sig, han slutligen uppslog sitt läger vid murarne af jordens starkaste fästning. Hans förvånade blick såg upp emot stadens 300 fot höga mur med dess kopparportar och järnbommar. Folket därinom kände sig fullkomligt säkra och trygga, enär de försett sig

med tillräckligt lifsmedel för flera år. Huru kunde han ens tänka på att intaga en sådan stad? Hvem skulle icke hafva studsat tillbaka för ett sådant företag, om han ej haft en gudomlig ingifvelse från den stora Jehova? Men genom att afleda floden Eufrat från hennes vanliga lopp, och sedan i den torra flodbädden marschera in under stadens mur, befann han sig snart i besittning af staden, och det utan minsta svårighet, ty konung Belsazar drack sig drucken i sällskap med sina hofherrar och sina frillor, och detta just af Herrens hus' kar, som hans fader tagit från Jerusalem. Hans knän darrade af förskräckelse för handskriften på muren, hvilken Daniel nyligen blifvit inkallad att uttyda, och som gaf hans rike till mederna och perserna. (Dan. 5 kap.) Då Cyrus nu hade öfvervunnit denna stora monark, satte han sig på denna alla rikens tron, och sedan han blifvit närmare bekant med Daniel, blef han utan tvifvel upplyst om judarnes urkunder, och då blef hemligheten för honom uppenbar. Han kunde då se, att Gud kallat honom vid namn, att den Allsmäktiges hand omgjordat honom till att föra striden och styrt alla hans företag. Han kunde nu förstå, hvarför jorden utgöt sina skatter i hans sköte, och hvarför svärd och bälte lyftades från konungars länder för honom, och hvarför kopparportarne blifvit öppnade och järnbommarne sönderbrutna. Allt detta skedde på det han skulle förnimma, att det fanns en Gud i Israel, och utom honom ingen, och att alla afgudar voro intet; jämväl på det att han måtte åter hemföra judarne och åter uppbygga deras stad och tempel, och verkställa Guds rådsbeslut öfver Babylon. Till följd häraf lät han utfärda en upp-

maning till alla judar att vända tillbaka, och en proklamation till nationerna att hjälpa dem med uppbyggandet. »Ty«, sade han, »Gud har befallt mig att bygga sig ett hus i Jerusalem«. I Esra 1 kap. 2 och 3 v. står skrifvet: »Så säger Kores, konungen i Persien: Herren, himmelens Gud, har gifvit mig alla riken på jorden och har befallt mig att bygga sig ett hus i Jerusalem i Juda. Hvilken helst bland eder, som hörer till hans folk, med honom vare hans Gud, och han drage upp till Jerusalem, som ligger i Juda, och uppbygge Herrens, Israels Guds, hus! Han är den Gud, som är i Jerusalem«.

Hvilka kraftiga bevis, hvilket mäktigt inflytande var det som gjorde, att Kores blef öfvertygad om, att det var himmelens Gud som bodde i Jerusalem, som allena var Gud och hade gjort allt detta? Kores hade icke efter sina fäder ärft någon kunskap om den rätta och sanna Guden, ej heller om den Heliga skrift; nej, han hade däremot varit en ifrig afgudadyrkare: det var hos afgudar han sökt hjälp under den förflutna delen af sin lefnad. Vi våga påstå, att det var Guds kraft som blifvit uppenbar genom profetian och dess fullbordan, hvilken förorsakade honom att tro på och lärde honom att känna den enda och sanna Guden. Det var icke genom någon andligen förklarad mening, icke genom något otydligt, ovisst eller mörkt och förborgat framställningssätt, som var svårt att begripa, utan genom en uttrycklig, bokstaflig och tydlig bevisning, som ingen kunde motsäga eller motstå. Vi vilja här anmärka, att när vi komma att afhandla den delen af profetiorna, som ännu icke gått i fullbordan, skola vi framlägga uttryckliga bevis på, att de hedniska na-

tionerna i de sista dagarne skola blifva öfverbevisade på samma sätt, som Kores blef, nämligen genom att själfva iakttaga profetiornas uppfyllande. Det gifves vissa händelser, som hos profeterna tydligen äro förutsagda, hvilka, då de en gång blifvit uppfyllda, skola öfverbevisa alla hedniska nationer om den sanna Guden, och de skola då erfara, att han har talat och fullbordat det. Och hela kristenhetens stora och lärda män och alla samfund under himmelen, hvilka gifvit eller gifva någon annan uttydning öfver profetiorna än den bokstafliga, skola stå där med skam och tvingas att bekänna det allt har skett precis såsom det stod skrifvet.

Men vi vilja vända tillbaka till vår undersökning af profetiorna och deras fullbordan. Profeterna hade icke allenast förutsagt Babylons underkufvande genom Kores, utan ock förkunnat dess öde genom alla tidsåldrar, ända tills det bringades till fullkomlig ödeläggelse, för att aldrig mera blifva bebott, icke ens såsom en tillfällig vistelseort för den vandrande araben. »Ingen arab skall tälta där«. (Se Es. 13: 19—22.)

Herr Josef Wolfe, den berömda judiska missionären, förfrågade sig hos araberna, under det han reste i Kaldeen, om de uppslogo sina tält bland Babylons ruiner, hvarpå de svarade nej, förklarande sin farhåga, att om de gjorde detta skulle Nimrods ande oroa dem och göra dem skada. Häraf finna vi, att profeternas alla förutsägelser angående denna mäktiga och stora stad gått i fullbordan.

Edom visar också en förvånande fullbordan af de klara och punktliga förutsägelser, som blefvo uttalade öfver det på en tid, då dess jord var mycket fruktbar och väl uppodlad, och hade öfver-

flöd på blomstrande städer och byar. Men dess städer äro nu förvandlade till hopar af ödsliga ruiner och grushögar, där endast vilddjur, roffåglar och ormar hafva sitt tillhåll, och dess mark har blifvit alldeles ofruktbar: »och däröfver skall han (Herren) sträcka förödelsens snöre och ödeläggelsens sänklod« (Es. 34: 11). Och det har också förblifvit öde från släkte till släkte, enligt profetians uttryckliga ord.

Vi vilja nu kasta en hastig blick på Daniels syn, som finnes antecknad i 8 kapitlet af hans profetior, angående väduren och getabocken. Läsaren bör slå upp och läsa hela kapitlet; men vi vilja i synnerhet fästa vår uppmärksamhet på uttydningen, sådan den blef Daniel meddelad af ängeln Gabriel, antecknad från 19 till och med 25 versen. »Och han sade: Si, jag vill lära dig hvad som skall ske på vredens yttersta tid, när den bestämda tiden hafver sitt slut. Väduren, som du såg, med de tvenne hornen, äro konungarne i Medien och Persien, och getabocken är konungen i Grekland, och det stora hornet, som satt mellan hans ögon, är den första konungen; och att, när detta vardt sönderbrutet, fyra andra uppstodo i dess ställe, betyder, att fyra riken skola uppkomma af det folket, dock icke med hans makt. Och mot slutet af deras välde, när syndamåttet blifvit fullt, skall uppkomma en fräck och arglistig konung; och hans kraft skall blifva stark, fastän icke af honom själf, och utomordentligt ondt skall han föröfva och hafva framgång i sina dåd och förstöra de starka och de heliges folk. Och genom hans klokhet skall bedrägeriet i hans hand hafva framgång, och i sitt hjärta skall han förhäfva sig och oförtänkt förstöra

många och sätta sig upp emot furstarnes furste, men utan människohand skall han krossas«. I denna syn finna vi mederna och perserna framställda, sådana de skulle vara till dess de blefvo öfvervunna af Alexander den Store. Nu är det tillräckligt bekant, att detta kejsardöme växte till och blef öfvermåttan stort någon tid efter Daniel, så att ingen makt kunde göra något motstånd däremot. Men ändtligen kom Greklands konung, Alexander, från vestern med en liten här af utvaldt manskap och anföll perserna på stranden af floden Granikus, och då han störtade sig på sin häst uti densamma, följde honom hans härskara och kommo öfver till motsatta stranden, där de angrepo perserna, som fattat posto mot dem med en vida öfverlägsen styrka. Men oaktadt persernas stora antal och deras fördelaktiga ställning ledo de likväl ett fullkomligt nederlag, och grekerna fortforo att städse tåga fram och underkufva landet, i det de slogo perserna i flera träffningar, till dess de öfverallt voro underkufvade. Det är också välbekant, att grekiske konungen, Alexander, gick fram från den ena nationen till den andra och lade under sig alla riken, ända till dess han eröfrat hela världen, och han dog i Babylon i en ålder af 32 år. Och då han sålunda kommit till stor makt, blef det stora hornet afbrutet, och i dess ställe uppkommo fyra stora horn emot himmelens fyra väder. Hans rike blef delat emellan fyra af hans generaler, hvilka aldrig uppnådde hans makt. Men på sista tiden af deras regering, då judiska nationens öfverträdelser uppnått sitt fulla mått, kom romerska makten och förhärjade denna nation, intog Jerusalem och afskaffade det dagliga offret;

men icke allenast detta, utan den förstörde jämväl efteråt det mäktiga och heliga folket, nämligen apostlarne och de första kristna, som dräptes af de romerska myndigheterna.

Vi vilja nu fråga: Gifver Förenta Staternas eller någon annan nations historia någon tydligare berättelse om förflutna århundradens händelser, än hvad Daniel genom sin visdom gifver om händelser, som ännu lågo fördolda för världen i framtidens sköte, och af hvilka några framhäfdes med tidens ström i flera hundra år, och utvecklade tilldragelser, som ingen människas skarpsinnighet rimligtvis kunde förutse? Människan kan väl genom sin egen skarpsinnighet utföra många underbara ting; hon kan genomfara stora landsträckor med en förvånande hastighet utan biträde af hästar eller andra djur; ja, hon kan sända sina tankar ut i hela världen till sina vänner, vare sig genom bref eller telegraf; men det gifves en gåfva, en lärdom, hvilken hon aldrig kan förvärfva genom alla tidsåldrars förenade visdom; den kan icke köpas för penningar; den kan endast komma från Gud och skänkas människan såsom en fri gåfva, nämligen *profetians gåfva.* Profeten säger till afgudarne: »Förkunnen hvad som framdeles skall ske, att vi må förnimma, att i ären gudar!«

Nu vilja vi fortsätta med att visa, huru noggrant profetiorna angående Kristi person blifvit uppfyllda. »Si«, sade profeten, »en jungfru skall varda hafvande och föda en son« (Es. 7: 14). Bethlehem skulle blifva hans födelseort (Mika 5: 2); och Egypten, dit föräldrarne flydde med honom, skulle vara det ställe, från hvilket han skulle kallas (Osea 11: 1; Matt. 2: 15). Och han for en annan

väg tillbaka till Nazaret, ty det var skrifvet: »Han skall kallas en Nazareer«. Han red in i Jerusalem på en åsninna, medan profeten hade sagt: »Si, din konung kommer till dig, saktmodig och ridande på en åsninna och på en arbetsåsninnas fåle!« (Sak. 9: 9; Matt. 21: 5.) Och åter säger profeten: »Föraktad var han och af andra öfvergifven, en smärtornas man, och förtrogen med lidandet; lik fåret, som föres till slaktning, och lik ett lam, som tiger för dem som klippa det, så upplät han icke sin mun. Genom våld och dom togs han bort; och af hans samtid ho betänkte, att han rycktes bort utur de lefvandes land för mitt folks öfverträdelse, ett syndoffer för dem? Men han blef sargad för våra öfverträdelser och slagen för våra missgärningar; näpsten lades uppå honom, att vi skulle hafva frid, och genom hans sår blefvo vi helade. Han blef räknad bland ogärningsmän, och man gaf honom sin graf bland syndare och sin grift bland ogärningsmän«. (Es. 53.) Hans ben skulle icke sönderslås. Man skulle byta hans kläder och kasta lott om hans kjortel. Man skulle gifva honom galla och ätticka att dricka. Han skulle förrådas för 30 silfverpenningar. Och slutligen, då allt blifvit fullkomnat, skulle han hvila i grafven intill tredje dagen, då han triumferande skulle uppstå utan att se förgängelse. Goda läsare! Om du hade vandrat af och an med vår dyra Frälsare, under hela den tid han var på jorden, och hade gjort dig den mödan att anteckna de särskilda omständigheterna af hans lefnad och hans död, såsom de efter hand tilldrogo sig, skulle din berättelse därom icke kunnat blifva klarare och tydligare än den, som profeterna afgåfvo om honom flera hundra år innan han blef född.

Det gifves en sak, som vi göra väl i att taga i betraktande, nämligen det sätt hvarpå apostlarne uttydde profetiorna; och detta är, att de förkunnade dem i all sin enkelhet och städse hade deras bokstafliga fullbordan i sikte. Därigenom att de framhärdade på detta sätt, voro de istånd till att verka så kraftigt på folkets hjärtan i de judiska synagogorna, att de genom apostlarnes öfvertygande ord blefvo tvungna att tro det den förmenta bedragaren, hvilken de hade korsfäst, verkligen var Messias. Men om de endast för ett ögonblick tänkt att de skulle gifva någon andlig förklaring öfver det skrifna ordet eller någon oviss tillämpning däraf, liksom nutidens förespråkare i andliga ämnen göra, skulle allt hafva blifvit idel tvifvel och ovisshet, och sanningens klarhet och bevis skulle hafva försvunnit från jorden.

Efter att hafva tagit gamla testamentets profetior och deras fullbordan i betraktande och tydligen visat, att intet annat än en bokstaflig fullbordan däri menades, kan måhända likväl mången sätta i fråga huruvida samma förhållande kan tillämpas på de förutsägelser nya testamentet innehåller. Fördenskull vilja vi framhålla några få viktiga exempel af dess profetior och dessas fullbordan. Därefter skola vi finna oss tillräckligt förberedda att träda ut på det vidsträckta fält som ännu ligger framför oss angående framtiden.

En af de märkvärdigaste profetior i den heliga skrift finnes antecknad hos evangelisten Lukas i kap. 21: 20—24: »Och när I sen Jerusalem omringad af krigshärar, veten då, att dess förödelse är nära! Då flykte de som äro i Judeen till bergen, och de som äro i staden drage ut därifrån,

och de som äro på landsbygden gånge icke dit in! ty hämdens dagar äro inne, på det att fullbordas skall allt hvad skrifvet är. Men ve dem som äro hafvande och dem som gifva di i de dagarne! ty stor nöd skall varda på jorden och vrede öfver detta folk, och de skola falla för svärdsegg och bortföras i fångenskap till alla folk, och Jerusalem skall varda nedtrampat af hedningarne, till dess hedningarnes tider varda fullbordade«. Denna spådom eller profetia innefattar Jerusalems och templets, ja hela judiska nationens öde för en tid af allra minst 1800 år. Omkring år 70 blef Jerusalem belagt af en romersk här. Lärjungarne ihågkommo den varning, som 40 år förut blifvit dem gifven af deras Herre och Mästare, och de flydde till bergen. Jerusalems stad vardt intagen efter en lång och hård belägring, hvarunder judarne ledo ända till det yttersta af hungersnöd, farsoter och svärdshugg, så att husen i brist på begrafningsplatser fylldes med lik, medan kvinnorna i brist på bröd uppåto sina egna barn. I denna nödens tid omkommo i Judeen nära $1\frac{1}{2}$ million judar utom alla dem som blefvo tagna till fånga. Deras land blef ödelagt, deras stad uppbränd, deras tempel förstört, och de arma eländiga som ännu vore kvar, bortfördes från sitt land och kringspriddes bland alla jordens nationer; och i detta tillstånd hafva de allt sedan förblifvit, samt blifvit drifna från den ena nationen till den andra, ofta falskeligen anklagade för de nedrigaste förbrytelser, i följd hvaraf de hafva blifvit fördrifna och deras egodelar konfiskerade. De hafva sannerligen för det mesta blifvit ansedda såsom fågelfria hvarhelst de uppehållit sig bland jordens olika folkslag. Deras

fötter hafva icke funnit någon hvila, och de hafva blifvit till spott och åtlöje för andra människor, och man har ofta hört sägas: »Detta är ett Herrens folk, och är utdraget från hans land«. Under hela denna tid hafva hedningarne varit i besittning af Kanaans land och under sina fötter trampat den heliga staden, i hvilken Israels förfäder tillbådo och dyrkade Herren. Men under denna långa landsflykt hafva judarne likväl ej förlorat ur sikte det höga löftet att en gång få vända tillbaka. Deras ögon hafva vakat och aftynat af längtan efter den dagen, då de åter fingo komma i besittning af det välsignade arf, som blef testamenterat till deras förfäder — då de åter fingo upprätta sin stad och sitt tempel, och återställa sitt prästadöme och dyrka Gud såsom i forna dagar. De hafva visserligen gjort många försök att vända tillbaka, men de hafva alltid blifvit bedragna i sina försök, ty det var ett oföränderligt Guds rådsbeslut, att Jerusalem skulle blifva förtrampat af hedningarne, till dess hedningarnes tid skulle varda fullkomnad. Angående denna långvariga landsflykt hafva Moses och profeterna skrifvit ganska klart och tydligt; ja, Moses till och med omnämner de särskilda omständigheterna vid barnens uppätande i hemlighet under belägringen och det trångmål, hvarmed deras fiender skulle belägra dem i alla deras portar. Hvem som vill läsa 28 kapitlet i 5 Mosebok skall där finna att hvad som tilldragit sig med judarne blifvit förutsagt af Moses tusentals år före det skedde, och det med en tydlighet som mäter sig med hvad historien berättar därom.

Vårt därnäst följande betraktelseämne finnes uti Apg. 21 kapitel 10 och 11 v., hvarest en profet

vid namn Agabus tog Pauli bälte och band sina egna händer och fötter, och sade: »Så säger den Helige Ande: den man, hvilken detta bälte tillhörer, honom skola judarne så binda i Jerusalem och antvarda honom i hedningars händer«. Uppfyllelsen af denna profetia är allt för välbekant för att här behöfva någon beskrifning. Vi vilja således gå att afhandla en profetia af Paulus, antecknad i 2 Tim. 4: 3, 4: »Ty en tid skall komma, då de icke skola fördraga den hälsosamma läran, allt efter som det kliar i öronen, och då de skola vända sina öron bort från sanningen och vända sig till fablerna«. Denna profetia har blifvit uppfylld ända intill sista bokstafven, ty den häntyder på hvar och en af de många religionsläror, som allt från den tiden ända till närvarande dag uppstått, undantagandes sådana, som blifvit gifna genom direkt uppenbarelse och inspirerats af den Helige Ande. Men för att öfverbevisa läsaren om profetians fullkomliga uppfyllande, behöfva vi blott hänvisa till nutidens otaliga präster, som predika för lön och profetera för penningar, och som mottaga sin fullmakt af sina gelikar; och hvad fablerna, till hvilka de hafva vändt sig, beträffa, behöfva vi endast nämna de andliga förklaringarne och de själftagna utläggningarne som ljuda i våra öron från nästan hvart religiöst samfund och hvarje predikstol, och utspridas genom skrifter och broschyrer.

Men det gifves en annan profetia af Paulus, hvilken väl förtjänar vår uppmärksamhet såsom varande en belysning af den tid, i hvilken vi nu lefva; den finnes i de fem första verserna af 3:dje kapitlet i Pauli andra bref till Timoteus: »Men vet detta, att i de yttersta dagarna tillstunda svåra

tider! Ty människorna skola vara egenkära, giriga, skrytsamma, öfvermodiga, hädiska, olydiga emot föräldrar, otacksamma, oheliga, kärlekslösa, trolösa, klandersjuka, omåttliga, omilda, hatande det goda, förrädiska, öfverdådiga, uppblåsta, älskande vällust mer än Gud, egande gudaktighetens sken, men förnekande dess kraft. Och dessa bör du undfly«. Från sista delen af denna profetia inhämta vi till vår förundran, att summan af denna förfärliga ogudaktighet innefattar endast och allenast religionsbekännare, det vill säga: detta skulle vara kännetecknet på den (såkallade) kristna delen af samhället i de sista dagarne. Blif icke förskräckt, kära läsare! Vi skola icke göra någon tillämpning utan ett *bestämt* bevis på denna sats, ty kom ihåg, att dem som icke bekänna sig till någon religion, heller icke hafva något sken af gudsfruktan, men dessa ogudaktiga, som här omtalas, skulle hafva ett sken af *gudaktighet*, ehuru förnekande dess kraft. Men tviflar du på Pauli vittnesbörd härutinnan, så se dig om och pröfva för dig själf. »Genom deras frukt skall du känna dem«. O, det grämer oss svårligen i hjärtat, under det vi skrifva detta! Ack! har det redan kommit så långt? Har sanningens anda borttagit mökrets slöja från den yttersta tidens sista dagar, blott för att visa oss den rysliga åsynen af ett fallet och fördärfvat folk, en affällig kyrka, full af alla slags vederstyggligheter, föraktande till och med det sanna och det goda samt alla dem, hvilka vinnlägga sig om rättfärdighet, i det de själfva ingenting annat hafva i behåll än skenet af gudaktighet, förnekande Guds kraft, d. v. s.: åsidosättande all direkt inspiration och Andens öfvernaturliga gåfvor, hvilka alltid äro

nödvändiga för Jesu Kristi kyrkas bestånd! Var det endast för detta som den Helige Ande för de helige männens ögon uppdrogo täckelset för kommande tiders händelser och satte dem i tillfälle att skåda in uti de sista dagarnes framstrålande härlighet! O, I profeter och apostlar, I forntidens helige män! hvad hafven I uträttat, om I uti edra förutsägelser stannen här? — om edra profetiska syner blott sträckte sig utför tidens ström till närvarande år? Ack! I hafven då lämnat judarne att för alltid vanka omkring i sorg och mörker, långt borta från allt som är dem kärast på jorden. Deras land ligger tomt och öde, deras stad och tempel äro i ruiner och de själfva äro utan kunskap om den rätta Messias. Hedningarne (de såkallade kristna) äro, efter att hafva deltagit uti det sanna oljoträdets rot och fetma, och sedan de affallit efter samma exempel på otro, lämnade utan frukt, äro döda, med rötter uppryckta, med blotta skenet af gudsfruktan, medan de krafter, som utmärkte den gamla kyrkan, hafva flytt från människorna. O, I Guds helige män! är detta summan och innehållet af allt edert arbete? Var det därför I ransakaden, träladen, leden, blödden och dogen? Vi äro tysta under afbidan på svar; om I ännu hafven ett tröstens ord i behåll angående framtiden, så låten det komma fram! på det att våra själar icke måtte nödgas att allt för länge stanna kvar och förtvina i sorgens och förtviflans mörka dal.

ANDRA KAPITLET.

OM DE PROFETIOR SOM I EN FRAMTID SKOLA UPPFYLLAS.

Hvad är profetian annat än historien i omvändt förhållande?

Efter att hafva uppdagat och framlagt tillräckliga bevis på, att profetiorna så långt hafva blifvit *bokstafligen* uppfyllda, hoppas vi att läsaren skall hålla sig fast vid samma regel med afseende på de ännu ouppfyllda profetiorna, som med tiden skola gå i fullbordan. Och medan vi stå på framtidens tröskel, med den ofödda tidens under, hvilka snart skola öppna sig för vår syn, upprullande för våra förvånade blickar de mest storartade och majestätiska scener, de mest förvånande omhvälfningar, de utomordentligaste ödeläggelser och de underbaraste bevis på Jehovas stora makt och majestät i den stora återupprättelsen af hans så länge till de fyra vädren kringspridda förbundsfolk; ja, vi säga det, då dessa scener snart skola öppna sig för vår syn, så låtom oss i Jesu namn knäböja inför den store JAG ÄR och bedja i tron, att vi måtte undfå hans Helige Ande till att utvidga våra hjärtan och upplysa vårt sinne och vårt förstånd, så att vi må kunna rätt förstå allt som skrifvet är, och sätta fast tro därtill, huru underbart eller

öfvernaturligt det än synas för oss. Men ack, goda läsare, eho du än är! om du icke är beredd på förföljelse, om du icke är beredd att höra ditt namn bespottas, om du icke kan tåla att blifva kallad en skälm, en bedragare, en dåre eller en som är besatt af djäfvulen, eller om du är bunden genom trosbekännelser att tro just dessa och ej något mera, så gör du bäst uti att stanna här; ty om du vill tro på de ting, som äro skrifna i bibeln såsom ännu tillkommande, så är du äfven nödsakad att tro på underverk, tecken, uppenbarelser och underbara verkningar af Guds egen kraft, i vida högre mått än hvad något af den förflutna tidens släkter någonsin varit vittne till; ja, du måste tro, att vattnet skall kunna dela sig och Israel gå torrskodt därigenom, då de färdas till sitt eget land, såsom de i Mose dagar gjorde; ty ingen har ännu någonsin trott bibeln utan att tro och förvänta dessa ärofulla händelser i de sista dagarne. Vi våga till och med påstå, att en bibeltroende skulle vara något, som ganska få någonsin sett bland det nuvarande släktet, oaktadt dess så högt beprisade religion; ty det är ju en stor skillnad att tro en bok vara sann då den är tillsluten, mot att tro på de ting som däri äro skrifna. I kristenheten anses det nu för tiden för en skam att icke tro bibeln då den är tillsluten, men hvar och en som finner för godt att göra ett försök, skall finna det vara en ännu större skam att tro de ting, som däri äro skrifna, ganska säkert skola gå i fullbordan. Men vår tro är emellertid grundfästad på allt hvad som står skrifvet i den Heliga skrift, och vår största omsorg är att däraf inhämta vår lärdom, och detta är jämväl den

största orsaken till den förföljelse vi äro utsatta för, ty då profetiorna blifva rätt förstådda af människorna, och då de jämt skrida framåt i sin uppfyllelse, skola alla kristenhetens sekter och religionspartier flyga bort såsom agnar för vinden och låta Kristi rike resa sig på deras ruiner, under det den *sanna kunskapen* om den *rena sanningen* skall betäcka jorden, liksom vattnet betäcker hafvets botten (se Es. 11: 9). Vare detta sagt såsom en varning. Sedan vilja vi fråga, om någon af våra läsare är nog dristig att med oss vända sin blick emot, hvad som i framtiden skall komma? Låtom oss då begynna med Es. 11 kap. 12, 13, 15 och 16 verserna: »Och han skall uppresa ett banér för hednafolken och sammanhämta de fördrifna af Israel och samla de förskingrade af Juda från jordens fyra hörn. Och det skall varda slut på Efraims afundsjuka, och de i Juda fiendtligt sinnade skola varda utrotade; Efraim skall ej vara afundsjuk på Juda och Juda ej fiendtlig mot Efraim. Och Herren skall tillspillogifva Egyptens hafstunga och lyfta sin hand mot älfven med ett starkt väder och klyfva henne i sju bäckar, så att man torrskodd kan gå däröfver, och att den blifver en banad väg för kvarlefvan af hans folk, som är kvar efter Assur, liksom det skedde Israel på den dag då han drog upp ur Egyptens land«.

Häraf ses, att Herren skall uppresa ett banér för hedningarne (nationerna); icke allenast för de skingrade af Juda, utan jämväl för de fördrifna af Israel. Judarne äro kallade de *skingrade* emedan de äro kringströdda bland alla världens folkslag. Men de tio stammarne af Israel kallas *fördrifna,* emedan de äro fördrifna till ett land för sig själfva,

ifrån andra människors kunskap. Nu torde läsaren erinra, att de tio Israels stammar icke hafva bebott Kanaans land allt sedan de blefvo som fångar bortförda af assyriske konungen Salmanasser. Vi se också i 15 versen Guds underbara makt, som skall uppenbara sig för oss, i det Herren skall gifva till spillo hafvets ström, det är: en liten arm (vik) af Röda hafvet i Egypten, lik en älf, hvilket den också kallas; och det är denna älf Herren skall låta sin hand gå öfver med starkt väder. Äfvenledes se vi, att Herren skall slå en viss flods sju strömmar, så att man skall kunna gå torrskodd däröfver; och i fall någon icke skulle förstå detta efter bokstafven, så säger 16 versen: »Och att den blifver en banad väg för kvarlefvan af hans folk, som är kvar efter Assur, liksom det skedde Israel på den dag då han drog upp ur Egyptens land«. Nu återstår det att fråga om Röda hafvet blef bokstafligen delat i Mose dagar, eller om detta endast var en liknelse? ty som det då var, skall det återigen blifva. Men tvärt emot detta låta nutidens andliga män eller teologer oss få veta, att dagarne för mirakel äro för evigt borta; och dem som tro på underverk i våra dagar, hållas för bedragare eller åtminstone för usla och oförnuftiga svärmare, och folket varnas för dessa falska profeter, hvilka så vidt möjligt är jämväl förföra de utvalda. Angående denna återupprättelse hafva profeterna talat så fullständigt och så ofta, att vi endast behöfva taga några få af de mest slående exemplen i betraktande, och dessa visa oss de särskilda omständigheter och händelser, som skola följa densamma, tillika med det sätt och de medel, hvarigenom den skall gå i fullbordan. I Jeremias

16: 14—16 står skrifvet: »Därför, si, dagar skola komma, säger Herren, då man icke skall säga: 'så sant Herren lefver, som förde Israels barn utur Egyptens land', utan: 'så sant Herren lefver, som förde Israels barn utur nordanlanden och utur alla de land, dit han hade utdrifvit dem', sedan jag låtit dem komma tillbaka till sitt land, hvilket jag har gifvit deras fäder. Si, jag skall sända fiskare i mängd, säger Herren, som skola uppfiska dem, och därefter skall jag sända jägare i mängd, som skola jaga dem bort från alla berg och från alla höjder och bergsskrefvor«. Det har alltid varit en plägsed i Israel, då de önskade att uttrycka sin Guds storhet, att säga: Herren lefver, han, som förde våra fäder utur Egyptens land. Detta yttrande framkallade på en gång tanken om kraften och de underbara gärningar som åtföljde denna minnesvärda händelse och förenade med densamma allt hvad som var egnat att ingifva vördnad och fruktan i deras sinnen, under en lifig känsla af kraften hos Israels Gud. Men till vår stora förundran skall någonting ännu komma å bane, som skall komma alla den tidens stora händelser att försänkas i ögonblicklig glömska, och Israels barn skola veta att deras Gud lefver, genom att de kasta sina tankar på dessa då skedda händelser, hvilka utan tvifvel skola framträda vida härligare och underbarare än deras utvandring från Egypten. De skola då hafva anledning att utropa: Herren lefver, han, som nyligen har fört Israels barn utur nordanlanden och utur alla land, dit de varit fördrifna, och har åter insatt dem i Kanaans land, som Herren gaf deras fäder. Med denna tanke skall föreställningen om storhet och härlighet, om för-

undran och förvåning förknippa sig; och detta, under det att de i minnet återkalla de uppenbarelser, företeelser, underbara gärningar och barmhärtighetsverk, som under denna stora händelses genomförande utvecklat sig för folkens ögon.

Med detta i sikte utropar Jeremia i sista versen af 16 kapitlet i sin profetia: »Därför vill jag denna gången låta dem erfara min hand och min makt, att de må erfara, att mitt namn är Herren«.

Men medlet, som skall begagnas till att genomföra denna stora händelse, är ej allenast uppresandet af ett banér eller upplyftandet af en fana, på det de må veta när tiden är fullkomnad, utan fiskare och jägare skola användas till att fiska och jaga dem från alla stenklyftor. Läsaren torde här märka: Människor skulle icke skicka missionärer, som ej äro inspirerade af den Helige Ande, att gå ut och lära Israel flera hundra olika trosläror och människofunder och säga dem att tiden är hardt när för dem att samlas, utan himmelens Herre skulle kalla män genom verklig och sann från himmelen kommande uppenbarelse, och säga dem, hvilka Israels barn äro, ja äfven om Amerikas indianer tillhöra Israel, och likaledes hvar de tio Israels stammar och alla de kringströdda lämningarna af detta så länge förlorade folk finnas. Han allena är det, som kan och skall gifva dem deras uppdrag och sändning eller mission och ikläda dem med kraft från det höga att utföra detta stora verk, och äfven ikläda dem med mod att trotsa elementernas raseri och jordens och helvetets förenade motstånd. »Men«, frågar någon, »hvarför skall Herren kalla människor genom verklig uppenbarelse?« Vi svara: emedan han aldrig i något

tidehvarf på annat sätt utskickat någon. Och aposteln säger: »Ingen tager sig själf denna heder utan den som är kallad af Gud, liksom ock Aron«. Och vi veta ju alla, att Aron blef kallad genom uppenbarelse från Gud.

Den store Jehova har aldrig erkänt, ej heller skall han erkänna någons predikoämbete som icke gifvits genom hans uppenbarelse och inspirerats af hans egen kraft, liksom i forna dagar. »Men, o!« säger läsaren, »I förskräcken mig, ty hela hopen af nutidens andliga män tro ju icke på någon uppenbarelse, som är nyare än bibeln, ej heller på inspiration eller några öfvernaturliga Andens gåfvor. Förkasten I då alla dessa män, och påstån att de icke ega hvarken makt eller myndighet?« Vi svara: Ja, ty bibeln förkastar dem, och vi underkasta oss vördsamt dess utslag, i synnerhet då de ingenstädes i skriften omtalas annorlunda än såsom lärare, dem människorna själfva hoptals valt sig (med ordet hoptals menas icke få, utan många). Men för att fullkomligare bevisa, att Gud skall gifva uppenbarelser för att genomdrifva och uträtta detta härliga verk, vilja vi hänvisa till Hes. 20: 33—38, där vi läsa: »Så sant jag lefver, säger Herren, Herren, skall jag med stark hand och med utsträckt arm och med utgjuten harm regera öfver eder. Och jag skall utföra eder från folken och församla eder från de länder, dit I hafven blifvit förskingrade. med stark hand och med utsträckt arm och med utgjuten harm, och föra eder in i folkens öken och där gå till rätta med eder, ansikte mot ansikte. På samma sätt som jag gick till rätta med edra fäder i öknen vid Egyptens land, likaså skall jag gå till rätta med eder, säger

Herren, Herren, och låta eder gå under stafven och leda eder med förbundets boja. Och jag skall bortrensa utur eder de trotsiga och från mig affälliga. Ifrån det land, där de nu vistas, skall jag utföra dem, men till Israels land skola de icke komma, och I skolen erfara, att jag är Herren«.

Här finner du, att detta löfte begynner med en dubbel försäkran; först med en ed: *så sant jag lefver*; för det andra med en försäkran: *jag skall regera öfver eder* o. s. v. Och i slutet af samma kapitel utropar profeten, på det folket icke skulle missförstå honom: »Ack, Herre, Herre! dessa säga om mig: Han talar ju blott gåtor«. Här finna vi Israels barn utförda från alla nationer, med stark hand och utsträckt arm och med utgjuten harm. O, I nationer, som motstå dessa profetiska sanningar, tagen eder i akt och kommen ihåg Farao, och lären eder visdom! Vi se dem utförda i folkens öken, och där vill Herren gå till rätta med dem ansikte mot ansikte, liksom han gjorde med deras fäder i öknen. Detta tillvägagående ansikte mot ansikte kan lika så litet utan uppenbarelse och personlig närvaro ske nu, som i forna dagar. Nu vilja vi fråga: Voro alla dessa Guds tillkännagifvanden för Israel i öknen blotta fabler, som icke skulle förstås bokstafligen? Om så var, skall äfven detta blifva så, ty det ena tillkännagifvandet skall blifva precis lika med det andra. Men liksom Guds tillkännagifvanden till Israel i öknen icke voro blott liknelser, skall heller icke detta blifva det, utan skall blifva en härlig verklighet. Han skall låta dem gå under stafven och tvinga dem under förbundets boja. Detta påminner om det nya förbundet, som så ofta är utlofvat i skriften,

och som skall blifva gjort med Israels hus och med Juda hus, just vid den tiden då de skola församlas hem efter sin långa förskingring. Några hafva förmodat, att det nya förbundet, som skulle församla Israel, tog sin början i Kristi och hans apostlars dagar. Men Paulus säger oss ju, att det ännu i hans dagar väntades eller var tillkommande. I Rom. 11: 25 säger han, att »förhärdelsen har endels träffat Israel, till dess hedningarnes fullhet inkommen är«, och i Ebr. 4: 9: »Således återstår en sabbatsro för Guds folk«. Och i Romarebrefvets 11: 26, 27: »Och då skall hela Israel varda saligt, såsom skrifvet är: Af Zion skall förlossaren komma och bortskaffa ogudaktigheten från Jakob. Och detta skall vara det förbund jag gifver dem, då jag borttager deras synder«. Häraf lära vi, att Paulus hänsköt detta förbund till den kommande tiden, ända ned till Israels återupprättelse i de sista dagarne, då hedningarnes tid skulle vara fullkomnad. Då skulle det komma en befriare för Israel, men icke förr, emedan han (Paulus) såg, att de förkastat en förstkommande dylik befriare eller frälsare. Och denne befriare, Kristus, sade själf till judarne: »Si, edert hus skall lämnas eder öde. Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke se mig till dess I skolen säga: Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn!« (Matt. 23: 38, 39.) Då, men icke förr, skulle förbundet blifva förnyat med Israel. Och just angående detsamma frågade apostlarne, sägande: »Herre! skall du i denna tiden återupprätta riket åt Israel?« Då sade han till dem: »Det tillkommer icke eder att veta tider eller stunder, dem Fadern har fastställt genom sin egen makt« (Apg. 1: 6—8). »Men«, sade han, »I skolen

undfå kraft när den Helige Ande kommer öfver eder, och I skolen vara mina vittnen« o. s. v. Det synes som ville han säga dem: detta verk är icke för eder att fullkomna, utan skall ske på en af Herren bestämd tid, då han finner det lämpligt, men gån I ut och uträtten hvad eder anbefallt är!

Och åter säger Esaia i sitt 61 kap. 9 v., då han talar om det eviga förbundet, som Herren skulle göra med dem: »Och deras säd skall blifva känd bland hedningarne och deras afkomma bland folken; enhvar som ser dem skall om dem bekänna, att de äro en säd, som Herren har välsignat«. Nu veta vi att detta är ett spörsmål som endast kan afgöras genom uppenbarelse från Gud, huruvida Amerikas gamla inbyggare äro af Jakobs säd eller icke. Och åter är det en sak af stor ovisshet, hvilka Israels tio stammar äro, äfvensom *hvar* de finnas bland människorna. Men det nya förbundet, när helst det kommer i dagen, skall uppenbara dessa ting, och icke längre lämna denna viktiga sak i mörker. Vi skola då känna deras säd bland hedningarne och deras efterkommande bland folken. Men ack! huru annorlunda voro icke följderna af det förbund, som gjordes för 1800 år sedan, i dess verkningar på Israel! Det störtade israeliterna i vantro och gjorde att alla, som sedan hafva sett dem eller hört om dem, kunna bevittna, att de just äro den säd, som Herren har *förbannat*. När förbundet förnyas i de sista dagarne, skall Herren föra dem ansikte mot ansikte. Tillåten oss fråga: På hvad sätt gör Gud ett förbund med människorna? Svaret må blifva: därigenom att han meddelar dem sin vilja genom verklig uppenbarelse. Ty dessförutan vore det ju omöjligt att

upprätta ett förbund. Låtom oss framställa ett exempel för att göra detta ännu tydligare. Vi se ju på hvad sätt vi själfva ingå förbund med hvarandra. T. ex.: en ung man önskar att ingå i äktenskap med en ung kvinna; men förunnas honom icke det tillfället att för henne få uppenbara sitt hjärtas tankar, och blir all direkt gemenskap dem emellan förhindrad, kan följaktigen aldrig något förbund göras dem emellan. Sammalunda är det ock med den Allsmäktige. Han har aldrig gjort förbund med människor utan genom uppenbarelse, och kan aldrig göra det på andra villkor; kort sagt: när som helst han upprättat ett förbund med människor, omfattande en hel menighet, har han alltid häruti tillika inbegripit prästadöme, ämbeten, myndigheter, äfvensom förordningar och välsignelser som skulle åtfölja hans förbund. Sammalunda skall han ock göra denna gången. När således det nya förbundet blifvit upprättat, skall det organisera Guds rike med alla dess tillhörande ämbeten, förordningar, krafter och gåfvor, välsignelser och uppenbarelser, såsom i forna dagar. Men mera härom då vi komma att omhandla Guds rike.

»Men«, frågar någon, »hvad behöfva vi någon förnyelse af ett förbund, då vi aldrig brutit något? Om Herren gjorde ett förbund i apostlarnes dagar, hvilket kallades det nya förbundet, hvarför skulle detta förbund åter förnyas, då det eger bestånd till sin fulla kraft och verkan och icke blifvit brutet af parterna å någondera sidan?« Detta är en mycket vigtig fråga, som i sitt afgörande innebär hela kristenhetens *väl* och *ve*. Vi måste således med största försiktighet fälla vårt utslag härutinnan, så att detsamma må blifva klart och fattligt för

alla. Att ett nytt förbund blef upprättat mellan Gud och människor i Kristi och hans apostlars dagar, lär väl ingen kunna förneka. Om detta förbund aldrig blifvit brutet, så måste det vara i sin fulla kraft ännu i dag, och följaktligen behöfves då icke något nytt. Det återstår således nu att bevisa, att detta förbund *har* blifvit brutet, ja fullkomligt brutet, så att det icke mera eger någon kraft hvarken bland judar eller hedningar, och att de till detsamma hänhörande ämbeten, myndigheter, krafter, gåfvor och välsignelser hafva gått förlorade, så att de ingenstädes äro att finna bland människorna. För att bevisa detta måste vi först undersöka hvad dessa ämbeten, myndigheter, krafter och välsignelser bestodo uti, och därefter se till, huruvida de äro kända bland människorna eller ej.

Vi läsa i Ef. 4: 11—14, att ämbetsmännen i Kristi kyrka bestodo af apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare, hvilka alla voro inspirerade och insatta i kyrkan af Herren själf, på det de Helige skulle varda skickliga till ämbetets verk, till Kristi lekamens uppbyggelse, till dess de alla skulle komma till enhet i tron och i Guds Sons kunskap, och varda till en fullkommen man, som är vid Kristi fullhets åldersmått; på det att de icke mera skulle vara barn, drifna och kringförda af allehanda lärdomsväder.

För det andra voro Andens gåfvor, hvilka några kalla öfvernaturliga, de krafter och välsigsignelser, som tillhörde detta förbund, hvarhelst det existerade eller fanns, vare sig bland judar eller hedningar, så länge det egde sin kraft. Nu önska vi fråga den kristna världen, eller enhvar af hennes sekter och religionspartier, om de hafva apostlar,

profeter, evangelister, herdar och lärare, inspirerade med visdom ofvanifrån, tillika med den Helige Andes alla gåfvor och välsignelser, som tillhörde det evangeliska förbundet? Om icke, så har detta förbunds ämbeten och krafter gått förlorade. Och detta måste hafva skett förmedelst förbundets brytande, ty på så sätt förlorade judarne sina förmånsrättigheter, då de blefvo öfverlämnade åt hedningarne; och Paulus sade till de kristne (Rom. 11: 22), att om de icke förblefvo i godheten, skulle de afhuggas liksom judarne före dem. Men för att genom vidare bevis ådagalägga att evangelie förbund blifvit brutet både af judarne och hedningarne och af alla folk på jorden, sålunda att det icke mer eger någon kraft, skola vi anföra Esaias 24 kapitel, verserna 1—6: »Si, Herren skall göra landet tomt och öde, vanställa dess utseende och förskingra dess inbyggare. Och det skall gå prästen såsom folket, husbonden såsom hans tjänare, husmodern såsom tjänstepigan, säljaren såsom köparen, låntagaren såsom långifvaren, gäldenären såsom borgenären. Landet skall blifva utblottat och utplundrat, ty detta ord har Herren sagt. Landet tynar, tvinar bort, maktlös tvinar jorden, maktlösa äro de förnämsta bland landets folk. Och landet har blifvit oskärat under sina inbyggare, ty de öfverträdde lagar, kränkte bud, bröto det eviga förbundet. Därför tärde förbannelse på landet, och dess inbyggare blefvo straffskyldiga; därföre förtärdes landets inbyggare, och af folket blef föga kvar«. I dessa få verser finna vi, att samma missöde skulle drabba prästen som folket, den rika som den fattiga, husbonden som tjänaren, den ene som den andre, så att alla skulle blifva förgjorda,

på några få när; och klagan är den, att landet blef oskärat af sina inbyggare, för det de öfverträdde lagen och förvandlade buden, och förkastade det eviga förbundet. Här kan icke menas något annat förbund, än de evangelie budord och lagar, som gåfvos människorna i apostlarnes dagar, ty oaktat ett tidigare förbund med Israel kunde varit brutet, hafva likväl aldrig jordens inbyggare, med undantag af några få, blifvit förstörda af eld för det de brutit något föregående förbund. Men en sådan förstörelse skall komma genom eld likaså bokstafligt som floden i Noas dagar (se Malaki 4 kap.); och den skall utplåna både präster och folk från jorden, därför att de hafva brutit evangelie förbund tillika med dess lagar och bud; annars måste vi skaffa oss en ny upplaga af bibeln och utesluta Esaias 24 kapitel.

Då således denna viktiga fråga härmed är löst, hoppas vi att läsaren inser nödvändigheten af ett nytt förbund för att rädda de få som icke skola förgås eller förtäras af elden. Men vi vilja nu lämna detta ämne och vända tillbaka att betrakta Israels insamling. Läsaren torde slå upp och betrakta Hesekiels 36:te, 37:de, 38:de och 39:de kapitel. I det 36:te kapitlet skola vi finna ett löfte, att Israel skall återvända från alla nationer, bland hvilka de varit kringströdda, och föras tillbaka till det land, som Gud gaf deras fäder. Jerusalem skall fyllas med människohjordar, och Israels städer, som nu äro öde, skola åter uppbyggas, skola befästas och blifva bebodda. Hela Judéen skall sättas i försvarstillstånd, dess tegar skola uppodlas och blifva fruktbärande, så att man skall nödgas säga: »Detta land, som låg öde, har

blifvit likt Edens lustgård«. »Jag, Herren, har sagt det, och jag vill göra det, och hedningarne skola erfara, att jag, Herren, har uppbyggt hvad förhärjadt var och planterat hvad öde låg. Sådana skola de öde städerna blifva, fulla af människohjordar, och de skola erfara, att jag är Herren«. Och i 37:de kapitlet förkunnar profeten, efter synen om de dödas uppståndelse, att de två nationerna skola förenas till ett folk på Israels berg, och att en konung skall regera öfver dem båda. Och när detta sker skola de aldrig mer åtskiljas i två konungariken, och Herrens helgedom skall vara midt ibland dem till evig tid. Han skall vara deras Gud evinnerligen, och de skola vara hans folk. »Och hednafolken skola erfara, att jag är Herren, som helgar Israel, då min helgedom förblifver bland dem till evig tid«. Nu är det ju en väl känd sak, att Israels tio stammar och Juda aldrig varit förenade till ett folk och till ett rike på Jakobs berg allt sedan den dagen, då de först blefvo delade i tvenne riken.

Men när detta en gång kommer att ske, skola jämväl hedningarne förnimma det, och blifva öfvertygade om den sanna Guden, liksom Kores. Om nu de såkallade kristnas missionärer skulle omvända världen förrän Herren utför detta stora verk, så skulle detta spara Herren det besväret att göra det på sitt eget sätt, ty det blefve då gjort efter deras hufvuden, och på så sätt blefvo profetiorna aldrig uppfyllda. Herrens ord blefve en galenskap eller ansett såsom någonting felaktigt, och hela världen skulle förfalla i vantro, och det nya förbundet skulle aldrig blifva upprättat, Guds nådelöften skulle blifva om intet, Gud själf skulle blifva

gjord till en lögnare, ja hela världen skulle förgås i elände och alla själar gå evigt förlorade. O Gud, hvilken dårskap! Men låtom oss se hvad Herren själf säger: »Mina tankar äro icke edra tankar, och mina vägar icke edra vägar«. I Hesekiels 38:de och 39:de kapitel visar Herren oss en stor syn af många nationer, förenade under ett stort hufvud, hvilket Herren behagar kalla Gog. Och sedan denna Gog stigit till häst, beväpnad med alla slags vapen, kommer han under bilden af en stor krigshär upp emot Israels berg, och betäcker landet liksom en molnsky; hans afsikt är att göra ett stort byte, att röfva till sig silfver och guld och kreatur och gods i stor mängd.

Detta är en händelse, som skall ske efter judarnes återvändande och insamling, och sedan Jerusalems stad blifvit återuppbyggd, medan städerna i Judéen ännu äro obefästade, utan murar och järnbommar. Men just då han (Gog-hären) är i begrepp med att uppsluka judarne och föröda deras land, si! då flammar Herrens vrede upp, och en stark jordbäfning påföljer, så att fiskarne i hafvet och fåglarne i luften och alla människor på jordens yta bäfva därför, och alla murar störta till marken, och hvarje mans svärd vändes emot sin granne i denna här och Herren låter ett slagregn med stora hagelstenar, eld och svafvel regna på Gog och på hans här och uppå allt folk, som är med honom. Och sålunda vill Gud visa huru stor och mäktig han är, till en förundran för alla nationers ögon, att de skola förnimma, att han är Herren. Sålunda skola de blifva slagna på ett öppet fält, på Israels berg, Gog med hela hans här, hästar och ryttare. Och judarne skola gå ut

för att samla krigsvapnen, såsom lansar, spjut, sköldar, bågar och pilar, och dessa vapen skola räcka till bränsle för Israels städer i sju års tid, så att de ej skola behöfva hugga någon ved i skogen, ty de skola använda vapnen till bränsle. Och de skola taga byte af dem, af hvilka de blefvo plundrade, och röfva dem, af hvilka de blefvo röfvade, och de skola samla ihop guld och silfver och kläder i stort öfverflöd. På denna tid skola fåglarna under himmelen och djuren på marken hafva en stor fest; ja, de skola äta fett tills de blifva mättade, och dricka blod tills de blifva otörstiga: »Hjältars kött skolen I äta, och blod af jordens furstar skolen I dricka«. De skola äta köttet af vädurar, lam, bockar och oxar, hvilka allesammans äro feta och välgödda. Men judarne skola få en mycket allvarsam plikt att uppfylla, som skall upptaga en tid af ända till sju månader, nämligen begrafvandet af sina fiender. De skola utvälja en plats på östra sidan om hafvet, kallad »de vägfarandes dal«, och här skola de begrafva Gog med hela hans stora hop, och de skola kalla detta ställe »Gogs härs dal«. Och lukten af liken skall förpesta luften, så att de genomvandrandes näsor skola tilltäppas däraf; sålunda skola de rensa landet. »Och jag skall ådagalägga min härlighet för hednafolken, och alla hednafolk skola se min dom, hvilken jag har fällt, och min hand, hvilken jag har lagt uppå dem. Och Israels hus skall erfara, att jag är Herren, deras Gud, från den dagen och allt framgent. Och hednafolken skola erfara, att det var för sina missgärningars skull, som Israels hus fick gå i landsflykt, därför att de hade förbrutit sig mot mig, så att jag fördolde mitt

ansikte för dem, och gaf dem i deras fienders hand och de föllo alla för svärdet. Efter deras orenhet och efter deras öfverträdelser förfor jag med dem och fördolde mitt ansikte för dem. Därför säger Herren, Herren så: Nu vill jag återupprätta Jakob och förbarma mig öfver hela Israels hus och nitälska för mitt heliga namn. Och de skola bära sin skam och all sin synd, hvarmed de hafva försyndat sig emot mig, när de i sitt land trygga bo och ingen är, som stör dem. Sedan jag har låtit dem komma tillbaka från folken och församlat dem utur deras fienders länder och på dem bevisat min helighet inför många hednafolks ögon, då skola de erfara, att jag är Herren, deras Gud, som dref dem i landsflykt till hednafolken, men samlade dem i deras land och lät ingen af dem där blifva kvar. Och jag skall icke mer fördölja mitt ansikte för dem, ty jag har utgjutit min ande öfver Israels hus, säger Herren, Herren«.

Af det föregående finna vi, att hedningarne skola veta, att Israels hus gik i landsflykt för sina missgärningars skull, men är åter församlat genom den Allsmäktiges arm, sedan det uppburit skammen för alla sina öfverträdelser. Och Israels hus skall veta och förstå, att det var Herren, deras Gud, som tillstädde dem att blifva kringströdda bland hedningarne, och att det var han, som församlade och skyddade dem, och han skall icke mera fördölja sitt ansikte för dem, men utgjuta sin ande öfver dem.

O du blinda, hårdnackade och stenhjärtade släkte, med bibeln kringspridd bland alla nationer! Skola hela nationer vara så blinda, att de, oaktadt de uppfylla denna profetia, icke skola lära känna

henne förrän hon bringar förstörelse öfver deras egna hufvuden? Hvaraf kommer då denna blindhet? Jo, ty värr! Falska förespråkare eller lärare äro orsaken därtill. Ty dessa söka inbilla människorna att bibeln måste förstås på ett andligt sätt och hafva en andlig förklaringsgrund. Däremot förklara andra, att dessa profetior aldrig kunna rätt förstås förrän de gått i fullbordan. Om detta vore händelsen, så kunde vi aldrig undfly de däri förkunnade straffdomarne, utan måste alltid förblifva mörksens barn, intill händelserna oförmodat kommo öfver oss och bortsopade oss från jorden. Hvar skulle väl då den trösten finnas, att kunna se tillbaka och finna dem uppfyllda? Men lofvad vare Herren! som genom Daniels mun sagt oss, att alla dem som äro skrifna i boken, skola varda frälsta, ty många skola där öfverkomma hvad Herren genom sina tjänare skrifvit, och därigenom finna ett stort förstånd, och många skola blifva rena och luttrade, men de ogudaktiga skola intet akta, men de förståndiga skola akta det (Dan. 12: 4—10). Och nu vilja vi fråga: Hvem kan vara ogudaktigare än dessa, som af egen vilja äro blinda, och som säga oss, att vi icke kunna förstå skriften?

Sakaria säger oss mycket i sitt 14 kapitel angående den stora drabbningen och nederlaget för de nationer, som strida emot Jerusalem; och han säger i tydliga ordalag, att Herren skall komma just vid den tiden, då denna här dukar under, ja, sannerligen, just som de äro i färd med att intaga Jerusalem, och sedan det redan lyckats dem att intaga hälften af staden, och äro i färd med att plundra husen och skända hustrurna. »Och hans fötter skola på den dagen stå på oljoberget framför

Jerusalem mot öster, och strida emot dessa folk«. I 4:de versen af ofvannämda kapitel läsa vi, att oljoberget skall remna i tu, från öster till vester, och den ena hälften af berget skall draga sig mot norr och den andra hälften mot söder, hvarigenom plötsligen en stor dal skall bilda sig, till hvilken judarne skola fly för att finna skydd emot sina fiender, liksom de flydde för jordbäfningen i Ussias, judakonungens, tid; under det Herren kommer och alla helige med honom. Då skola judarne få se den länge väntade Messias, som kommer med kraft till deras befrielse, som de alltid förr väntat af honom. Han skall förgöra deras fiender och befria dem från all oro, just under det de befinna sig i den största farhåga, och under det de äro nära att blifva uppslukade af sina fiender. Men huru stor skall icke deras förundran blifva, då de vilja falla ned för sin befriares fötter, och bekänna honom vara deras rätta Messias! Då få de se hans genomstungna händer, fötter och sida; och medan de vidare efterforska, igenkänna de hastigt Jesus af Nazaret, judarnes konung, en man som så länge varit förkastad. Väl säger profeten, att landet skall jämra sig, hvart och ett släkte besynnerligen, men Gud vare tack, deras bedröfvelse skall hafva en ände, ty deras missgärningar och synder skola varda dem förlåtna, och de skola varda renade från alla sina öfverträdelser! Jerusalem skall allt från den tiden vara en helig stad, och landet skall varda som en slätt mark, från Gibea allt intill Rimmon, och skall upphöjdt och besuttet varda, och man skall bo därinne, cch ingen spillogifning skall vara, utan Jerusalem skall ganska säker bo; »och Herren skall vara konung

öfver alla land, och då skall Herren vara en, och hans namn ett«.

I Upp. 11 kapitel finna vi många flera omständigheter nämda angående denna händelse. Johannes underrättar oss, att sedan staden och templet återuppbyggts af judarne, skola hedningarne förtrampa staden i fyrtiotvå månader, under hvilken tid det skall finnas tvenne vittnen, som oupphörligt skola profetera och göra kraftiga gärningar med tecken och under, och det synes som om dessa tvenne vittnen skola vara ett hinder för hedningarnes härar att vidare förstöra och sköfla staden, så länge de äro ibland dem. Men efter att hafva ansträngt sig i tre och ett halft år, lyckas det dem slutligen att dräpa dessa vittnen och att sedan öfverfalla staden; och de skicka hvarandra gåfvor i glädje öfver att dessa två vittnen äro döda, men vilja emellertid icke tillåta att deras kroppar begrafvas, utan låta dem ligga på Jerusalems gator i tre och en half dag, hvarunder hedningarnes härar, bestående af många släkter, tungomål och nationer, gående genom staden för att plundra judarne, se deras lik liggande på gatan. Men efter tre och en half dags förlopp inträder hastigt lifsens ande från Gud i dem, och de resa sig upp på sina fötter, och stor förskräckelse öfverfaller dem, som se dem. Och därpå få de höra en röst, som säger: »Stigen hit upp!« och de skola stiga upp till himmelen i en sky, i sina fienders åsyn. Härefter kommer den förskräckliga jordbäfningen, som Hesekiel omtalar, och oljobergets remnande, som omnämnes af Sakaria. Johannes säger: »Och i samma stund vardt ett stort jordskalf, och tiondedelen af staden föll, och under jordskalfvet dödades

sjutusen människor« (Upp. 11: 13). Och därefter skall ljudet af en röst höras, som säger: »Världens rike är vordet vår Herres och hans Smordes, och han skall regera i evigheters evighet«.

Efter att nu hafva afslutat beskrifningen om dessa stora händelser, som omtalas hos profeterna, vilja vi blott anmärka, att det är alls ingen svårighet att förstå, det de alla skola fullkomligt eller *bokstafligen* uppfyllas.

Vare detta nog sagt: Judarne hemsamlas till sitt land och uppbygga åter Jerusalem. Nationerna församla sig till strid emot dem. Deras härar belägra staden och hafva mer eller mindre makt öfver den i tre och ett halft år. Ett par judiska profeter förhindra dem genom sina mäktiga underverk från att ytterligare öfvervinna judarne, men de blifva slutligen ihjälslagna och staden öfverlämnas till största delen i fiendernas våld i tre och en half dag, då de två profeterna uppstå från de döda och uppstiga till himmelen. Messias kommer, jorden bäfvar, hedningarnes härskaror nedläggas. Judarne frälsas, Jerusalem rensas och Messias afskär all ogudaktighet från jorden, uppväcker de Helige från de döda, tager dem med sig och begynner sitt tusenåriga rike. Och under denna tid skall hans ande utgjutas öfver allt kött. Människor och djur skola blifva fullkomligt oskyldiga och menlösa, och Guds frid, kunskap och lycksalighet skall betäcka jorden, liksom vattnet betäcker hafvets botten, och rikets storhet, makt och välde under hela himmelen skall varda gifvet till den Allrahögstes helige.

Under det tusenåriga riket skall Satan vara bunden och icke hafva någon makt att bedraga

människornas barn (Upp. 20). Och jorden själf skall frigöras från den förbannelse, som kom öfver henne genom syndafallet. Det ojämt är skall slätt varda, och de ofruktbara öknarne skola bära frukt. Bergen skola sjunka och dalarne upphöjas, törne och tistel skola icke mera varda funna, och jorden skall alla månader bära frukt i ymnighet åt Guds helige. Men sedan de tusen åren förflutit, skall Satan åter slippa lös ur sitt fängelse, och han skall gå ut för att bedraga de folk, som bo vid jordens fyra hörn, och församla dem till strid emot de heliges läger. Då skall den sista stora striden om herraväldet ega rum emellan Gud och Satan. Satan och hans här skola blifva öfvervunna, och efter dessa stora tilldragelser skall världens ände, de ogudaktiges uppståndelse och den yttersta domen komma. Och det skall blifva en ny himmel och en ny jord, ty den förra himmelen och den förra jorden skola förändras från det timliga till det eviga, och bekvämliggöras till bostad för odödliga väsenden. Och då skall det nya Jerusalem nedkomma från Gud i himmelen, sedan det blifvit förnyat, liksom himlarne och jorden. »Ty«, sade han, »si, jag gör allting nytt«. Denna nya stad, ställd på den nya jorden, med Herren Gud och Lammet midt uti sig, synes blifva människornas eviga vistelseort, så att vi, efter all vår längtan efter »ett ställe bortom tidens gränser«, såsom skalden säger, slutligen bringas till våra rätta sinnen, och komma att förstå, det människan är bestämd att för evigt ärfva just samma planet, på hvilken hon en gång blifvit skapad, nämligen jorden, hvilken skall blifva återlöst, helgad, förnyad och rensad, och blifva beredd till ett evigt arf för

odödlighet och evigt lif, med den nya staden till hufvudstad, i hvilken Guds konungatron skall vara. Och jorden skall vattnas med en ström, klar som kristall, kallad lifsens vatten, utgående från Jehovas tron; och denna ström skall på båda sidor varda beprydd med lustiga träd af oförgänglig skönhet. Välsignade äro de, som göra hans befallningar! ty de skola äta frukten af lifsens träd, som bär tolffaldig frukt alla månader, och de skola ingå genom stadens portar, och Herren skall aftorka alla deras tårar, ty ingen sorg skall vara mer för dem, och de skola se hans ansikte, och hans namn skall vara skrifvet på deras anleten. Häraf kunna vi förstå Frälsarens ord i Matt. 5: 5: »Salige äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden«, och äfven sången, som Johannes hörde i himmelen, hvilken sång slutades sålunda: »Och gjort oss vår Gud till konungar och präster, och vi skola regera på jorden« (Upp. 5: 10). Och Esaia säger i sitt 60 kap. 21 v.: »Och af ditt folk skola alla vara rättfärdiga. De skola besitta landet till evig tid«. Läsare, blif icke förvånad! Skulle du äfven blifva upptagen till himmelen, och där stå bland de återlösta af alla nationer, släkter, tungomål och folk, och förena dig med dem i lofsången, så skulle du till din förundran finna, att hela himmelen är full af fröjd och glädje, under det de stämma odödlighetens harpor i en salig försmak och afbidan på den dag, då de skola regera på jorden — en planet, som nu är under den onda maktens herravälde, ett tillhåll för uselhet, och hvarifrån din sälla själ tagit afsked och flytt och efter din förmodan tagit ett evigt farväl. Du skulle måhända blifva förfärad för ett ögonblick, och fråga dig

själf: »Hvarför har jag då aldrig hört denna melodi sjungas uti kyrkorna på jorden?« Nåväl, min vän, svaret skulle blifva: emedan du lefde på en tid, då folket icke förstod skriftens ord.

Abraham skulle säga dig, att du borde hafva läst Guds löfte till honom, 1 Mos. 17: 8, hvar Gud ej allenast lofvade hans säd, utan jämväl honom själf, en evig besittning af Kanaans land. Därjämte borde du hafva läst Stefanus' vittnesbörd, Apg. 7: 5, hvarigenom du skulle blifvit förvissad om, att Abraham aldrig hade ärft, hvad som var utlofvat, utan ännu väntade på att uppstå från de döda och blifva förd till Kanaans land, för att få sitt arf. »Ja«, skulle Hesekiel säga, »om du hade läst 37:de kapitlet af mina profetior, skulle du hafva funnit ett uttryckligt löfte, att Gud ville öppna grafvarne för alla dem af Israels hus, som voro döda, och hopsamla deras torra ben och sätta dem tillsamman, hvart och ett på sitt rätta ställe, och låta komma ande uti dem och de skulle lefva, och i stället för att blifva upptagna till himmelen, skulle de sedan föras in uti Kanaans land, hvilket Herren lofvat dem, och de skulle ärfva det«. Men ännu mera förvånad kunde du vända dig till Job, och han, förundrad öfver att finna någon så obekant med ett så klart och begripligt ämne, skulle utropa: »Har du aldrig i min bok läst 19 kapitlet från och med den 23 till och med den 27 versen, hvari jag säger: »O, att mina ord voro uppskrifna, och att de voro tecknade i bok, med griffel af järn och bly huggna i klippan för evig tid! Men jag vet, att min Förlossare lefver, och han skall kvarstå den sista öfver stoftet. Och jag skall sedan med denna min hud omklädd varda, och

skall i mitt kött se Gud. Honom skall jag skåda och se med egna, ej en annans, ögon. Därefter längta mina njurar i mitt lif«. Äfven David, Israels ljufliga sångare, skulle påminna dig om sin 37:de psalm, hvari han flera gånger säger, att de saktmodiga skola ärfva jorden för evigt, sedan de ogudaktiga blifvit bortskaffade från hennes yta. Och sist af allt, för att öfverlämna ämnet åt beständig hvila, skulle Frälsarens ord ur hans bergspredikan ljuda i ditt öra, då han eftertryckligen förklarar och säger: »Salige äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden«. Till allt detta skulle du måhända svara: »Jag har visserligen läst dessa ställen i skriften, men man lärde mig alltid att tro, det de ej skulle tydas så, och därför har jag aldrig begripit dem förrän nu. Låt mig nu gå att förkunna folket de under, som efter min ankomst hit till himmelen framställt sig för mina ögon, endast efter att hafva hört en kort sång. Det är väl sant, att jag mycket hört talas om himmelens härlighet, medan jag var på jorden, men jag har aldrig ens tänkt på de himmelska gästernas jubel i försmak af att få vända tillbaka till jorden«. Men Frälsaren säger: »Höra de icke Moses och profeterna, så skola de icke heller tro, om någon uppstod från de döda« (Luk. 16: 31).

Vi vilja nu återvända till ämnet om Messie ankomst och upprinnandet af den härliga tid, som kallas *millennium* eller den tusenåriga freden och hvilan. Från profetiornas fält, som vi nu genomvandrat, inhämta vi för det första, att denna härliga tid skall begynna med Kristi personliga ankomst och alla heliges uppståndelse, och för det andra, att alla de ogudaktiga skola utrotas från

jorden, genom den Allsmäktiges omutliga domslut och genom eld på den tid då han varder kommande, så att jorden skall renas genom eld från sina ogudaktiga inbyggare, liksom hon en gång blef renad från dem genom vatten. Och denna rening genom eld innefattar såväl prästerna som folket; alla, med undantag af några få, skola förtäras af eld. Denna straffdom angår mera den fallna kyrkan än hedningarne eller judarne, på hvilkas omvändelse det nu arbetas. Ve eder, hedningar, som kallen eder Herrens folk, men dock hafven tillintetgjort Guds lag genom edra egna stadgar och förordningar! ty förgäfves ropen I: Herre! Herre! då I icke gören hvad Jesus befallt. Förgäfves dyrken I honom med människofunder och människobud. Si, hämdens svärd hänger öfver edra hufvuden, och om I icke gören bot och bättring, skall det snart falla på eder; och det skall icke på den tiden träffa judarne och hedningarne så hårdt som eder. I smickren eder med, att den ärofulla tid som omtalas af profeterna, skall öppnas med edra nymodiga eller moderna uppfinningar och snillrika planer, hvilka alla gå ut på att omvända judar och hedningar till de olika religionspartiernas principer och läror, som nu finnas bland eder själfva; och när detta blifvit gjort, förvänten I eder ett millennium eller tusenårigt rike efter eder egen inbillning. Men judar och hedningar skola aldrig såsom ett folk taget blifva omvända efter någon annan plan än den, som finnes i bibeln angående Israels stora återupprättelse. Och I själfva arbeten under ett brutet förbund, och påskynden eder mognad för elden. Men ansen oss icke såsom eder ovän, därför att vi säga eder

sanningen, ty Gud är vårt vittne, att vi älska edra själar allt för högt att kunna hålla tillbaka från eder hvad som är sant, huru strängt det än må synas. Att blifva näpst af en vän är bättre än att blifva kysst af en ovän. Nu uppstår ofta den frågan angående tidens tecken: »När skall allt detta ske, och hvad tecken skall det blifva på dessa tings uppfyllelse?« Man har ofta frågat oss, om icke denna tid är hardt när. Alltså vilja vi säga eder, på hvad sätt I af eder själfva kunnen veta, när den är för handen, ja till och med står för dörren, så att I ej behöfven vara beroende af andras kunskap därom.

Sen på äppelträdet och på alla träd! Då de begynna att skjuta knoppar och blad, så veten I ju af eder själfva, att sommaren är när. Sammalunda ock, då I fån se jordbäfningar, hungersnöd, farsoter och plågor af alla slag; hafvet svallande upp öfver sina bräddar, och allting i uppror; nationerna i oro och förvirring; människornas hjärta slaget af fruktan och bäfvan, under det de speja efter de ting, som skola komma på jorden; när du ser tecken där ofvan på himmelen och här nere på jorden, ser blod, eld och rök, ser solen förvandlad till mörker, månen till blod, ser stjärnorna kastade från sina platser på himmelen, ser judarne samla sig till Jerusalem och ser nationernas krigshärar församlas emot dem till strid, — ja då vet du med fullkomlig visshet, att Kristi ankomst är nära, ja att den står för dörren. Jesus säger: »Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås förrän allt detta har skett« (Matt. 24: 34). Himmel och jord skola förgå, efter hvad Herren talat genom sina heliga profeters och apostlars

mun. Hvem som vill betrakta profeternas ord och hvad Jesus Kristus har talat angående allt detta, skall blifva öfvertygad om, att allt det hvarom vi hafva talat, tydligen är utpekat såsom tecken på hans tillkommelse. Men oaktadt allt detta tydligen är förutsagt, skall hans ankomst dock helt oförmodat öfverraska världen, liksom syndafloden i Noas dagar. Orsaken härtill är, att de ej velat tro eller förstå profeterna. Ty de skola icke kunna fördraga hälsosam lärdom, utan skola vända sina öron från sanningen och vända sig till fabler på grund af falska lärare och människors föreskrifter; och hvad som är ännu värre: då Gud sänder män med det nya och eviga förbundet, och utrustar dem med frimodighet till att vittna om sanningen, så skola de behandlas på samma sätt, som Guds tjänare före dem blefvo behandlade af de fallna kyrkopartierna. Hvarje kyrka håller fast vid det, som blifvit henne egendomligt, och instämmer i det allmänna talet: »Hvartill tjänar allt detta nya och främmande, då den gamla vägen alltid är den mest trampade och den säkraste?« Och likväl gå de på samma gång på lika många olika vägar, som det finnes sekter eller religionssamfund, och öfverensstämma endast däruti, att de förfölja och på allt möjligt sätt nedsätta och förtala de *fiskare* och *jägare*, som Herren skulle sända. Men Gud vare tack! det gifves dock enskilda individer i hvarje sekt, hvilka med ödmjukhet forska efter sanning och ljus, och hvilka önska känna och lyda sanningens röst, och samlas tillhopa och inplantas uti det nya och eviga förbundet; och de skola blifva upptagna uti Israels hus och församlas med det och deltaga i detsammas löftesförbund.

Ja, såsom Jeremia säger i sin profetias 16 kap. 19 v.: »Till dig skola hedningarne komma från jordens ändar och säga: Idel lögn hafva våra fäder fått i arf, fåfänglighet och sådant som till intet duger«. Men liksom judarne förbisågo Kristi första ankomst, emedan de icke förstodo profeterna, utan fäste alla sina förhoppningar på hans ärofulla ankomst i de sista dagarne för att återupprätta Israels rike och hämnas på deras fiender, och liksom de genom detta missförstånd blefvo söndrade och skingrade, på samma sätt skola hedningarne förbise profetiorna angående hans andra ankomst, därigenom att de förblanda denna med den yttersta domen, som först skall ega rum tusen år senare. Men detta olyckliga missförstånd eller misstag skall, istället för att söndra och skingra hedningarne, förorsaka deras krossande till stoft.

O, bröder efter köttet! Vår själ sörjer öfver eder, och om vi hade en röst såsom af en basun skulle vi ropa: Vaknen upp! vaknen och uppstån från eder sömn! tiden är fullkomnad och eder förstörelse är hardt när! »ty förstöring och beslutad straffdom har jag hört från Herren, Herren Zebaot, öfver hela landet« (Es. 28: 22). Bereden eder till att möta Herren eder Gud! Ja, vaknen, o Israels barn! och upplyften edra hufvuden, ty eder befrielsedag nalkas! Ja, dragen bort, dragen bort, gån ut härifrån, hemsamlens från eder långvariga landsflykt, uppbyggen edra städer! Ja, gån ut från nationerna på jorden, från den ena ändan af himmelen till den andra! Men låten icke eder flykt blifva förhastad, ty Herren skall gå framför eder, och Israels Gud skall följa eder efter. Och slutligen vilja vi säga till eder alla, både judar och

hedningar: Omvänden eder och gören bättring! ty Herrens stora dag är nära för handen. Ty om vi, som äro mänskliga, höja vår röst och ropa till eder om ånger och omvändelse, och I härför haten och förakten oss, hvad skolen I väl säga, då den dag är inne, att tordönsstämman skall ljuda till världens alla ändar och tala till alla lefvandes öron, sägande: »Omvänden eder och bereden eder till Herrens stora dag!« ja! då ljungelden skall gå ut från öster till vester öfver allt hvad lefvande är, och komma allas öron till att höra dessa orden: »Omvänden eder, ty Herrens stora dag är kommen!« Och Herren skall höja sin röst från himmelen och säga: »Hören, o I nationer på jorden, och lyssnen till orden från den Gud, som skapat eder! Hvi hafven I förföljt mina tjänare och föraktat min röst och förkastat mitt eviga evangelium? O, I hårdnackade och oomskurna i hjärta och sinne, huru ofta har jag icke velat församla eder, liksom fågeln församlar sina ungar under sina vingar, och I hafven icke velat! Si, jag hafver ofta kallat på eder med min egen röst, och genom mina änglars röst, och genom mina tjänares röst, och genom tordöns röst, och genom ljungelds röst, och genom jordbäfnings och krigs röst, genom hungers och dyr tids röst, och genom farsoters röst, genom röster från himmelen, genom röster från solen, månen och stjärnorna, genom röster från jorden, genom röster från hafvet, genom härlighetens och ärans röst. och genom det eviga lifvets rikedoms röst, och genom rösten af den barmhärtighet, som jag bevisat eder hela lifvet igenom för att frälsa eder med en evigvarande salighet. Men oaktadt allt detta, hafven I dock förhärdat edra hjärtan,

tillstoppat edra öron och föraktat mitt ord, och därför skolen I nu med förskräckelse höra domsbasunens röst, ty hämdedagen är kommen, och min vredes kalk skolen I tömma intill sista droppen. O, människa! ryser du icke för afkunnandet af denna dom? Kom ihåg apostelns ord: »Det är gräsligt att falla i lefvande Guds händer«.

Tiden skyndar, dagen flyr
Och aftonen tillstundar;
Då nådesolen ej mera gryr,
Men du i mörkret blundar.
O, stå ej sanningen emot,
Men skynda dig med redlig bot,
Att du må frälsning finna!
Ty Herrens hämdedag är när,
Och den som ej sig bättrar här
Skall ingen sällhet vinna.

TREDJE KAPITLET.

OM GUDS RIKE.

„Söker först Guds rike!“

Detta var Frälsarens uppmaning till människornas barn, under det han vandrade på jorden.

Efter att hafva tagit en allmän öfversikt af såväl uppfyllda som ännu ouppfyllda profetior, vilja vi nu uppfylla ofvannämda uppmaning eller bud, och söka efter Guds rike. Men innan vi gå vidare, vilja vi åter varna läsaren att icke följa oss i detta sökande, så framt han icke är beredd att uppoffra allt, till och med sitt goda namn och rykte, ja sitt lif om så skulle fordras, för sanningens skull. Ty finge han endast en gång Guds rike i åsyn, skulle han blifva så glad och lycklig, att han aldrig skulle blifva nöjd med mindre han blefve en af dess undersåtar. Och likväl är detta rike så högst olika hvart religionssystem som nu finnes på jorden, att han skall förvånas öfver att någon med bibeln i hand någonsin kunnat taga ett eller annat af de mänskliga religionssystemen för att vara vägen till Guds rike. Det gifves vissa krafter, förmåner och välsignelser som tillhöra Guds rike, hvilka icke finnas i något annat rike; ej heller är något annat folk i besittning däraf. Just härigenom har det alltid varit

skildt från alla andra riken och system, så att det forskande sinnet, som med allvar söker efter Guds rike och en gång blifver bekant med dess egendomligheter, icke behöfver misstaga sig därpå eller komma i förlägenhet om huruvida han funnit det eller icke. Men låtom oss, innan vi fortsätta vårt sökande, komma öfverens om hvad benämningen »Guds rike« betyder, eller om den mening i hvilken vi begagna detta uttryck. Ty det gifves några, som tillämpa denna benämning på härlighetens rike i himmelen, och några som därmed mena deras egna själars särskilda njutning och sällhet, medan andra med detta uttryck föreställa sig Guds ordnade rike och regering på jorden. Och då vi här tala om Guds rike, så önska vi det måtte förstås, att vi mena hans ordnade rike och regering på jorden.

Låtom oss således, kära läsare, fördjupa oss uti det vida fält, som ligger framför oss, för att uppsökä oss detta rike. Men låtom oss stanna och först eftertänka: Hvad är ett rike? Vi svara: Det fordras fyra ting till att grundlägga ett rike, vare sig i himmelen eller på jorden, och det är för det första en konung, för det andra befullmäktigade ämbetsmän, som hafva erforderliga egenskaper till att utföra konungens befallningar eller påbud och förordningar, för det tredje en lagbok, genom hvilken undersåtar skola styras, och för det fjärde undersåtar som regeras. Hvar detta finnes i sin rätta ordning och rättmätiga auktoritet eller form, där finnes också ett fullständigt rike. Men hvar någon af dessa anordningar däremot borttagas eller upphöra att finnas, där blifver strax en upplösning, och följaktligen blifver ett sådant rike till intet, så

framt det icke åter organiseras eller upprättas efter samma plan som förut. I detta hänseende är Guds rike likt alla andra riken, och hvarhelst vi finna ämbetsmän som äro befullmäktigade och dugliggjorda af Herren Jesus själf, tillika med hans påbud och lagar i dessas ursprungliga renhet, ej uppblandade med människors påbud och föreskrifter, där är Guds rike att finna, och där uppenbarar Gud sin kraft, och där utdelar han sin välsignelse liksom i forna dagar.

Vi vilja nu betrakta Guds rikes upprättande i apostlarnes dagar. Den första uppenbarelsen om dess nära förestående ankomst skedde för Sakarias genom en ängel, som lofvade honom en son, hvilken skulle gå framför konungen för att bereda hans väg. Den andra uppenbarelsen skedde till Josef genom en helig ängel, som lofvade att Kristus skulle födas. Och under samma tid uppenbarade den Helige Ande för Simon i templet, att han icke skulle se döden, utan han tillförne hade sett Herrens Krist. Därför begynte alla dessa, tillika med herdarne och de vise männen från Österlandet, att fröjda sig med outsäglig och salig glädje, medan världen omkring dem icke visste orsaken till en sådan glädje. Sedan allt detta skett, syntes allt hvila uti en tyst och stilla afbidan, till dess Johannes uppnått sin mannaålder, då han skyndade fram från öknen i Judèen med ett nytt och förunderligt budskap, ropande: »Gören bättring! ty himmelriket är kommet nära«. Och han döpte till bättring, och sade dem tydligen, att deras konung redan stod midt ibland dem för att just nu upprätta sitt rike. Och under det han döpte kom Messias till honom och blef döpt och

beseglades med Guds Ande, som kom öfver honom i dufvoskepnad; och strax därefter begynte han utropa samma budskap som Johannes, sägande: »Gören bättring! ty himmelriket är kommet nära«. Därefter utvalde han tolf apostlar och utsände dem till alla städer i Judéen, med samma budskap: »Himmelriket är kommet nära«; och efter dem sände han sjuttio, och åter andra sjuttio med samma nyhet, på det att alla skulle blifva varnade och beredda på ett rike, som snart skulle upprättas bland dem. Men då allt detta hade framkallat den verkan som därmed åsyftades, att uppväcka en allmän längtan, synnerligast i apostlarnes hjärtan, hvilka dagligen önskade att vinna seger öfver sina förföljare genom denna härliga persons kröning, i det de själfva hoppades att få belöning för alla sina mödor och uppoffringar för hans skull, därigenom att blifva upphöjda till värdighet vid hans sida, huru bedragna må de icke hafva blifvit i sina förhoppningar då de fingo se sin konung gripen och korsfäst, efter att först hafva blifvit hudflängd, bespottad och begabbad! De skulle gerna vågat sitt lif i strid för att sätta sin konung på tronen. Men att underdånigt underkasta sig, att utan invändning eller strid uppgifva alla förhoppningar, och i förtviflan nedsjunka från hoppets och sällhetsbegärets högsta ståndpunkt till den lägsta förnedring och försakelse, det var mera än de rimligtvis kunde uthärda. Med beklämt hjärta drogo de sig tillbaka och återvände hvar och en till sitt yrke, under förmodan att allt nu var slut, och måhända tänkande inom sig själfva: »Är detta resultatet och lönen för alla våra mödor och besvär? Var det för detta vi försakade allt världs-

ligt, våra vänner, våra hus och vårt land, och ledo förföljelse, hunger, fattigdom och vanära? Vi förlitade oss på, att han skulle vara den som skulle befria Israel. Men ack! de hafva dödat honom, och allt är nu förbi! I tre år hafva vi uppväckt en allmän förmodan och väntan i hela Judéen genom att säga till folket, att himmelriket är kommet nära, men nu är vår konung död, och huru skola vi våga att se folket i ansiktet? Med dessa betraktelser och föreställningar blef allt återbragt till tystnad, under det att hvar och en skötte *sitt* hvärf, och den röst hade upphört att höras i Judéen, ropande: »Omvänden eder och gören bättring! ty himmelriket är kommet nära!« Jesus sof i dödens armar. En stor sten med stadens insegel förvarade den graf, i hvilken han var lagd, och den romerska vakten trodde sig i säkerhet. Då nedsteg plötsligen från härlighetens land en mäktig ängel, för hvilkens närvaro soldaterna förskräcktes och föllo liksom döda till jorden. Han vältrade stenen från grafvens dörr, och Guds Son uppvaknade från sin slummer, sönderbröt dödens bojor, uppstod ur grafven, och visade sig snart därefter för Maria, som han sände till lärjungarne med den glada nyheten om sin uppståndelse och uppgaf ett ställe, där han ville möta dem. Och efter att hafva sett honom, blef all deras sorg förvandlad i glädje, och alla deras forna förhoppningar blefvo hastigt återupplifvade. De behöfde nu icke ropa: »Himmelriket är kommet nära!« utan endast dröja kvar i Jerusalem tills riket blifvit upprättat. De beredde sig att öppna dörren till riket, och att upptaga främlingar och utländingar uti detsamma såsom lagliga medborgare, genom förvaltningen af

vissa lagar och påbud som voro oföränderligt bestående, och utom hvilka ingen kunde blifva medborgare i riket. Sedan Kristus blifvit krönt med all makt i himmelen och på jorden, kom han igen till sina lärjungar och gaf dem deras fullmakt, sägande till dem: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen! Den som tror och blifver döpt, han skall varda salig, men den som icke tror, han skall varda fördömd. Men dem som tro skola dessa tecken åtfölja: I mitt namn skola de utdrifva onda andar, de skola tala med nya tungor, ormar skola de bära, och om de dricka något, som är dödande, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola blifva helbrägda«. (Marc. 16: 15—18.) Nu önska vi att läsaren icke måtte förbigå denna makt och myndighet, som gafs till dem som trodde, förrän han fattar och förstår hvad därmed menas. Ty har han en gång rätt fattat meningen däraf, skall han icke behöfva misskänna Guds rike, utan skall på en gång upptäcka de egendomligheter som alltid skilt det från alla andra riken eller religionssystem på jorden. Men på det han icke skall blifva missledd, vilja vi tydligen förklara detta rike, och betrakta hvarje enskild del i dess eget ursprungliga ljus. För det första skulle lärjungarne predika evangelium, eller, med andra ord, förkunna den glada tidningen om en korsfäst och uppstånden återlösare för hela världen. För det andra skulle den som trodde och blef döpt, varda salig. För det tredje skulle hvilken som icke trodde hvad de predikade, blifva fördömd. Och för det fjärde skulle dessa tecken åtfölja dem som trodde: de skulle utdrifva onda andar, tala med nya tungor,

bära ormar utan att dessa skulle skada dem, och om de drucko något som var dödande, skulle det icke skada dem, och de skulle lägga händerna på de sjuka och göra dem helbrägda.

Antingen må det vara egensinnig blindhet, eller ock må det härleda sig från okunnighet i språket, att missförstånd härutinnan kan uppstå. Ty några berätta oss, att dessa tecken endast skulle följa apostlarne, och åter andra att de endast skulle åtfölja dem som trodde under den tiden. Men Kristus ställer predikandet, tron, frälsningen och tecknen som skulle följa, allt på lika fot eller grundval; där, hvarest det ena blef inskränkt, måste äfven det andra blifva det, och om det ena upphörde, måste äfven det andra upphöra. Om språket inskränker dessa tecken blott till apostlarne, så inskränker det äfven tron och frälsningen allenast till dem; och skulle dessa tecken icke åtfölja andra än apostlarne, så skulle inga andra tro, och inga andra blifva frälsta. Återigen, om språket inskränker dessa tecken till kristendomens första tidehvarf, så inskränkes äfven frälsningen till blott samma tid, ty det ena inskränkes lika mycket som det andra, och där, hvarest det ena har sin kraft och verkan, där måste också det andra hafva det, och där det ena slutar, där slutar ock det andra. Man kunde lika gerna säga, att evangeliets förkunnande numera ej är nödvändigt, och att detta i förening med tron och frälsningen endast behöfdes i den första tiden för att upprätta och stadfästa evangelium, som att säga, det tecken icke längre äro nödvändiga och endast behöfdes i förstone för att stadfästa evangelium. Men läsaren frågar måhända med förundran: »Hafva då icke

dessa tecken upphört bland människorna?« Vi svara: Bevisa att de hafva upphört, och detta skall då bevisa, att evangelium har upphört att förkunnas, att människorna hafva upphört att tro och att blifva frälsta, och att världen är i saknad af Guds rike; ty eljes skulle ju detta bevisa att Jesus Kristus var en bedragare och att hans löften voro utan all betydelse.

Då vi nu hafva traktat efter och kommit att förstå innehållet af förutnämda fullmakt, så låtom oss fortsätta vår betraktelse öfver Guds rikes upprättande i apostlarnes dagar. Då Frälsaren hade gifvit apostlarne deras myndighet, befallde han dem att dröja och icke företaga sin mission förrän de blifvit begåfvade med kraft från höjden. Men hvarför detta dröjsmål? Jo, emedan ingen människa någonsin varit duglig till, ej heller skall blifva det, att förkunna detta evangelium och lära allt det som Jesus befallt honom, utan att vara begåfvad med den Helige Ande; och detta är en helt annan ande än den, som eges af oinspirerade människor, ty den ande hvarom Kristus talade, skulle leda in i all sanning och erinra dem som hafva mottaget den, om allt hvad han har sagt dem, och visa dem tillkommande ting, för att icke säga att den skulle sätta dem istånd att tala alla jordens tungomål. En man som skall predika, är i största behof af den Helige Ande; för det första, till att leda honom in i all sanning, på det han må veta hvad han skall lära; för det andra, till att stärka hans minne, på det han icke må försumma att lära något af de ting, som blifvit honom anbefallda; och för det tredje, att han må kunna varna sina åhörare för en annalkande fara; detta

gör honom till profet. Häraf kan läsaren finna, huru noggrann Jesus var att ingen skulle predika hans evangelium utan den Helige Ande. En sådan man får äfven erfara huru olik sanningens ande är emot de andar, som nu äro ute på jorden för att bedraga världen under den Helige Andes namn. Om kyrkosamfunden under närvarande tid hafva den Helige Ande, hvarför är det dem då så svårt att förstå sanningen? Hvarför gå de då på så många olika vägar, och hafva så många skiljaktiga läror? Hvarför behöfva de då hela bibliotek med predikningar, afhandlingar, teologiska skrifter, disputationer, argument och förslagsmeningar, alla skrifna och dikterade efter människors visdom och funder, ja af män som ej ens bekymra sig om hvad det är att vara inspirerad eller drifven af Guds Ande. Herren må väl hafva skäl att klaga då han säger: »De lära läror, som äro människobud«. Men vi vilja nu gå tillbaka. Apostlarne dröjde i Jerusalem till dess de blefvo utrustade med kraft från höjden, och då först begynte de att förkunna evangeliet.

Här hafva vi således framför oss flera ting, som tillhöra ett rike. För det första hafva vi funnit en konung, som är lefvande och sitter vid Guds högra hand, och åt hvilken är gifven all makt i himmelen och på jorden; för det andra ämbetsmän, vederbörligen förordnade att förvalta regeringsbestyren; för det tredje den lag, hvarefter riket skulle styras; *och detta var allt det, som Jesus befallde sina lärjungar att lära folket.*

Kunna vi nu härtill finna huru människorna blefvo upptagna till medborgare i detta rike, det vill säga de föreskrifter, hvarefter upptagningen skedde, så hafva vi funnit Guds rike sådant det

var på den tiden, och skola blifva mycket missnöjda med hvarje samfund i vår egen tidsålder, som säger sig vara ett sådant Guds rike, men icke är öfverensstämmande med denna förebild.

Det fanns icke några infödda undersåtar i detta rike, emedan både judar och hedningar voro fångna under synd och otro, och ingen kunde blifva medborgare utan att underkasta sig och lyda upptagningslagen. Hvar och en som trodde på konungens namn, hade rättighet att blifva upptagen, men det fanns blott en enda oföränderlig regel eller plan, genom hvilken de kunde upptagas. Och hvar och en, som företog sig att göra anspråk på medborgarrätt på något annat sätt, blef ansedd såsom en tjuf och röfvare, och kunde aldrig blifva upptagen. Denna regel inbefattades i Frälsarens lärdom till Nikodemus, då han säger: »Utan att en varder född af vatten och Ande, kan han icke ingå i Guds rike«.

Petrus blef anförtrodd himmelrikets nycklar, och följaktligen var det hans plikt att öppna riket både för judar och hedningar. Vi vilja därför undersöka det sätt, hvarpå han pingstdagen upptog judar i riket.

Då nu mycket folk strömmade tillsamman på denna dag, stod aposteln Petrus upp med de elfva, upphof sin röst och talade till dem om Jesus Kristus och om hans uppståndelse och himmelsfärd, så att många blefvo öfvertygade om sanningen och frågade hvad de skulle göra. Dessa voro inga kristna, utan personer som i detta ögonblick blefvo öfvertygade om att Jesus var Kristus, och emedan de voro fullt öfvertygade härom frågade de: »Hvad skola vi göra?« Då sade Petrus till dem: »Gören

bättring, och hvar och en af eder låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse! och I skolen undfå den Helige Andes gåfva. Ty åt eder är löftet gifvet och åt edra barn och åt alla som fjärran äro, så många som Herren vår Gud skall kalla härtill«. Forstår du, kära läsare, detta offentliga förkunnande? Om så är, skall du nu finna att detta evangelium i allmänhet icke predikas för allmänheten i närvarande tid. Låtom oss därför undersöka och granska det i den ena meningen efter den andra. Du erinrar att de redan trodde, och hvad de därefter hade att göra, var att göra bättring och låta sig döpa i vatten till syndernas förlåtelse. Alltså fordrades det först tro, sedan omvändelse, sedan dop till syndernas förlåtelse och sedan den Helige Ande. Detta var evangeliets fordringar och dess ordning. Tron gaf makt till att blifva söner eller medborgare i riket; omvändelsen och dopet i Jesu namn var den lydnad, genom hvilken de blefvo upptagna däri; och löftets Helige Ande var inseglet på deras upptagning, och Anden voro de förvissade om att erhålla om de ville lyda. Nåväl, läsare, hvar får du väl höra en sådan predikan i våra dagar? Hvem lärer nu, att blott dem som tro och omvända sig skola döpas, men inga andra? Läsaren säger måhända, att baptisterna göra det. Men uppmana dessa människorna att låta sig döpa så snart de omvända sig och tro? Och än vidare: utlofva de syndernas förlåtelse, tillika med den Helige Andes gåfva? Erinra dig väl, hvad verkan den Helige Ande skulle hafva på dem, som mottogo densamma. Den skulle vägleda dem i all sanning, stärka deras minne och visa dem tillkommande ting. Och pro-

feten Joel säger, att de genom Anden skola drömma drömmar, se syner och profetera. Ack, kära läsare! hvar finner du väl ett evangelium likt detta predikadt bland människorna? Månne människan skulle gå sörjande den ena dagen efter den andra, utan sina synders förlåtelse och utan den Helige Andes tröst, om Petrus stode midt ibland oss och tydligen sade på hvad sätt dessa välsignelser kunde ernås? Hvad skulle du väl tänka, om ett möte af tre tusen personer kommo tillsamman, för hvilka förböner och predikan skulle hållas, och en (lik Petrus) uppstod och uppmanade enhvar af dem att omvända sig och låta sig döpa till syndernas förlåtelse, lofvande att alla som lydde, skulle erhålla syndernas förlåtelse och den Helige Andes gåfva, hvilken skulle förorsaka dem att drömma drömmar och profetera, och han sedan ginge fram med sina bröder af samma kall, och i samma stund begynte att döpa, och fortfore därmed till dess de hade döpt dem alla, och den Helige Ande fölle på dem, och de begynte se syner, tala i andra tungomål och profetera? Skulle icke en sådan nyhet vidt och bredt kringspridas, och skulle man icke säga, att en ny lära hade uppstått, helt olik allt annat af hvad som nu vore gängse och brukligt bland människorna? »Jo, visserligen«, svarar läsaren, »det skulle i sanning vara något ovanligt nytt och besynnerligt för hvar och en af oss«. Men så nytt det än måtte synas, så vore det likväl just samma evangelium som predikades af Petrus på pingstdagen; och Paulus förklarar, att han predikade samma evangelium som Petrus, och han säger ju äfven: »Men om ock vi eller en ängel från himmelen predikade för eder ett annat evangelium än

vi hafva predikadt för eder, han vare förbannad!« (Gal. 1: 8, 9.) Nu behöfver läsaren icke längre förundra sig öfver att icke dessa tecken medfölja dem som tro något annat evangelium eller någon lära, olik den som predikades af apostlarne.

Men låtom oss nu gå tillbaka till betraktandet af Guds rike, som blef upprättat i apostlarnes dagar. Vi finna att tre tusen personer blefvo upptagna i riket första dagen då dörren öppnades. Dessa blefvo undersåtar i detta rike, och sedan de alla, tillika med många andra som sedermera åtlydde rikets lag, blifvit på ett passande sätt fogade tillsamman, växte de till ett härligt tempel i Herranom.

Sålunda hafva vi afkastat oss oket af sekterisk tradition och vantro, som i så ymnig grad herska omkring oss. Och efter ett noggrannt sökande hafva vi ock slutligen funnit och upptäckt Guds rike, sådant det i dess första anordning förefanns i apostlarnes dagar, och vi hafva sett huru stor åtskillnad det är emellan Guds rike och vår tids religionssystem, såväl i ämbeten som i anordningar, i makt, i förrättningar och privilegier, så att ingen numera behöfver taga miste om det.

Sedan vi nu gjort denna upptäckt, skola vi skrida framåt för att undersöka framgången af detta rike bland judar och hedningar, och hvilka frukter, gåfvor och välsignelser dess medborgare åtnjöto.

Strax efter Guds rikes upprättande i Jerusalem kom Filippus till Samarien och predikade där evangeliet. Och då de trodde Filippi predikan, blefvo de döpta, både män och kvinnor, och hade stor glädje. Och därefter kommo Petrus och Johannes från Jerusalem och bådo för dem, och lade händerna på dem, och de fingo den Helige Ande.

Märk nu här: först trodde de, och därefter blefvo de döpta, och gladde sig storligen, fastän de icke ännu hade fått den Helige Ande, men hvilken sedan blef dem gifven genom händers påläggning och bön i Herrens Jesu namn. Ack, huru olika med människors system och anordningar!

Betrakta Pauli omvändelse, då han var på vägen till Damaskus! Herren Jesus uppenbarade sig för honom på vägen, men istället för att säga honom, att hans synder voro förlåtna och med detsamma utgjuta öfver honom den Helige Ande, sände han honom till Damaskus och sade att där skulle han blifva underrättad om hvad han skulle göra. Och då han kom dit, infann sig Ananias, och sade till honom: »Hvi dröjer du! Statt upp och låt döpa dig, och aftvå dig dina synder, under åkallan af hans namn« (Apg. 22). Då uppstod han och blef döpt, och uppfylldes af den Helige Ande, och begynte strax predika att Jesus var Kristus.

Betrakta äfven Kornelius, en mycket from hedning, hvilkens böner blefvo hörda, och hvilkens almosor voro i åminnelse för Herren och som äfven hade blifvit besökt af en ängel! Med all sin fromhet och gudsfruktan, och med den Helige Andes gåfva, som var utgjuten öfver honom och hans vänner innan de blefvo döpta, *måste* de likväl döpas, ty utom det kunde de icke blifva frälsta. Och hvarför? Jo emedan Herren hade sagt, då han befallde apostlarne att predika för allt folk, att hvar och en, som icke trodde och icke blef döpt, utan undantag skulle varda fördömd. Ängelns vittnesbörd till Kornelius var: »Han (Petrus) skall tala ord till dig, hvarigenom du skall varda frälst och allt ditt hus«. Nu frågas:

Kunde Kornelius blifva frälst, utan att åtlyda Petri ord? Om så var, var ängels budskap utan någon vikt.

Nu till dags skulle måhända en präst, som funne en man så god som Kornelius, säga: »Gå framåt min vän, du kan blifva frälst, du har blifvit upplyst om religionen och känner densamma, och ifall du känner behof därtill, kan du låta dig döpa för att tillfredsställa ditt samvete, men om så icke är, så gör dopet ingenting till saken, ty ett nytt hjärta är hvad som allena är verkligen nödvändigt, och så vidare, hvilket är detsamma som att säga, det Jesu bud och befallningar icke äro ovillkorligt nödvändiga till frälsning, och att en människa kan ropa till honom: Herre, Herre! och blifva frälst lika såväl därigenom som genom att hålla hans bud. O, hvilken fåfäng och dåraktig lärdom! O, I människors barn, huru hafven I icke förvändt Guds evangelium! Förgäfves skolen i ropa till honom: Herre, Herre! om I icke åtlyden och följen hans bud.

Därnäst erinra vi oss fångvaktaren och hans husfolk, som genast då de trodde gingo ut i natten och blefvo döpta, utan att afbida dagen; därnäst Lydia med hennes husfolk, som hörsammade budet om dopet efter första predikan de hade hört därom; sedan hofmannen, som med Filippus stannade vid första vatten de kommo till för att åtlyda budskapet, ehuru hofmannen endast några få minuter förut för första gången hört talas om Jesus. Af alla dessa exempel från forna dagar och af de föreskrifter som däri finnas, ses, att dopet var det första bud, som skulle åtlydas, och genom denna handling blefvo alla dem som trodde och omvände sig, upptagna uti kyrkan eller Guds rike, så att de

blefvo berättigade till syndernas förlåtelse och den Helige Andes välsignelser; ja, detta var det bud, genom hvilket de blefvo Guds söner och döttrar, och emedan de voro hans barn, utgöt han sin Sons Ande i deras hjärta, och de ropade: Abba, kära fader! Det är väl sant, att Herren utgöt den Helige Ande öfver Kornelius och hans vänner innan de voro döpta, men detta synes varit nödvändigt för att öfvertyga de troende judarne om, att äfven hedningarne hade del i denna frälsning. Och vi tro detta är det enda tillfälle omtalat i skriften att någon mottagit den Helige Ande utan att först hafva åtlytt upptagningslagen.

Men att lyda upptagningslagen kunde icke göra någon till arfvinge i riket eller till medborgare däri, med rättighet till Andens välsignelser och gåfvor, så framt ej denna lag förvaltades af en, som därtill var tillbörligen befullmäktigad af konungen; och en fullmakt som blifvit gifven åt en individ, kunde ju icke berättiga någon annan att sköta ämbetet i hans ställe. Detta är en af de viktigaste punkter att förstå, emedan den är en pröfvosten angående hvarje prästman i hela kristenheten, och vidrör organisationen i hvart kyrkosamfund på jorden och alla dem som funnits till allt sedan den direkta inspirationen upphörde.

För att nu komma till ett klart och tydligt begrepp om detta ämne, så låtom oss undersöka inrättningen af de jordiska regentskapen i afseende på deras lagar om att i sina riken upptaga utländingar till medborgare. Låtom oss till exempel antaga, att presidenten i Förenta Staterna gåfve en fullmakt till A., som berättigade denne att bekläda ett ämbete i staten. Under det han förvaltar detta

ämbete komma tvenne européer för att bosätta sig i landet, och som de äro främlingar och utländingar, och önska blifva upptagna till medborgare i landet, gå de till A. Han låter dem aflägga trohetseden efter vanlig form, fastställer eden och utfärdar därpå deras medborgarebevis, hvilka berättiga dem till samma fri- och rättigheter som infödda medborgare eller undersåtar. Men härefter inträffar, att A. med döden afgår, och en B., som genomser hans handlingar, finner händelsevis fullmakten som blifvit meddelad A.: lämpande denna till sitt eget bruk, ikläder han sig det vakanta ämbetet. Emellertid komma två andra utländingar, som söka vinna medborgarrätt, och sedan de blifvit underrättade af personer som icke känna till regeringsbestyren, att B. kunde förvalta upptagningslagarne, underkasta de sig hans myndighet. B. bekräftar och stadfäster deras medborgarrätt, och således förmoda de, att de äro lagligen upptagna i staten och jämlika de andra medborgarne, berättigade til alla medborgerliga rättigheter. Men snart blir deras borgerskap betviflat och undersökt, och de förete som stöd för sig sina medborgarbref, hvilka de erhållit af B. Ordföranden frågar: »Hvem är B.? Han har aldrig erhållit någon fullmakt att bekläda något ämbete. Jag känner honom icke och I ären utländingar och främlingar i republiken, intill I infinnen eder hos A.'s efterträdare eller någon annan lagligen befullmäktigad ämbetsman«. Emellertid blifver B. gripen och efter lag straffad för bedrägeri och för det han gjort sig själfmyndig i ett ämbete som aldrig blifvit honom anförtrott.

På samma sätt är det med Guds rike. Herren bemyndigade genom profetians ande apostlarne

och andra att predika och döpa och att uppbygga hans kyrka och rike. Men de dogo alla efter någon tids förlopp, och en lång tid förflöt, och många som nu läsa deras förordnande eller fullmakt, där det heter till de elfva apostlarne: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium« och så vidare, hafva den djärfheten att tillegna sig dessa uttryck och att framträda med den försäkran att de predika evangelium, att de döpa och att de uppbygga Guds kyrka och rike. Men dem som de döpa undfå aldrig samma välsignelser och gåfvor som karakteriserade de helige eller rikets medborgare i apostlarnes dagar. Och hvarför? Jo, emedan de ännu äro utländingar och främlingar, ty den fullmakt som gafs åt apostlarne, berättigade aldrig någon annan att handla i deras ställe. Detta var en myndighet, den Herren själf förbehöll sig att utdela. Ingen har således rättighet att ikläda sig detta ämbete utan den som blifver kallad genom uppenbarelse och blifver utrustad genom den Helige Ande till att verka i sitt kall. Men läsaren torde med förvåning fråga: »Hvad! är då ingen präst i våra dagar efter Herrens vilja kallad till ämbetet och lagligen befullmäktigad?« Tålamod, vår gode läsare! Vi vilja säga dig, huruledes du kan förvissa dig därom genom prästernas egen mun, och detta är vida bättre än ett svar af oss. Gå till dem och fråga, om Gud har gifvit dem någon direkt uppenbarelse sedan nya testamentet blef afslutat! Fråga dem, om profetiorna och Andens gåfvor upphörde med apostlarne! Fråga dem, om uppenbarelser, profetior, änglars tjänst och så vidare är nödvändigt eller kan väntas i våra dagar, eller om de tro att allt detta är förbi

och aldrig mera skall återvända till jorden! Och deras svar skall blifva att bibeln innehåller allt hvad som behöfves, och att sedan den kanoniska skriften blef fullkomnad, hafva uppenbarelser, profetior, Andens gåfvor och änglatjänst upphört, emedan sådant sedan dess icke varit nödvändigt; korteligen: de skola utbasuna hvar och en, hvilken påstår att sådant sker i denna tid, såsom en bedragare. Och när du fått detta svar, så fråga dem på hvad sätt de själfva blifvit kallade och befullmäktigade till att predika evangelium, och de skola då söka inbilla dig, att bibeln har befullmäktigat dem, i det de säga: »Gån ut i hela världen«, med mera. Således ser du att alla dem, som icke hafva någon personlig uppenbarelse från himmelens konung antingen genom profetians ande eller genom Guds röst eller genom hans prästadöme, handla under den myndighet som blef gifven åt andra hvilka äro döda, och hafva stulit deras fullmakt och tillvällat sig deras myndighet. Och konungen skall säga till dem: Jag vet hvem Petrus är och hvem Paulus är; dem hafver jag bemyndigat. Men hvilka ären I? Jag känner eder icke, jag har aldrig talat med eder. I trodden ju att det icke var nödvändigt för eder att tala med mig i edra dagar; därför sökten I mig icke i tron efter någon uppenbarelse, och därför gaf jag eder ingen. Och äfven då jag talade till andra, bespottade I dem och kallade dem bedragare och förföljde dem för det de vittnade om hvad jag hade sagt dem. Därför: »Gån bort ifrån mig, I förbannade, till evinnerlig eld, som åt djäfvulen och hans änglar tillredd är! Ty jag var hungrig, och I gåfven mig icke att äta; jag var törstig, och I

gåfven mig icke att dricka; jag var husvill, och I herbergeraden mig icke; naken, och I klädden mig icke; sjuk och i fängelse, och I besökten mig icke«. Och de skola svara: »Herre, när sågo vi dig hungrig eller törstig eller husvill eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig icke?« Då skall han svara dem: »Allt, hvad I icke hafven gjort en af dessa minsta (hållande dessa för bedragare, därför att de vittnade om hvad han hade uppenbarat för dem), det hafven I icke heller gjort mig«. (Matt. 25.)

Då vi nu betraktat Guds rike i afseende på dess ämbeten och anordningar, och sedan vi funnit det enda medlet för upptagning i detsamma, så låtom oss nu fullkomligare undersöka hvaruti välsignelserna eller förmånsrättigheterna för dess medborgare bestå. Du har redan sett, att de skulle utdrifva djäflar, tala med nya tungor, göra de sjuka helbrägda genom händers påläggning i Jesu namn, äfvensom se syner, drömma drömmar, profetera och så vidare.

Men låtom oss betrakta riket i dess ordnade tillstånd, och se huruvida dessa löften blefvo uppfyllda eller ej för judar och hedningar, hvarhelst Guds rike framträdde och anammades.

Paulus skrifver för det första: »till den Guds församling som är i Korint«; för det andra: »till de helgade i Kristus Jesus«; för det tredje: »till dem som äro kallade helige«; och för det fjärde: »till alla dem, som åkalla vår Herres Jesu Kristi namn, på hvarje ort, deras och vår«; och han säger till dem i 1 Kor. 12: 1: »Men om de andeliga gåfvorna vill jag icke, mina bröder, att I skolen vara okunniga«. Och sålunda fortfar han

med sin undervisning i några få verser, hvarpå han säger: »Men åt hvar och en gifves Andens uppenbarelse till gagn. Ty åt en gifves genom Anden att tala vishet, åt en annan att tala kunskap, efter samma Ande, åt en annan tro genom samma Ande, åt en annan gåfvorna att bota sjuka genom samma Ande, åt en annan kraftverkningar, åt en annan profetia, åt en annan urskiljande af andar, åt en annan mångahanda tungomål, åt en annan tungomåls uttydelse. Men allt detta verkar en och samma Ande, fördelande åt hvar och en sitt, såsom honom täckes. Ty likasom lekamen är en och hafver många lemmar, men alla lemmar i lekamen, så många de äro, äro en lekamen, så är det ock med Kristus. Ty i en Ande äro vi alla döpta till en lekamen, antingen vi äro judar eller greker, trälar eller fria, och hafva alla druckit till en Ande. Ty lekamen är icke en lem, utan många. Om foten skulle säga: »Emedan jag icke är hand, så tillhör jag icke lekamen«, skulle han därför icke tillhöra lekamen? Och om örat skulle säga: »Emedan jag icke är öga, så tillhör jag icke lekamen«, skulle det därför icke tillhöra lekamen? Om hela lekamen vore öga, hvar blefve då hörseln? Vore han hel och hållen hörsel, hvar blefve då lukten? Men nu har Gud satt hvar och en af lemmarne i lekamen såsom han har velat. Men om alla lemmarne vore en enda lem, hvar blefve då lekamen? Nu äro väl lemmarne många, men lekamen är en. Icke kan ögat säga till handen: Jag behöfver dig icke, ej heller hufvudet till fötterna: Jag behöfver eder icke. Utan fastmer äro de lemmar af vår lekamen, som synas vara svagare, nödvändiga, och dem, hvilka vi anse mindre

hedersamma, kläda vi så mycket hedersammare, och dem, för hvilka vi blygas, skyla vi så mycket blygsammare, hvilket däremot de, för hvilka vi ej blygas, icke behöfva. Men Gud har så sammansatt lekamen, att han har gifvit den ringare lemmen en större heder, på det att ingen söndring må vara i lekamen, utan alla lemmarne må hafva samma omsorg för hvarandra. Och om en lem lider, så lida alla lemmarne med, och om en lem äras, så fröjda sig alla lemmarne med. Men I ären Kristi lekamen och lemmar, hvar och en efter sin del. Och Gud har åt församlingen gifvit först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan undergörande krafter, sedan gåfvorna att bota sjuka, att undsätta behöfvande, att styra och att tala mångahanda tungomål. Icke äro väl alla apostlar? Icke äro väl alla profeter? Icke äro väl alla lärare? Icke hafva väl alla undergörande krafter? Icke hafva väl alla gåfvan att bota sjuka? Icke tala väl alla med tungomål? Icke kunna väl alla uttyda? Men vinnläggen eder om de större nådegåfvorna! och ännu en väg, den yppersta, vill jag visa eder.«

I 13 versen af anförda kapitel lära vi, att aposteln talar till hela församlingen i alla tidsåldrar, vare sig judar eller greker, trälar eller fria, ja till alla, som någonsin skulle utgöra Kristi lekamen, och visar, såsom anfört, att Kristi lekamen bestod af många lemmar, döpte genom en Ande till en lekamen, hafvande alla dessa olika gåfvor, några en gåfva och några en annan. Han säger uttryckligen, att en lem som eger en gåfva, skulle icke säga till en annan lem som eger en annan gåfva: Jag behöfver dig icke.

Sedan Paulus sålunda visat, att det behöfves

apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare, tillika med profetians gåfvor, undergärningar, helbrägdagörelse och alla andra Andens gåfvor till sammanfattningen af kyrkan eller Kristi lekamen i hvarje tidsålder, vare sig bland judar eller greker, trälar eller fria, och hafvande förbjudit hvar och en af lemmarne att någonsin säga om någon af dessa delar: jag behöfver dig icke, förklarar han, att en lekamen aldrig kan vara fullkomlig om någon af hans lemmar fattas, och att, om de alla blefvo borttagna, skulle det icke finnas någon lekamen; det är: Kristi kyrka skulle ej mera finnas till. Sedan han tydligt visat allt detta, förmanar han dem att eftertrakta de yppersta gåfvorna. I det 13 kapitlet uppmanar han dem till tro, hopp och kärlek, hvarförutan alla dessa gåfvor icke kunde gagna dem. Och i det 14 kapitlet upprepar han denna förmaning, sägande: »Trakten efter kärleken, vinnläggen eder om de andeliga gåfvorna, dock mest att I profeteren!« I Efesiernas 1: 17 beder Paulus att Herren måtte gifva kyrkan vishetens och uppenbarelsens Ande i kunskapen om Gud. Och i 4 kapitlet af samma bref säger han, att det är en kropp och en Ande, en Herre, en tro och ett dop, och att Kristus uppfor till himmelen, och har tagit fångar till fånga och gifvit människorna gåfvor. Och han satte somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare. Om läsaren frågar hvartill dessa gåfvor och ämbeten voro nyttiga, kan han läsa den 12 versen af samma kapitel: »Att de helige skola skickliga varda till ämbetets verk, till Kristi lekamens uppbyggelse«. Och om han frågar, huru länge detta skulle vara,

finner han svaret i 13 versen: »Till dess vi alla komma till enhet i tron och i Guds Sons kunskap, och varda en fullkommen man, som är vid Kristi fullhets åldersmått«. Och om läsaren ännu skulle fråga, hvad Kristus vidare åsyftade med dessa gåfvors förlänande, må hän läsa 14 versen: »På det att vi icke mera skola vara barn, drifna och kringförda af allehanda lärdomsväder, genom människornas falska spel, genom illfundig lockelse till villfarelsens försåt«.

Utan dessa gåfvor och ämbeten kunna således de helige icke blifva fullkomna, ämbetets verk kan icke hafva framgång, Kristi lekamen kan icke uppbyggas och icke något finnas som kan hindra dem från att omföras af allehanda lärdomsväder. Och vi säga för visso, att orsaken till all förvirring, kif, tvedrägt och fiendskap och till så många trosläror, dop, herrar och andar som nu äro i världen, såsom ock orsaken till att människans förstånd är förmörkat och afviket från Guds vägar, är den, att de hvarken hafva apostlar eller profeter som äro inspirerade af himmelen, ej heller Andens nådegåfvor, ty hade de sådana ämbetsmän och sådana gåfvor och voro uppmärksamma på dem, skulle de uppbyggas till en lekamen i Kristi rena lära, och hafva en Herre, en tro, ett dop och ett hopp i deras bekännelse; de skulle blifva upprättade, uppbyggd till ett i Kristus, och utgöra en hel lekamen, hvilken rätt sammanfogad skulle växa till ett heligt tempel i Herranom.

Men så länge människorna genom sina listiga spetsfundigheter kunna inbilla sig, att de icke behöfva dessa gåfvor, så länge kunna de kringkastas

af allehanda lärdomsväder och fortfara i förvirring och ovisshet.

Och nu, kära läsare, äro vi färdiga med vår undersökning af Guds rike, sådant det var i apostlarnes dagar, och vi finna icke ett sådant rike i någon annan tidsålder, förrän det ånyo upprättats i dessa sista dagar, ty det har aldrig varit och kan aldrig blifva upprättat förutan apostlar och profeter och alla Andens gåfvor.

Om vi betrakta kyrkorna från och med den tid då inspirationen upphörde och intill denna stund, skola vi icke finna något som liknar det rike vi nu med så mycken beundran och nöje betraktat. I stället för apostlar och profeter se vi falska lärare, som människorna själfva hafva samlat omkring sig. I stället för Andans gåfvor se vi människors vishet. I stället för den Helige Ande många falska andar. I stället för Guds anordningar människors påbud och stadgar. I stället för kunskap villomeningar. Inbillningens foster i stället för enighet. Tvifvel och ovisshet i stället för tro. Förtviflan i stället för hopp. Hat i stället för kärlek. Läkare i stället för händers påläggning för att göra sjuka helbrägda. Fabler och lögner i stället för sanning. Ondt ansett för godt och godt för ondt; mörker för ljus och ljus för mörker. Kort sagt: Vi se Antikrist i stället för Kristus. Jordens makter hafva fört krig emot de helige och besegrat dem, till dess Guds ord uppfyllts. O, vår Gud, fördölj denna syn! ty vårt hjärta blifver sjukt vid åskådandet däraf. Ja, Herre, låt dagen snart komma, då jorden genom eld skall rensas från sin förskräckliga gudlöshet och besmittelse! Men låt ditt löfte först blifva uppfyllt, hvilket du gaf

genom din tjänare Johannes, att du skall kalla ditt folk ut från detta Babylon, sägande: »Gån bort ifrån henne, I mitt folk, att I icke gören eder delaktiga i hennes synder, och att I icke fån eder del i hennes plågor!« Och då, o Herre, när du har kallat ditt folk ut från henne genom de fiskare och jägare du lofvat att sända i de sista dagarne för att insamla Israel, ja när ditt eviga förbund blifvit förnyat och ditt folk därigenom upprättats, låt då hennes plågor komma på en dag: död, sorg och hungersnöd! Låt henne uppbrännas med eld, så att dina helige apostlar och profeter och alla som frukta ditt namn, små och stora, må se att du har hämnats de heliges blod! Amen.

FJÄRDE KAPITLET.

OM MORMONS BOK, DE AMERIKANSKA INDIANERNAS URSPRUNG, MED MERA.

Under det att mörkret betäckte jorden och dunkelhet hvilade öfver människorna, och hvar och en vandrade sin egen väg, seende sig omkring efter vinst eller förtjänst i sin egen ort, och Herren på en lång tid ej låtit höra något från sig, och folket i sin blindhet smickrat sig med, att inspirationens röst aldrig mera skulle ljuda i de dödligas öron, eller störa och oroa dem i deras lopp på syndens väg; under det att några väntade på Israels tröst och anropade Gud om den efterlängtade dags gryning, då en ängel skulle flyga midt igenom himmelen med det eviga evangeliet, att förkunnas för dem som bo på jorden, si! då höres plötsligen en röst från öknen, ett rop hälsar de dödligas öron, ett vittnesbörd höres bland dem, hvilket intränger i deras hjärtans innersta djup, på samma gång att hednavärlden med ens begynner att rasa och folket att inbilla sig fåfänglighet, prästerskapet att höja en varnande röst och ropa: bedragare, falska profeter, akten eder för ett bedrägligt sken! m. m. Och religionsbekännaren, drinkaren, svärjaren, den lärda och den olärda

instämmer i samma ton och upprepar den oupphörligt. Sålunda höres genljudet däraf en lång tid från den ena ändan af landet till den andra, och om någon okonstlat frågar: »Hvad är å färde?« blifver svaret: »Vi veta det knappast, men det kunna vi säga, att några personer i likhet med Paulus hafva framträdt och vittnat om änglasyner eller om uppenbarelser och inspiration, alldeles som i forna dagar, och om att den tro, som en gång förlänades de Helige, nu återkommit till jorden i detta upplysta tidehvarf, så att icke allenast vårt näringsfång står i fara, utan äfven våra nyare religionssystem, som grunda sig på människors vishet och lärdom, och deras stora härlighet blir föraktad, ehuru hon dyrkas af hela världen«. Och sedan ropa de alla åter med skallande röst: »Stor är människors visdom! stor är den nyare teologiens system! stor är visdomen hos oinspirerade präster, hvilka komma till oss med ett högt och värdigt tal, fastän de ej känna hvad oss angeläget är och endast veta hvad de själfva tro och mena! och deras tal och deras predikan består uti ord af människofunder, och icke uti Andens och kraftens bevisning, ty sådant är undanröjdt, på det att vår tro icke skall grunda sig på Guds makt, utan på människors visdom«.

Midt ibland ett sådant skrik och larm och en gensträfvig världs fördomar är det svårt att få människor till att förstå sakens rätta beskaffenhet i afseende på ett af de viktigaste förhållanden, som någonsin framställt sig till människosläktets betraktande.

Mormons bok har måhända blifvit mindre förstådd och oriktigare framställd af den största

delen af världen, ån någon annan skrift som någonsin utkommit. Amerika, England, Sverige och Danmark hafva varit öfversvämmade af varningar och skrifter emot nämda bok, och de flesta af dessa hafva varit författade af personer som aldrig sett densamma, eller af sådana som läst en och annan sida däruti, eller flyktigt och med ett partiskt sinne genomögnat henne i afsikt att finna fel. Några af dessa personer hafva framställt boken såsom en roman, andra åter som en ny bibel, hvilken vore beräknad att göra ingrepp i den Heliga skrift, eller uttränga densamma. Några hafva förklarat henne vara »ett enfaldigt och dumt mischmasch«, som ej vore värdt att ens genomläsa, och andra att hon vore det mest snillrika och lärda verk, som någonsin blifvit skrifvet. Några hafva utpekat henne såsom uppenbarligen fördärflig, omoralisk och hädisk i sina grundsatser, och andra hafva fördömt henne såsom öfvermåttan ren och moralisk i sina grundsatser och därför synnerligen egnad att bedraga människor. Man har bland annat sett, att en prästman i en afhandling, skrifven på 60 sidor, fördömt denna bok, emedan hon »är en besynnerlig blandning af *tro* och *gärningar*, af *Guds nåd* och *människans lydaktighet*«. Några lärda personer hafva förklarat att hon på grund af sitt föråldrade språk och innehåll i sig själf innebär bevis på sin höga ålder, medan andra hafva fördömt henne såsom bärande en omisskänlig prägel af att vara en alldeles ny produkt. Några hafva sagt, att hon icke innehåller några bestämda förutsägelser om det tillkommande, genom hvars uppfyllelse eller icke uppfyllelse hennes profetiska förtjänster kunde blifva bepröfvade; andra hafva vidt

och bredt utlåtit sig öfver hennes tydliga förutsägelser, och hafva därför förkastat henne.

Midt ibland dessa inbördes mot hvarandra stridande framställningar blir det nu vår plikt att så vidt som möjligt visa hvad Mormons bok verkligen är.

Då Herren förbistrade språket i Babel, förde han därifrån en koloni till vestra fastlandet, som nu kallas Amerika. Sedan denna koloni eller dessa nybyggare på åtta fartyg farit öfver hafvet och landstigit i detta land, blefvo de under tidernas lopp snart en stor nation, och bebodde Amerika något öfver femton hundra år. De blefvo dock slutligen, omkring sex hundra år före Kristi födelse, utrotade för sin ogudaktighets skull. En profet vid namn Ether skref deras historia och en berättelse om deras undergång.

Ether öfverlefde dem för att vittna om deras fullkomliga tillintetgörelse, och förvarade sina skrifter där, hvarest de sedermera blefvo funna af en koloni israeliter, som kom från Jerusalem sex hundra år före Kristi födelse och återbefolkade Amerika. Denna koloni härstammade från Josef och den tilltog och förökades, intill slutligen tvenne mäktiga nationer uppstodo däraf. Den ena af dessa nationer blef kallad nefiter, emedan en man vid namn Nefi var deras ledare; den andra blef kallad lamaniter, efter en af deras anförare vid namn Laman.

Lamaniterna blefvo ett mörkt och fördunkladt folk, af hvilket de amerikanska indianerna ännu äro en lämning. Nefiterna voro ett upplyst och hyfsadt folk, och ett folk i hvilket Herren fann stort behag; de mottogo syner och änglabesök och hade profetians gåfva ibland sig från den ena tids-

åldern till den andra, och slutligen blefvo de välsignade med Kristi personliga närvaro efter hans uppståndelse, och från hans mun mottogo de evangelii lära samt kunskap om det tillkommande. Men efter alla de välsignelser och förmåner, som blifvit dem beskärda, föllo de uti stor ogudaktighet i tredje och fjärde århundradet efter den kristna tidräkningen, och blefvo slutligen utrotade genom lamaniternas härar. Detta tilldrog sig omkring fyrahundra år efter Kristi födelse.

Mormon, en nefit och Herrens profet, lefde vid denna tid. På Herrens befallning gjorde han ett sammandrag af de heliga skrifterna, som innehöllo hans förfäders historia och de profetior och det evangelium, som hade blifvit uppenbarat bland dem; härtill bifogade han ett utkast öfver sin egen tids historia och sin nations undergång. Kort före sin död öfverlämnade han dessa anteckningar i händerna på sin son Moroni, som fortsatte dem intill år 420, vid hvilken tid denne omsorgsfullt nedlade dem i jorden i en kulle som då kallades Cumorah, och hvilken är belägen i Ontario län i provinsen Manchester uti staten New-York i Förenta Staterna. Detta gjorde han för att hafva dem i säkerhet för lamaniterna, som genomströfvade landet, och som eftertraktade att förstöra dem, jämte alla urkunder och handlingar som tillhörde nefiterna. Denna uppteckning låg undangömd eller förseglad från år 420 ända till den 22 September 1827, då den blef funnen af Joseph Smith, hvilken ledsagades till nämda ställe af en Herrens ängel.

Följande berättelse om upptäckten och öfversättningen af denna urkund är hemtad från en afhandling af äldste Orson Pratt, utgifven under

titeln »Märkvärdiga syner«, till hvilken afhandling våra läsare hänvisas för erhållandet af vidare underrättelse i ämnet.

Huru djupt, säger han, under jordytan denna urkund blifvit lagd af Moroni, kan jag icke säga, men af det förhållandet att den legat begrafven i fjorton hundra år på sidan af en så brant kulle, kan man lätt föreställa sig, att den blef lagd några fot djupt, emedan jorden mer eller mindre under tidens lopp kunde hafva glidit nedåt. Men som den blifvit nedlagd upp mot toppen af kullen, kunde grunden måhända icke hafva sänkt sig mer än vid pass två tredjedelar. Det gifves dock en annan omständighet, som kan hafva förekommit jordens glidande, nämligen den, att kullen, sedan nefiterna voro utrotade, efter all sannolikhet under tidens lopp betäcktes med träd, hvars rötter hindrade jordytan att glida ned; men vi vilja öfverlämna detta åt hvars och ens eget bedömande. Det må likväl anmärkas, att en håla af tillräckligt djup blef gräfd; på dennes botten blef en sten af passande storlek nedlagd, hvars uppåtvända yta var slät; på stenens fyrsidiga kant lades cement, och genom detta cement sammanfogades fyra upprättstående stenar till grundstenen. Dessa fem sammanfogade stenar kommo sålunda att bilda en kista. Hörnen, som bildades af de fyra upprättstående stenarne, blefvo äfven så väl försedda med cement, att ingen fuktighet kunde intränga i kistan. De fyra sidostenarne voro liksom bottenstenen släta på insidan. Denna kista var tillräckligt stor att rymma en ämbetssköld (en sådan sköld, som bars af judarnes öfverstepräst). Från bottnen af kistan eller från skölden uppstego tre små pelare, bestående af

samma slags cement som begagnats till kistans sammanfogande, och på dessa tre pelare blef skriften eller urkunden lagd. Kistan betäcktes med en annan sten, hvars inåtvända sida var slät liksom de öfriga, men yttersidan halfrund. Då denna sten först besågs af herr Smith på morgonen den 22 September 1823, var en del af den samma synlig ofvan jordytan, men kanterna voro betäckta med jord och gräs. Häraf kan man finna, att huru djupt kistan än i förstone må hafva blifvit nedgräfd af Moroni, hade dock tiden varit tillräcklig att minska jorden, så att kistan lätt kunde upptäckas sedan den en gång blifvit påpekad, men kunde likväl icke så lätt observeras af den förbigående. Efter ankomsten till förvaringsrummet behöfdes blott en ringa ansträngning för att bortskaffa jorden från kistans öfre del, och ett lätt forskande frambragte snart hennes innehåll för Smith.

Under det han nu med förvåning och beundran betraktade denna heliga skatt, si! en Herrens ängel, som förut besökt honom, stod åter framför honom, och hans själ blef upplyst såsom aftonen förut, och han blef uppfylld af den Helige Ande, och himmelen öppnade sig och Herrens härlighet sken omkring honom och hvilade öfver honom. Under det han sålunda stod där förvånad i hvad han såg, sade ängeln till honom: »Si!« och som han sagt detta, såg han mörkrets furste, omgifven af en tallös skara af sina anhängare, i sitt eländiga tillstånd. Sedan han skådat detta, sade det himmelska sändebudet: »Allt detta visas dig, det goda och det onda, det heliga och det orena, Guds härlighet och mörkrets makt, på det du hädanefter kan känna de två makterna och

aldrig blifva ledd eller öfvervunnen af den onda. Si, allt det, som leder till godt eller till att göra godt, är af Gud, och det som icke leder därtill, är af djäfvulen, hvilken är den som uppfyller människornas hjärtan med det som är ondt, och får dem till att vandra i mörkret och bespotta Gud; och du må från denna stund lära, att hans vägar leda till fördärf, men gudsfruktans väg är frid och hvila. Du kan icke nu få denna uppteckning, ty Guds befallning är sträng, och om du någonsin får dessa heliga ting, må det ske genom bön och ståndaktig lydnad för Herren. De äro icke förvarade här för att förskaffa någon vinning eller rikedom, hvarvid man kan uppnå denna världens ära, men de blefvo förseglade med trons bön för den kunskaps skull de innehålla, och de äro utan värde bland människors barn, utan för kunskapens skull. De innehålla Jesu Kristi evangelium i sin fullkomlighet, såsom det blef gifvet hans folk i detta land, och när det genom Guds kraft blifver framfört, skall det blifva bragt till hedningarne och många af dem skola erkänna det, och sedan skall Israels säd också bringas in på sin Återlösares stig, genom att åtlyda detsamma. De som höllo Herrens bud i detta land. begärde detta af hans hand, och genom trons bön erhöllo de det löftet, att om deras efterkommande skulle försynda sig och affalla, skulle dock deras uppteckningar blifva bevarade och komma till deras barn i de sista dagarne. Dessa uppteckningar äro heliga, och måste hållas sålunda, ty Herrens löfte därom måste uppfyllas. Ingen människa, hvars hjärta är orent, kan få dem, emedan de innehålla det som är heligt. Med dem skall Herren göra en stor och förunderlig gärning.

De vises visdom skall blifva till intet, och de förståndiges förstånd skall skyla sig. De, som säga att de känna sanningen, men vandra i bedrägeri, skola skälfva af vrede, emedan Guds kraft varder uppenbarad. Men de troendes hjärtan skola tröstas med tecken och under, med gåfvor och sjukas botande, med Guds kraft uppenbarande och med den Helige Ande. Du har nu sett Guds kraft uppenbarad, likaledes Satans makt. Du ser, att det ej är något önskligt vid mörkrets gärningar; att de icke kunna leda till lycksalighet; att de som äro öfvervunna däraf, äro olycksaliga, men att de rättfärdiga däremot hafva sin plats i Guds rike, hvarest outsäglig fröjd omgifver dem, och hvar sanningens fiendes makt icke kan nå dem och intet ondt kan störa dem. Guds härlighet kröner dem, och de fröjda sig beständigt vid hans nåd och miskundsamhet. Si, oaktadt du har sett denna framställning af de två makterna, hvarigenom du alltid kan vara i stånd att känna det onda, så gifver jag dig dock ett annat tecken, och när det sker, vet då att Herren är Gud! och att han vill utföra sina beslut, och att kunskapen som denna uppteckning innehåller, skall utgå till alla nationer, stammar, tungomål och folk på hela jorden! Detta är tecknet: När detta begynner att blifva bekant, det vill säga, när det blifver bekant, att Herren har visat dig dessa ting, då skola de som göra ondt, söka att störta dig. De skola utsprida lögn för att skada ditt rykte, och de skola äfven söka att beröfva dig lifvet. Men kom ihåg, att om du är trofast och härefter fortfar att hålla Herrens bud, så skall du bevaras till att bringa dessa uppteckningar i dagen, ty Herren skall i rätt tid gifva

dig befallning att komma och taga dem; och när de blifvit uttolkade, då skall Herren gifva det heliga prästadömet till några, och de skola begynna att förkunna detta evangelium och döpa i vatten, och därefter skall det gifvas dem makt att meddela till andra den Helige Ande genom sina händers påläggning. Då skall förföljelsen rasa mer och mer, ty människans ondska skall varda uppenbarad, och de som icke byggt på klippan, skola söka störta detta verk, men det skall tilltaga ju mera man motstår det, och utbreda sig till dess de Helige blifvit heliggjorde och få ett arfveland, hvarest Guds härlighet skall hvila öfver dem. Och när detta sker och allt är berett, då skola de tio Israels stammar uppenbaras i nordanlanden, där de hafva varit i lång tid. Och när detta är fullkomnat, då skall det ske, som profeten sade: »Från Zion skall förlossaren komma och bortskaffa ogudaktigheten från Jakob«. Men om ock de ogudaktiga skola söka att förgöra dig, skall dock Herrens arm varda uträckt, och du skall vinna seger, så framt du håller alla hans bud. Ditt namn skall blifva bekant bland alla nationer, ty det arbete, som Herren skall uträtta genom dig, skall bringa de rättfärdiga att glädja sig och de ogudaktiga att vredgas; hos den ena skall dit namn hållas i ära och hos den andra i förakt. Dock skall det blifva dessa senare till skräck, genom det stora och förunderliga verk, som skall följa på uppenbarandet af evangeliet i sin fullkomlighet. Gå nu och kom ihåg hvad Herren har gjort för dig, och beflita dig om att hålla hans bud! och han skall befria dig från frestelser och alla den ondes konstgrepp och all hans list. Glöm ej att bedja, på det ditt sinne

må blifva starkt! så att, när Herren tillkännagifver det för dig, du må hafva styrka att undgå det onda och erhålla dessa dyrbara ting«.

Vi vilja här anmärka, att detta anförda tal är ett utdrag af ett bref, skrifvet af äldste Oliver Cowdery och infört i ett nummer af tidskriften »The Latter-day Saints Messenger and Advocate« (De Sista Dagars Heliges sändebud och förespråkare).

Ehuru flera andra lärdomar genom ängelns mun blefvo herr Smith meddelade, men hvilka vi ej i denna bok hafva nedskrifvit, finnes likväl det viktigaste anfört uti föregående berättelse. Under loppet af de följande fyra åren mottog han många underrättelser af det himmelska sändebudet, och på morgonen den 22 September 1827 öfverlämnade Herrens ängel den förvarade skriften eller urkunden i hans händer.

Skriften var ingraverad på plåtar, som liknade guld. Hvarje plåt var omkring 7 tum bred och 8 tum lång, och icke fullkomligt så tjock som vanlig bleckplåt. De voro på båda sidorna uppfyllda med ingraverade egyptiska skriftecken eller bokstafstecken och sammanbundna i en volym liksom bladen i en bok, häftade i den ena kanten med tre ringar, som gick genom det hela. Denna volym var nära 6 tum i tjocklek; en del däraf var förseglad. Skriftecknen eller bokstäfverna i den oförseglade delen voro små och mycket vackert ingraverade. Hela boken företedde flera kännetecken af hög ålder i sin sammanfattning, äfvensom stor skicklighet i gravörkonsten. Jämte plåtarne fanns äfven ett besynnerligt instrument, som af de gamle kallades Urim och Tummin, och som bestod af tvenne genomskinliga stenar, klara som kristall och infat-

tade uti båda ändarne af en båge. Detta instrument begagnades i forntiden af personer, som kallades siare. Genom bruket af det samma mottogo de uppenbarelser om aflägsna ting, såväl förflutna som tillkommande.

Så snart inbyggarne i trakten fått kännedom om, att herr Smith hade sett himmelska syner, och att han upptäckt den heliga urkunden, började de emellertid strax drifva gäck med saken. Och sedan han erhållit dessa urkunder och var på väg till hemmet genom skog och mark, blef han öfverfallen af två män, hvilka lagt sig i försåt för att beröfva honom urkunden. Den ene af dem gaf honom ett slag med en påk innan han blef dem varse; men som han själf var en stor och stark man, gjorde han sig efter någon ansträngning snart kvitt från dem och sprang emot hemmet, hårdt eftersatt ända till dess han var nära sin faders hus, då hans förföljare af fruktan att blifva upptäckta flydde tillbaka en annan väg.

Nyheten om upptäckten spridde sig hastigt öfverallt i dessa nejder. Falska rykten, oriktiga framställningar och nedrigt förtal flögo liksom på vindens vingar ut åt alla håll. Smiths boning blef ofta omringad af pöbel och andra illasinnade personer; flera gånger sköt man efter honom, och det var med möda han undkom. Alla slags medel blefvo använda för att få plåtarne från honom. Och som hans lif beständigt sväfvade i fara för dessa fördärfvade personer, beslöt han till sist att lämna orten och begifva sig till Pennsylvanien. Han packade in sina saker och lade plåtarne i en tunna, fyld med bönor, och begaf sig på resan. Men han hade icke hunnit synnerligen långt, förrän

han blef inhämtad af en polisämbetsman, hvilken var försedd med en visitationsfullmakt, och hvilken smickrade sig med den tanken, att han nog skulle finna plåtarne. Men efter den noggrannaste undersökning måste han, harmsen öfver att ej finna dem, draga bort med oförrättat ärende. Smith fortsatte sin resa, men innan han hunnit målet för densamma, blef han på nytt anhållen af en polisämbetsman i samma ärende, hvilken, sedan han undersökt vagnen mycket noga, också måste gå sin väg, likaså förargad som den första öfver att icke kunnat upptäcka föremålet för sin undersökning. Han fortsatte nu sin resa utan vidare hinder, och ankom snart till den nordliga delen af Pennsylvanien, nära vid floden Susquehannah hvarest hans svärfader bodde.

Sedan han här förskaffat sig ett hem, började han genom Guds gåfva och kraft medelst Urim och Tummin att öfversätta uppteckningen. Men då han icke kunde skrifva godt, var han nödsakad att antaga en skrifvare för att nedskrifva öfversättningen såsom den kom från hans mun.

Emellertid afskref Smith några af de originala skriftecknen och öfversatte dem, och en man vid namn Martin Harris tog båda delarne med sig till New-York, hvarest han visade dem för en lärd man vid namn Anthon, som hade ord för att vara välbekant med många slags språk, både gamla och nya. Denne undersökte dem noga, men förmådde icke riktigt att utlägga dem. Dock förmodade han, att om man bragte honom originalet, kunde han hjälpa till med att öfversätta det.

Men vi återtaga vår förra berättelse. Smith fortsatte att arbeta med öfversättningen så mycket

hans pekuniära omständigheter det tilläto, intill han blef färdig med den del af boken, som icke var förseglad. Titeln på denna öfversatta del är »Mormons bok«, hvilken innehåller nästan lika mycket som gamla testamentet.

»Nå väl«, säger någon som vill göra inkast. »vore det ej för det underbaras skull, skulle boken kunna anses för en af de största upptäckter, som världen någonsin varit vittne till«. Men, vår gode läsare, som tänker eller säger så, om du till exempel hade plöjt på en åker eller arbetat på att gräfva en brunn eller en källare, och du händelsevis påträffat en skrift eller en handling, som innehållit någon underrättelse i den forna historien om Amerikas fastland och om dess urinbyggare, tillika med de indianska stammarnes ursprung, hvilka ännu bebo en del af detta land, och om en sådan handling ej haft något att skaffa med Gud eller änglar eller inspiration, måste du medgifva, att ett sådant fynd skulle blifvit hälsadt af alla lärda i den civiliserade världen såsom en af de största och viktigaste upptäckter i senare tider, emedan den uppdagat en hemlighet, hvilken trotsat all forskning. Alla tidningsblad skulle blifvit fyllda med den glada underrättelsen, under det den funna urkundens innehåll skulle utgjutit en ljusflod öfver världen om det som tillförne varit doldt i ovisshetens och tviflets labyrint. Men hvem kan väl så nedlåta eller förödmjuka sig själf, att han i dessa upplysta tider, som anses så förträffliga med afseende på sina religioner och lärdomar, kan mottaga något genom änglauppenbarelser och inspiration! Det vore allt för mycket! »Bort med allt sådant!« säger man, »det kommer i kontrast

med nutidens visdom och popularitet eller det allmänfattliga och begripliga«. Men härpå vilja vi svara: Herren visste alltför väl detta, innan han uppenbarade det. Det är just på detta sätt han handlar med människornas barn; han har alltid andra tankar och vägar än dem människorna i sin vishet vilja föreskrifva honom, på det han må hafva tillfälle att »komma den vises visdom på skam, och göra den förståndiges forstånd till intet«. Han utkorar män af ringa stånd och härkomst, ja enfaldiga och olärda män och sådana, som äro föraktade af världen, till att uträtta hans verk och utföra hans rådslag, på det intet kött skall kunna berömma sig inför honom. O, I världsliga och lärda, som förakten och förkasten den visdom, som kommer från höjden! Veten I icke, att det är omöjligt för världen att genom sin egen vishet utransaka Gud? Veten I icke, att I måsten omvända eder och blifva benägne till att lära och inhämta vishet äfven från den ringaste af hans tjänare, så framt I icke viljen förgås i eder okunnighet och själs blindhet.

Men hvilka äro nu de vittnesbörd, vi kunna inhämta från den Heliga skrift angående framgången af detta härliga verk? Vi skola söka att visa, för det första, att Amerika är ett land, som blef lofvat åt Josefs säd, för det andra, att Herren skulle för hans efterkommande, äfvensom för judarne, uppenbara sin sanning, och för det tredje, att deras skrifter och handlingar skulle komma fram, deras vittnesbörd förenas med judarnes Heliga skrift eller bibeln, och att allt detta skulle ske vid Israels återupprättelse i de sista dagarne.

I första Moseboks 48 kapitel läsa vi, att då Jakob välsignade Josefs båda söner, sade han: »De skola växa till och förökas i myckenhet på jorden«. Och i samma välsignelse säges det om Efraim, att »hans säd skall blifva ett talrikt folk«, det vill säga en mångfaldighet af nationer. Lägg nu meningarne af dessa yttranden tillsamman, så skall detta göra Efraim till ett folk af flera nationer, kringspridda midt på jorden. I det 49 kapitlet säges det i profetian om Josef, medan hans fader välsignar honom, att han skulle växa till såsom »en telning från ett fruktbart träd utmed ett källsprång, med grenar sträckta öfver muren. Och om än skyttar ansätta, skjuta och förfölja honom, så blifver dock hans båge styf och hans händers armar äro starka!« och han säger än vidare: »Din faders välsignelser hafva öfverstigit mina förfäders välsignelser intill de sista gränserna af de eviga högarne; de skola vara öfver Josefs hufvud och hjässa såsom skild från sina bröder«. (Ofvanstående är öfversatt från engelska bibeln, 1 Mos. 49 kap.) Nu frågas: Hvilka voro då Jakobs förfäder, och hvilken välsignelse var det, som dessa gåfvo honom? Abraham och Isak voro Jakobs förfäder, och Kanaans land var den välsignelse, som de gåfvo honom, eller som Gud lofvade dem, att han skulle äga. Men märk väl: Jakob gifver Josef ett mycket större land än Kanaans, ja vida större än hans fäder hade gifvit honom, ty Josefs välsignelse skulle utsträcka sig ända till de yttersta gränserna af de eviga högarne. Läsare, ställ dig i Egypten, hvarest Jakob då stod, och mät ända till den yttre gränsen af de eviga högarne eller höjderna, och du skall landa någonstädes i Central-

amerika. Åter säger en af profeterna, då han talar om Efraim: »Då Herren skall ryta som ett lejon, skola Efraims barn skälfva i vesterhafvet«. Låtom oss nu sammanföra dessa profetior, och vi komma till följande resultat: 1) att Efraim skulle förökas till en mångfaldighet af nationer midt på jorden; 2) att Josef skulle få en vida större arfvedel, så långt bort som Amerika; och 3) att denna arfvedel skulle vara vesterut från Egypten och Jerusalem.

Låt nu människorna undersöka från den ena polen till den andra, och de skola dock icke finna en »mångfaldighet af nationer midt på jorden«, som rimligtvis kunna härstamma från Efraim, så framt de ej finna dem i Amerika; ty midten af alla andra delar på jorden är .bebodd af blandade folkstammar, som leda sitt ursprung från olika källor, under det att här ett nästan gränslöst land varit uteslutet från den öfriga världen och bebott af en människostam, hvilken sannolikt är af en och samma härkomst, ehuru delad i många åtskilliga folkslag. Skriften kan icke förtydas; således måste dessa skriftställen häntyda på Amerika, ty enligt sundt förnuft och de tydligaste skäl kunna de icke häntyda på något annat ställe.

Nu vilja vi för det andra bevisa, att Gud uppenbarade sig för Josefs och Efraims säd, som vistades i Amerika (att de uppehöllo sig här hafva vi förut bevisat). I detta afseende vilja vi hänvisa till Osea 8: 12, då han genom profetians ande talar om Efraim, sägande: »Skrefve jag honom än min lag tusende gånger, blefve den dock aktad såsom något främmande«. Detta är et säkert bevis, som icke behöfver vidare förklaras, nämligen att

de stora himmelska sanningarne blefvo uppenbarade för Efraim, men aktades för främmande eller besynnerliga ting.

För det tredje: Skulle väl dessa skrifter framkomma just före Israels insamling? Ja visserligen! ty Gud säger till Hesekiel: »Och du, människobarn, tag dig ett stycke trä och skrif däruppå: »För Juda« och för Israels barn, som hålla sig till honom; och tag dig ett annat trä och skrif däruppå: »För Josef«, ett trä för Efraim och alla af Israels hus, som hålla sig till honom. Och närma dem till hvarandra, det ena till det andra, till *ett* trä, så att de blifva *ett* stycke i din hand. Och när ditt folks barn säga till dig: vill du icke förklara för oss hvad du menar med detta? så svara dem: Så säger Herren, Herren: Si, jag vill taga Josefs trä, som är i Efraims hand, jämte Israels stammar, som hålla sig till honom, och lägga dem på Judas trä och göra dem till *ett* trä. och de skola blifva *ett* i min hand. Och de trän, på hvilka du har skrifvit, skall du hålla i din hand inför deras ögon och säga till dem: Så säger Herren, Herren: Si, jag vill hämta Israels barn bort från de hednafolk, dit de hafva utvandrat, och hopsamla dem från alla håll och föra dem in i deras land och göra dem till *ett* folk i landet på Israels berg, och *en* konung skall regera öfver dem alla, och de skola icke mer vara *två* folk och icke mer vara delade i *två* riken hädanefter.« (Hes. 37: 16, 22.)

Intet kan vara tydligare eller klarare än denna profetia. Här öfverlämnas tvenne skrifter, den ena åt Efraim, den andra åt Juda. Efraims skrift skulle frambringas af Herren och förenas

med Juda skrift, och de skulle blifva *ett* i sina vittnesbörd, och på detta sätt växa tillsamman för att förkunna Israels insamling. Davids 85 psalm är ock mycket tydlig angående detta ämne. David talar här om Israels upprättelse eller återförande till sitt eget land; han säger: »Nåd och sanning mötas, rättfärdighet och frid kyssas, *sanning uppväxer af jorden*, och nåd blickar ned från himmelen, Herren skall ock gifva oss hvad godt är, och vårt land skall gifva sin gröda. Rättfärdighet skall vandra inför hans ansikte och följa hans fotspårs väg.« Under det Frälsaren bad för sina lärjungar, sade han: »Helga dem i din sanning! ditt ord är sanning«. Af dessa meningar inhämta vi, att hans ord skulle komma ut af jorden, under det nåd blickade ned af himmelen. Då Jeremia i sitt 33 kap. 6 v. talar om både Judas och Israels återvändande på sistone från fångenskapen, säger han: »Jag skall låta frid och sanning i rikt mått vederfaras dem« (efter engelska bibeln: »Jag skall uppenbara för dem mycken frid och sanning«). Och då Esaias talar om det eviga förbundet, som skulle församla dem, begagnar han sig af detta utomordentliga och mycket märkvärdiga uttryck: »Deras säd skall blifva känd bland hedningarne och deras afkomma bland folken«. Tillåt oss nu, kära läsare, att fråga: Kan någon annorlunda än genom uppenbarelse från Gud säga, om Amerikas indianer äro af Israel? Dessas härkomst var en dold hemlighet, som nödvändigt skulle uppenbaras före deras insamling.

Så mycket hafva vi nu utdragit af skriften till stöd för ett verk, sådant som Mormons bok, för att icke säga något om Esaias 29 kapitel.

»Men«, torde någon säga, »hvad tjänar Mormons bok till, äfven om den skulle vara sann?« Härtill vilja vi svara: För det första lägger hon i dagen, en viktig historia, hvilken icke förut varit bekant. För det andra uppenbarar den de amerikanska indianernas ursprung, som ock varit en hemlighet. För det tredje innehåller den viktiga profetior, som skola gå i fullbordan, och hvilka omedelbart angå den närvarande generationen. För det fjärde innehåller den mycken tydlighet i afseende på läropunkterna, på det hvar och en som vill göra sig mödan att läsa den må kunna klart förstå och fatta dess innehåll.

»Men hvad har man för bevis på, att denna bok är öfversatt genom inspiration?« Såsom svar härpå vilja vi hänvisa läsaren till de vittnesbörd, som finnas i början af Mormons bok, och där skall han finna ett lika så säkert vittnesbörd, som någonsin blifvit funnet i andra skrifter angående de sanningar Gud i dem delgifvit. Där finnas intyg af män som kunna säga, att de icke allenast sågo plåtarne och hade dem i sina händer, utan äfven att en Guds ängel nedkom från himmelen och visade dem dessa plåtar, under det att Guds härlighet kringsken dem och en röst från himmelen hördes, som förkunnade dem att dessa ting voro vissa och sanna, och att de blifvit öfversatta genom Guds gåfva och kraft, och som befallde dem att bära offentligt vittnesbörd härom för allt folk.

Välsignad vare Herren, våra fäders Gud, som i nödens tid har besökt sitt folk och ännu en gång låtit morgonrodnaden från höjden sprida sitt ljus öfver vår förmörkade jord! ty knappast hade

boken blifvit öfversatt, och människor börjat bära vittnesbörd om den samma, förrän Herrens ängel åter nedsteg från himmelen och utsände män till att predika evangelium för hela skapelsen och döpa i vatten till syndernas förlåtelse. Och knappast hade folket begynt att tro deras vittnesbörd och de troende blifvit döpta förrän den Helige Ande föll öfver dem genom händers påläggning i Jesu namn och himmelen öppnade sig för dem; och medan några blefvo besökta af änglar, begynte andra att tala med nya tungor och profetera. Allt ifrån denna stund blefvo många af dem gjorda helbrägda genom händers påläggning i Jesu namn, och sålunda växte Herrens ord och fick framgång. Och sålunda hafva tusentals uppstått för att vittna, att de inom sig själfve verkligen förnummit detta Guds verk och ej berott af människors vittnesbörd om dessa tings sanning, ty tecknen åtfölja dem som tro. Och då en person genom Guds tjänares vittnesbörd tror sanningen, så efterfölja dessa tecken ej allenast dem, utan äfven honom; om han har besök af änglar, om han har blifvit helbrägdagjord, eller gör andra helbrägda genom händers påläggning i Jesu namn, eller om han talar i nya tungomål eller profeterar, så förnimmer han detta inom sig själf, och sålunda fullbordas det skriftens uttryck, som säger: »Hvilken, som vill göra hans vilja, han skall förnimma, om denna lära är af Gud«. Således kommer tron genom att höra, och kunskapen genom att lyda, men att höra kommer af predikan, och predikan kommer genom sändande, såsom skrifvet är: »Huru skola de höra, utan att någon predikar? Och huru skola de predika om de icke varda sända?« Men det är många, som

säga: »Visa oss ett tecken, så vilja vi tro«. Dessa borde dock ihågkomma, att tron icke kommer genom tecken, men att tecken kommer genom tron, Gåfvor blifva icke gifna för att bringa människor till att tro, ty skriften säger: »Andeliga gåfvor — — lända till församlingens uppbyggelse«. Om det vore annorlunda, hvarför blef det då ej skrifvet: »Tron kommer genom undergärningar«, i stället för: »Tron är af predikan?« Vi antaga för en afgjord sak, att en man eller en kvinna, som begär tecken för att blifva troende, tillhör ett ogudaktigt och vanartat släkte, ty hvar och en, som vänder sig till Jesus med ett rent hjärta, bedjande i tron, att han måtte få veta sanningen angående dessa ting, för honom skall Herren uppenbara densamma; och han skall förnimma den och bära vittnesbörd därom, och genom Guds Ande skall han komma att urskilja sanningen från villfarelsen, såsom skrifvet är: »Mina får känna min röst«. Och den, som icke vill komma till Jesus genom tron, skall aldrig lära känna sanningen förrän det blir för sent och skördetiden är förbi och sommaren slut utan att hans själ blifvit bergad.

Således är Jesu religion äfven olik alla andra religionssystem däruti, att den bär sin egen vikt, samt medför visshet och kunskap, och lämnar intet rum för bedrägeri. Och vi ropa åter till alla folkslag: Kommen till Fadern i Jesu namn! Tviflen icke, utan varen troende, såsom man var i forntiden, och bedjen i tron om hvad eder göres behof! Men bedjen icke, att I mån förbruka det i edra lustar, utan bedjen med orubblig ståndaktighet, och gifven Herren löfte om, att I icke viljen gifva efter för någon frestelse, utan hålla

hans bud och efterkomma hans befallningar, så snart han behagar att uppenbara dem för eder! Och om I detta gören, och Herren för eder uppenbarar, att han har sändt oss med ett nytt och evigt förbund och befallt oss att såsom i forna dagar predika och döpa och att uppbygga hans kyrka, kommen då fram och anammen och åtlyden sanningen. Men om I icke förnimmen eller icke ären öfvertygade om att Herren har sändt oss, så tillegna eder icke den lära vi predika. Sålunda skolen I antingen stå eller falla för eder själfva. Men en dag skolen I förnimma — om icke förr så på den stora dag då alla knän skola böja sig — att Herren Gud har sändt oss med sanningen och »andens svärd« för att för sista gången beskära hans vingård och inhämta dess frukt.

Vi vilja nu anföra några faktiska bevis, hämtade från amerikanska fornlämningar och från infödingarnes traditioner m. m.

Herr Boudinot berättar: »Det säges ibland infödingarnes förnämsta och mest aktade män, att den bok, som det hvita folket har, en gång skall hafva varit deras, och under den tid de ägde den, voro de utomordentligt lyckliga. De säga äfven, att deras fäder voro i besittning af en utomordentlig gudomlig Ande, genom hvilken de kunde förutsäga kommande händelser och regera öfver naturens allmänna gång, och denna Ande öfverlämnade de åt sina efterkommande med det förbehåll att de skulle åtlyda de heliga lagarne; och de säga att de härigenom nedkallade välsignelser öfver sitt älskade land, men att denna makt för lång tid tillbaka alldeles upphört.«

Öfverste James Smith säger i sin dagbok, hvilken han skref under det han var fången bland indianerna, att »de hafva en tradition eller saga, att landet i begynnelsen ofta blef besökt af änglar eller himmelska invånare, som de kallade dem, hvilka ofta kommo till folket och talade med deras förfäder, och gåfvo dem undervisning om huru de skulle bedja«.

Herr Boudinot anmärker i sitt berömda verk om deras språk följande: »Deras språk synes i stamord, talesätt och besynnerliga satsbyggnad vara besläktat med det hebreiska språket, och hvad som är ännu mera märkvärdigt är, att indianernas språk har de flesta af detta språks egendomligheter, och särdeles dessa, genom hvilka det mest skiljer sig från en mängd andra språk. En gammal indian af stammen Stockbridge har berättat en traditionel saga om att deras förfäder ägt en »helig bok«, hvilken blifvit öfverlämnad från släkte till släkte, men blef slutligen gömd i jorden, och sedan den tiden hade de blifvit underkufvade af sina fiender. Men detta orakel (denna bok) skulle en gång gifvas dem tillbaka; och då skulle de vinna seger öfver sina fiender, och återfå sina rättigheter«. Sedan herr Boudinot antecknat flera dylika traditioner, anmärker han slutligen: »Kan någon läsa dessa korta berättelser om indianernas traditioner, upptecknade af de bästa författare, hvilka varit kända både för kunskaper och trovärdighet, och samlade från stammar af olika nationer i öster och vester, i norr och söder som varit alldeles skiljaktiga från hvarandra, hvem kan läsa dessa berättelser och dock föreställa sig att allt detta blifvit frambragt af en slump eller med flit

endast af förkärlek till det underbara eller i en förutfattad bedräglig mening, tjänande endast till att bedraga människor, och därigenom beröfva dessa män deras allmänt erkända heder och ryktbarhet? Kan väl någon sorgfälligt och med djup eftertanke betrakta och jämföra dessa traditioner och folkslag med de förlorade tio israelitiska stammarnes ställning och omständigheter, utan att åtminstone draga några slutsatser om att detta kringströfvande folk härstammar från de tio Israels stammar?«

Herr Josef Merrik, en mycket aktad man i Pitsfield, Massachusetts, har meddelat följande berättelse: År 1815 utjämnade han marken omkring ett gammalt vedskjul, som stod på hans område, beläget å »Indian Hill« (indianska kullen). Han plöjde och borttog gamla spånor och jord till ett visst djup. Sedan arbetet var gjort, passerade han öfver stället, och blef på ett ställe, där jorden djupast blifvit uppgräfd, varse något som liknade en svart läderrem, omkring sex tum lång och en och en half tum bred. I hvardera ändan af denna rem befanns en liten hank af något hårdt ämne, förmodligen för att bekvämt kunna bära den. Han tog den med sig hem och kastade den uti en gammal redskapslåda. Sedermera fann han den utkastad utanför dörren, men lade den åter in i samma låda.

Någon tid därefter föll det honom in att granska sitt fynd, och han försökte att skära i remmen, men fann den vara hård som ben. Det lyckades honom likväl att klyfva den, och då såg han, att den bestod af tvenne stycken tjock råhud, hopsydd och gjord vattentät medelst senor af

något djur, samt öfverstruken med kåda. Inuti funnos fyra hopvecklade pergamentstycken af en mörkgul färg. Dessa innehöllo något slags skrift. Då grannarne kommo in för att se det besynnerliga fyndet, söndersleto de på ett sätt, som tillkännagaf vandalism eller förstörelselystnad, ett af pergamentstyckena i små bitar. De återstående trenne stycken tog herr Merrik i förvar och sände dem sedermera till Cambridge, hvar de undersöktes, och man fann, att skriften bestod af en klar och läslig *hebreiska*, skrifven med penna, och var ett utdrag ur gamla testamentet. (Se 5 Mos. 6: 4—9; äfvensom 11: 13—21, och 2 Mos. 13: 11—16, till hvilka skriftställen vi hänvisa läsaren, ifall han har lust att erfara, hvad denna högst intressanta upptäckt innehöll.)

På stranden af *White River* (Hvita floden) i Arkansas har man upptäckt lämningar efter storartade byggnadsföretag, som utan tvifvel blifvit utförda af ett upplyst och bildadt folk, hvilket bevisas af deras stil och af dimensionerna och materialerna, hvaraf de blifvit uppförda. Ett af dessa fornminnen är en jordvall. som omgifver en areal på 640 acres (540 sv. tunnland eller 1 eng. mil i fyrkant); i arealens medelpunkt är en grund lagd till en stor cirkelrund byggnad, troligen ett tempel. En annan ännu märkvärdigare och större lämning består af grundvalen till en stor stad, hvars gator korsa hvarandra i räta vinklar, som lätt kunna spåras genom den väldiga urskogen. Dessutom har man funnit grundvalar till hus, hvilka uppförts af brändt tegel, likt det som nu begagnas. Denna statsgrund har man spårat i ett omfång af en engelsk mil.

Ofvanstående uppgifter äro tagna från »*Priest's American Antiquities*« (Priest's beskrifning öfver amerikanska fornlämningar), och från samma bok hämta vi följande underrättelse:

»*Ruinerna af staden Otolum, upptäckta i Centralamerika.* I ett bref från C. S. Rafinesque, om hvilken vi förut talat i en korrespondens till Europa, finna vi följande: För några år sedan erbjöd det geografiska sällskapet i Paris en stor premie samt reseunderstöd för en resa till Guatemala och för en ny ritning och beskrifning öfver fornlämningarne i Yucatan och Chiapa, förnämligast öfver dem som finnas 15 mil från Palenque.

»Jag har (säger denne författare) återgifvit dessa lämningar deras rätta eller ursprungliga namn *Otolum*, hvilket ännu är namnet på den ström, som flyter emellan dem. De undersöktes af kapten Del Rio år 1787, och en redogörelse därom publicerades på engelska språget år 1822. I denna redogörelse eller berättelse beskrifves till en del ruinerna af en stad, byggd af sten, icke mindre än 75 (eng.) mil i omkrets, full af palatser, monumenter, statyer och inskriptioner; ett af de tidigaste säten för amerikansk kultur och civilisation, ungefär lika med gamla Egyptens *Tebe*«.

I »*Family Magazine*« för år 1833, n:r 34, sid. 266, finnes följande enskildheter om dessa lämningar anförda:

»Hvad som senast väckt allmän uppmärksamhet, äro underrättelserna om ruinerna efter en gammal stad, hvilken blifvit upptäckt i Guatemala. Om dessa ruiner, hvilka nu utforskas, väntar man sig en särdeles sällsam och lärorik afhandling. Och som denna upptäckt nu ådragit sig så stor

uppmärksamhet bland allmänheten, anse vi närvarande tidpunkt för den gynnsammaste att framlägga hufvudinnehållet däraf för våra läsare, såsom en anledning till framtida upptäckter under de forskningar, som nu äro för handen.«

Kapten Del Rio, hvilken, såsom redan nämdt, delvis undersökte dessa ruiner år 1787, skrifver:

»Då man från Palenque, den sista staden mot norr i provinsen *Ciudad Real de Chiapa,* går i sydvestlig riktning och öfverstiger en liten bergås, som skiljer republiken Guatemala från mexikanska provinsen Yucatan — en väg af sex eng. mil — så kommer man till den lilla floden Mikol, hvars vatten flyter i vestlig riktning och förenar sig slutligen med den stora floden Tulija, hvilken kröker sitt lopp mot provinsen Tobasko. När man kommit öfver Mikol, börjar uppstigningen, och en och en half engelsk mil längre fram sätter den resande öfver en liten flod, kallad Otolum. Från denna punkt ser man hopar af ruiner, hvilka mycket hindra passagen den återstående halfva milen innan man når den höjd, hvarpå stenhusen, som ännu på ett ställe äro 14 till antalet, äro belägna. Somliga äro mera förfallna än andra, men man kan likväl ännu fullkomligt urskilja flera af husens rum. Byggnaderna stå på en aflång fyrkant, omkring 1,300 fot lång och 900 fot bred, hvilket utgör en omkrets af något öfver 3/4 engelsk mil. Denna plats ligger å en slätt vid foten af en hög bergås. Midt på denna slätt ligger den största af de byggnader, som hittills blifvit upptäckta bland dessa ruiner. Den står på en hög pyramidal jordvall, hvars höjd

är 50 fot, hvilket gifver byggnaden ett sublimt och majestätiskt utseende, liksom vore den ett tempel, hvilket reste sig mot skyarne. Detta storverk är omgifvet af andra byggnader, nämligen 5 norrut, 4 söderut, 1 vesterut och 3 österut, med hufvudbyggnaden inalles 14.

I alla riktningar från den stora byggnaden ser man långs berget lämningar af andra förfallna byggnader, liksom skulle detta hus hafva varit det stora templet för gudsdyrkan, eller folkets regeringssäte, omkring hvilket de byggde sin stad, och hvarest deras konungar och statsmän bodde. På detta ställe fann man jämväl en underjordisk vattenledning af sten, som var mycket fast och stark, och hvars lopp gick under den största byggnaden.

Upptäckten af dessa ruiner, och äfven andra likaså underbara upptäckter, hvilka gjorts i samma land, har just nu börjat draga uppmärksamheten till sig af Europas lärda samfund, som hittills hafva förnekat, att Amerika kunde berömma sig af sina fornlämningar. Men dessa ofantliga ruiner hafva nu blifvit undersökta under ledning af sakkunniga vetenskapsmän, och en utförlig och detaljerad berättelse därom skall utan tvifvel inom kort blifva tillgänglig, och efter hvad vi hafva hört, är redan manuskript skrifvet till två band, hvilka otvifvelaktigt skola mottagas af amerikanarne med största intresse.«

En man, som bodde nära staden Cincinnati, Ohio, lät år 1826 gräfva en brunn, och arbetet fortgick till ett djup af 80 fot utan att man fann något vatten, men det oaktadt fortsattes gräfningen. Arbetarne stötte emellertid nu på något fast föremål, som hindrade deras arbete. De borttogo

jorden på och omkring detsamma, och funno att det var en stubbe, 3 fot i diameter och 2 fot hög, samt afhuggen med yxa. Huggen af yxan voro tydligt synliga. Stubben såg ut som kol, men hade icke dess egenskaper. Tio fot djupare nådde man vatten, och brunnen har ständigt lämnat godt vatten. I »*Morses's Universal Geographi*«, första häftet, sid. 142, finnes upptäckten af denna stubbe bekräftad sålunda: »Vid gräfningen af en brunn i Cincinnati har man funnit en alldeles frisk trästubbe, nittio fot under jordytan, hvilken bar tydliga märken efter yxhugg och på dess öfra ända syntes det, som om något redskap af järn där legat och blifvit förtärdt af rost«.

Vi skulle kunna skrifva en hel bok, endast med underrättelser om amerikanska fornlämningar, till bevis på att detta land varit bebott af ett folk, som ägt kännedom om både konst och vetenskap; ett folk, som byggt städer, odlat jorden, och som varit i besittning af ett skriftspråk. Men hvad som redan blifvit anfördt, må vara tillräckligt för vårt syftemål. Då man, såsom redan nämdt, funnit några få hebreiska bokstäfver, skrifna på pergament, som funnits i jorden i Amerika, så är det ju lika lätt att antaga, att en hel volym eller bok därstädes kunde blifvit funnen uti jorden, skrifven på plåtar med egyptiska karakterer eller bokstäfver. Den märkvärdiga omständigheten, att man såväl i Nord- som Sydamerika på ett större eller mindre djup under jordytan funnit trästubbar och andra fynd, såsom begrafna städer och dylikt, bevisar, att mäktiga skakningar och omhvälfningar därstädes inträffat, ej allenast bland människorna, utan äfven i naturen. Om en sådan skakning kan

man läsa i Mormons bok, hvari följande berättelse finnes om de utomordentliga och underbara händelser, hvilka tilldrogo sig i detta land under Kristi korsfästelse och död:

»Och det begaf sig, att en stor storm uppstod i det trettiofjärde året, på fjärde dagen i första månaden, en sådan storm, som aldrig förr varit känd i hela landet. Och likaledes ett stort och förfärligt oväder samt förskräckligt tordön, så att det skakade hela jorden som om den höll på att sönderdelas. Och det blixtrade så utomordentligt skarpt, att sådant aldrig förr varit känt i landet. Staden Zarahemla kom i brand, och staden Moroni sjönk i hafvets djup, och dess invånare drunknade. Jorden blef uppkastad öfver Moronihah stad, så att i dess ställe uppkom ett stort berg. Och det var stor och förfärlig förödelse i landet söderut; men si, den var ännu större i landet norrut; ty hela landet blef förändrat, på grund af ovädret och hvirfvelvinden och tordönen och blixten samt hela jordens förfärligt stora skakning. Landsvägarne blefvo uppbrutna, de jämna vägarne blefvo fördärfvade och många slätter blefvo ojämna. Många stora och berömda städer sjönko, många blefvo uppbrände och många skakades till dess byggningarne föllo till jorden och dess invånare blefvo dräpta och platserna lämnade öde. Några städer förblefvo, men deras skada var mycket stor och många omkommo i dem. Några blefvo bortförda i hvirfvelvinden och ingen vet hvad det blef af dem, endast att de blefvo bortförda. Och således blef hela jorden vanställd, på grund af stormen, tordönen, blixten och jordbäfningen. Och si, klipporna remnade i tu, de blefvo uppbrutna öfver

hela jorden, så att de blefvo funna i sönderbrutna stycken, med remnor och öppningar öfver hela landet. Och det begaf sig, att tordönen, blixten, stormen, ovädret och jordbäfningen upphörde; ty si, det varade ungefär tre timmar, men några sade att tiden var längre, icke desto mindre ägde dessa stora och förskräckliga tilldragelser rum i en tid af ungefär tre timmar, och därefter blef det mörkt öfver hela landet. Ett tjockt mörker hvilade öfver hela landet, så att invånarne, som icke hade fallit, kunde förnimma mörkrets tjocka. De kunde icke hafva något ljus, på grund af mörkret; hvarken ljus eller bloss, ej heller kunde de tända upp eld med deras fina och mycket torra ved, så att de alls intet ljus kunde hafva. Intet ljus blef sett, ej heller eld, eller glimmer, ej heller sol, måne eller stjärnor, ty så stor var mörkrets tjocka, hvilken var öfver hela landet. Och det begaf sig, att den varade i tre dagar, så att intet ljus blef sett; och det var stor sorg, jämmer och klagan bland folket oupphörligen; ja, stort var folkets jämmerrop, på grund af mörkret och den stora förödelsen, som hade kommit öfver dem. På ett ställe hördes de ropa: O, om vi hade omvändt oss före denna stora och förskräckliga dag, då skulle våra bröder hafva blifvit skonade och icke blifvit uppbrända i den stora staden Zarahemla. På ett annat ställe hördes de ropa och jämra sig, sägande: O, om vi hade omvändt oss före denna stora och förskräckliga dag, och icke hade dräpt och stenat profeterna samt kastat dem ut; då skulle våra mödrar och våra fagra döttrar samt våra barn hafva blifvit skonade och icke blifvit begrafna i

den stora staden Moronihah; och således var folkets klagorop stort och förskräckligt.

Och det begaf sig, att en röst blef hörd bland alla jordens beboare öfver hela detta land, ropande: Ve, ve, ve öfver detta folk; ve öfver hela jordens beboare, om de ej omvända sig, ty djäfvulen ler och hans änglar fröjda sig öfver mitt folks sköna söner och döttrar, som blifvit dräpta; och det är för deras ogudaktigheters och deras vederstyggligheters skull att de hafva fallit. Si, den stora staden Zarahemla och dess invånare har jag uppbränt med eld. Och si, den stora staden Moroni har jag låtit sjunka i hafvets djup och dess invånare har jag låtit drunkna. Och si, den stora staden Moronihah och dess invånare har jag låtit betäcka med jord, för att skyla deras vederstyggligheter för min åsyn, så att profeternas och de heliges blod icke mera skall komma upp till mig emot dem. Och si, staden Gilgal har jag låtit sjunka och dess invånare har jag låtit sjunka och dess invånare har jag låtit begrafva i jordens djup. Ja, i stället för staden Onihah och dess invånare, staden Mokum och dess invånare samt staden Jerusalem och dess invånare har jag låtit uppkomma vatten, för att skyla deras ogudaktighet och deras vederstyggligheter för min åsyn, så att profeternas och de heliges blod icke mera skall komma upp till mig emot dem. Och si, staden Gadiandi, staden Gadiomnah, staden Jakob och staden Gimgimno, alla dessa städer har jag låtit sjunka och gjort höjder och dalar i deras ställen, och deras invånare har jag begrafvit i jordens djup, för att skyla deras ogudaktigheter och vederstyggligheter från min åsyn, så att profeternas och

de heliges blod icke mera skall komma upp till, mig emot dem. Och si, den stora staden Jakobugath, som var bebodd af konung Jakobs folk, har jag låtit uppbränna med eld, på grund af deras synder och ogudaktigheter, hvilka voro större än hela jordens ogudaktigheter, på grund af deras hemliga mord och föreningar; ty det var dem, som tillintetgjorde mitt folks fred och landets styrelse; därföre har jag låtit uppbränna dem, så att profeternas och de heliges blod icke mera skulle komma upp till mig emot dem. Och si, staden Laman och staden Josh och staden Gad och staden Kishkumen och dess invånare har jag låtit uppbränna med eld, för deras ogudaktighets skull i att utkasta profeterna och stena dem, som jag sände för att förkunna dem deras synder och vederstyggligheter. Och emedan de kastade dem alla ut, så att ingen rättfärdig fanns ibland dem, sände jag ned eld och tillintetgjorde dem, på det att deras synder och vederstyggligheter måtte blifva skylde från min åsyn och profeternas och de heliges blod icke måtte ropa till mig ur jorden emot dem. Och mycket stor förödelse har jag låtit komma öfver detta land och dess folk, för deras synders och vederstyggligheters skull. O, alle I, som ären skonade! emedan I ären mera rättfärdiga än de, viljen I icke vända eder till mig, ångra edra synder och blifva omvända, så att jag må kunna hela eder? Ja, sannerligen säger jag till eder, om I viljen komma till mig skolen I hafva evigt lif. Si, min nådes arm är uträckt emot eder, och hvar och en, som vill komma, vill jag mottaga; och välsignade äro de, som komma till mig. Si, jag är Jesus Kristus, Guds Son. Jag

skapade himmel och jord och allt hvad i dem är. Jag var hos Fadern från begynnelsen. Jag är i Fadern och Fadern är i mig; och i mig har Fadern härliggjort sitt namn. Jag kom till mina egna, men mina egna mottogo mig icke, och skrifterna hafva blifvit uppfyllda, angående min tillkommelse. Så många, som hafva mottagit mig, har jag gifvit makt att blifva Guds söner, och således vill jag göra med så många som tro på mitt namn, ty si, återlösning kommer genom mig, och i mig är Mose lag fullbordad. Jag är världens ljus och lif. Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och slutet. I skolen ej mera offra utgjutet blod till mig; ja, edra slaktoffer och edra brännoffer skola afskaffas, ty jag vill ej antaga något af edra slaktoffer och edra brännoffer. I skolen offra ett sönderbrutet hjärta och en ångerfull själ till mig som ett offer. Och hvar och en, som kommer till mig med ett sönderbrutet hjärta och en ångerfull själ, vill jag döpa med eld och med den Helige Ande, liksom Lamaniterna blefvo döpta med eld och med den Helige Ande, på grund af deras tro på mig, då de blefvo omvända, men de visste det icke. Si, jag har kommit till världen för att återlösa världen: att frälsa världen från synd? därför vill jag mottaga hvar och en, som omvänder sig och kommer till mig som ett litet barn; ty af sådana bestå Guds rike. Si, för sådana hafver jag nedlagt mitt lif och tagit det upp igen; därför, omvänden eder, I jordens ändar, kommen till mig och blifven frälsta!

Och det begaf sig, att allt folket i landet hörde dessa ord och voro vittnen därtill. Och efter detta blifvit sagt, blef det tyst i landet flera

timmar; ty så stor var folkets förvåning, att de upphörde med att jämra sig och klaga öfver förlusten af sina anhöriga, som blifvit dräpte; därföre blef det tyst i hela landet många timmar; och det begaf sig, att en röst kom åter till folket, och hela folket hörde den och voro vittnen därtill, och den sade: O, I folk, som tillhören dessa stora städer, hvilka hafva fallit, och som härstammen från Jakob, ja, som tillhören Israels hus, huru ofta hafver jag icke samlat eder, liksom en höna samlar sina kycklingar under sina vingar och hafver närt eder. Och åter, huru ofta ville jag icke samlat eder liksom en höna samlar sina kycklingar under sina vingar; ja, I folk af Israels hus, som hafven fallit; ja, I folk af Israels hus, som bon i Jerusalem, och I, som hafven fallit; ja, huru ofta skulle jag icke hafva samlat eder liksom en höna samlar sina kycklingar, men I viljen ej. O, I af Israels hus, som jag har skonat, huru ofta ville jag icke samla eder liksom en höna samlar sina kycklingar under sina vingar, om I viljen omvända eder och komma tillbaka till mig med hjärtats hela åtrå. Men om icke, o, Israels hus, skall edra boningar blifva öde till tiden för uppfyllelsen af edra fäders förbund.

Och det begaf sig, att efter folket hade hört dessa ord, begynte de åter att gråta och klaga öfver förlusten af sina släktingar och vänner. Och det begaf sig, att således förflöt de tre dagarne. Och morgonen efter förskingrades mörkret från landet, och jorden upphörde med att bäfva och klipporna upphörde att rämna och det förfärliga kvidandet upphörde och allt det larmande ljudet tystnade; och jorden tillslöt sig igen, så att den

stod, och jämmern, gråten och klagan bland folket, som blifvit skonadt, upphörde, och deras sorg blef förvandlad i glädje, och deras jämmer till lof och tacksägelse till den Herren Jesus Kristus, deras Förlösare. Och hittills hade profeternas skrifter blifvit uppfyllde.« (Mormons bok, 3 Nephi 8: 5—10: 11, ss. 539—543.)

Här hafva vi sålunda en berättelse, hvilken bestämt och tydligt visar, på hvad sätt amerikanska antikviteter blifvit begrafna, huru trästubbar kommit ända till 80 à 90 fot under jordytan, huru städer nedsjunkit och blifvit öfverhöljda, huru berg sjunkit och dalar höjt sig, huru hällebergen eller klipporna remnat, och huru hela detta lands yta blifvit förändrad och vanställd. Härmed sluta vi detta ämne, och vilja blott säga till alla, att om de önska upplysning och underrättelse angående Amerikas antikviteter eller fornlämningar, och önska upplysning och lärdom af yttersta vikt, böra de läsa Mormons bok med sans och eftertanke.

FEMTE KAPITLET.

DE HELIGES UPPSTÅNDELSE OCH ALLTINGS ÅTERSTÄLLELSE ENLIGT PROFETERNAS FÖRUTSÄGELSER.

Detta är ett af de viktigaste ämnen, som människan kan taga i betraktande — ett ämne, måhända lika litet begripet i närvarande tidsålder, som hvarje annat hvilket kommer in på profetiornas område. Men huru mycket detta ämne än nu för tiden åsidosättes, var det likväl en gång just det, som utgjorde grundvalen till de heliges tro, hopp och glädje. Det var deras sanna insikt i detta ämne och deras fasta tro därpå, som hade inflytande på alla deras företag. Då deras sinne en gång fäst sig därvid, kunde ingenting beveka dem till att afvika från sina föresatser, ty deras tro var fast, deras glädje beständig, och deras hopp var ett själens ankar, både säkert och orubbligt, hvilket sträckte sig bortom tiden. Det var detta, som gjorde dem kraftiga till att lida och ändå vara glada midt under bedröfvelse, förföljelse, eld och svärd; och med detta för öga tålde de med undergifvenhet sina ägodelars sköflande, och vandrade tålmodigt omkring som främlingar och pilgrimer på jorden, ty de sökte en stad och ett arf,

som ingen annan än en helig någonsin begripit eller tänkt och hoppats på.

Om vi icke förstå hvad som gått förlorat eller blifvit borttaget, kunna vi heller icke förstå hvad som menas med återställelse, ty när vi till exempel erbjuda oss att återställa något till någon, vill ju detta säga, att han en gång ägde det, som han förlorat, och att vi göra förslag om att igen sätta honom i besittning af det, som han en gång innehaft. Då en profet talar om alltings återställande, menar han alltså, att allting har undergått en förändring, och måste pånytt återställas i samma skick som det i förstone existerade.

Det blir således nödvändigt för oss att först taga skapelsen i betraktande, sådan den framgick ur sin skapares hand, och om vi kunna upptäcka det sanna tillstånd, i hvilket hon då existerade, och förstå de förändringar, som sedan tilldragit sig, skola vi ock kunna förstå hvad som bör återställas. Och sedan våra sinnen sålunda blifvit förberedda, skola vi se oss omkring för att upptäcka hvad som komma skall, och icke blottställa oss för den fara att i vår okunnighet upplyfta vår svaga arm mot Guds verk.

Vi vilja då först betrakta jorden i afseende på hennes klimat och alster.

Då Gud hade skapat himmel och jord, och skilt ljuset från mörkret, gaf han därnäst sin befallning till vattnen, 1 Mos. 1: 9: »Och Gud sade: Samle sig vattnen, som äro under himmelen, på ett rum, att det torra må synas! Och det skedde så.« Häraf lära vi en underbar sak, hvilken ganska få någonsin hafva öfvertänkt eller trott i detta villfarelsens och mörkrets tidehvarf. Vi lära nämligen,

att vattnen, som nu äro delade i oceaner och sjöar, då voro alla samlade i en enda stor vidsträckt ocean, och följaktligen att landet, som nu är delat i fastländer och nästan otaliga öar, då utgjorde en enda stor kontinent eller massa.

Vidare lära vi, att Herren Gud förklarade jorden, liksom hela skapelsen, för att vara ganska god. Och häraf förstå vi, att det hvarken fanns öknar eller ofruktbara marker eller stillastående moras eller ojämna backar, icke heller vidsträckta bergskedjor, betäckta med evig snö och is. Ingen del af landet var belägen i den kalla zonen, så att klimatet därigenom var obehagligt och landet ofruktbart, utsatt för evig köld eller eviga isfjättrar, utan hela jorden var förmodligen en stor slättmark, eller ock full af små uppskjutande höjder och långsluttande dälder, som lätt kunde odlas, medan klimatet på ett behagligt sätt omvexlade af värme och köld, af väta och torka, hvilket tjänade till att kröna det vexlande året med en desto större mångfaldighet of alster, alla till människans, djurens, fåglarnes och de krälande djurens bästa, under det att luften mättades af doften från blomstrande fält och aromatiska lundar, och hela den vidsträckta skapelsen endast andades hälsa, frid och glädje.

Därnäst läsa vi i 1 Mos. 1: 29, 30: »Och Gud sade: Si, jag gifver eder allehande örter som hafva frö på hela jorden, och allehanda träd, som bära frukt och hafva frö. De skola vara eder till föda. Och åt alla djur på jorden och åt alla fåglar under himmelen och åt allt, som krälar på jorden och hafver lif, gifver jag allehanda gröna örter till föda. Och det skedde så.« Af detta

lära vi, att jorden då hvarken bar ogräs, giftiga växter eller törne och tistlar. Allt hvad som växte på jorden var gifvet till näring för människor och djur, fåglar och krälande lif, och deras föda bestod endast af ämnen, hämtade ur växtriket. Kött och blod voro aldrig ämnade till att mätta dem eller tillfredsställa deras lustar. Djuren på marken lefde alla i fullkomligaste endräkt. Lejonet åt gräs liksom oxen, vargen sällade sig till lammet, leoparden lade sig vid sidan af killingen. kon och björnen gingo i bete tillsammans på en och samma mark, medan deras ungar hvilade sig i fullkomlig säkerhet under skuggan af ett och samma träd. Allt andades frid och harmoni och intet fanns på hela jorden, som åstadkom skada eller fördärf. Och såsom kronan på verket skåda vi människan, skapad efter Guds beläte och upphöjd i härlighet och makt, med herravälde öfver alla lefvande varelser, hvilka vimlade på jorden, under det hon själf bodde i en skön och väl vattnad trädgård, i hvars midt lifsens träd stod, till hvilket hon hade fri åtgång, så länge hon stod i sin Mästares åsyn och samtalade med honom ansikte mot ansikte, beskådande hans härlighet. O, kära läsare! betrakta för ett ögonblick denna sköna skapelse! denna jord med sitt öfverflöd af oskadliga djur, glädjande sig öfver allt på slättmarken! denna luft, svärmande af fåglar, hvars oupphörliga sång fylde örat med omväxlande melodi! alla underdåniga sin rättmätige härskare, människan, som fröjdade sig öfver dem. Tänk dig så till slut människan boende i en skön och angenäm trädgård, från detta skapelsens hufvudsäte förande spiran öfver hela jorden med oemotsäglig rätt, medan änglar

lägrade sig omkring henne och deltogo med sina glada röster i härliga lofsånger och glädjeyttringar. Inga suckar, ingen klagan, ingen gråt hördes i hela den stora rymden; ingen sorg, inga tårar, ingen vedermöda, ingen sjukdom, ingen död fanns. Ej heller några strider eller någon blodsutgjutelse ägde rum, utan fröjd och frid krönte årstidernas lopp, och lif och glädje hvilade öfver Guds verk.

Men ack! huru blef icke scenen förändrad!

Det blir nu vår tunga plikt att anföra några af de viktiga förändringar, som hafva försiggått, samt de orsaker, hvilka samverkat till att bringa jorden och hennes inbyggare till deras närvarande tillstånd.

Människan föll från sin upphöjda ställning då hon öfverlämnade sig åt frestelsen, och detta hennes fall inverkade på hela skapelsen såväl som på henne själf och förorsakade åtskilliga förändringar. Människan blef förvisad från sin skapares ansikte, och en slöja blef dragen dem emellan, och människan blef utdrifven från Edens trädgård för att odla jorden, hvilken för hennes skull blef förbannad och skulle frambringa tistel och törne, och i sin anletes svett skulle människan äta sitt bröd i alla sina lefnadsdagar, och slutligen blifva till jord igen. Men Evas förbannelse var, at hon skulle få mycken vedermöda och skulle föda med smärta, och mellan hennes säd och ormens säd skulle det blifva en beständig fiendskap, kvinnans säd skulle söndertrampa ormens hufvud, men ormen skulle stinga människans häl.

Hvilken förändring! Denna jord, som kort förut varit så skön, blef nu en hemvist för sorg och vedermöda, för död och grämelse; jorden

suckade under törnen och tistlar; människor och djur kommo i fiendskap med hvarandra; ormen slingrade sig listigt undan af fruktan för att få sitt hufvud krossat, och människan rörde sig ängsligt på den törnbeväxta stigen af fruktan för att ormens huggtänder skulle genomstinga hennes häl. Och snart begynte människorna själfva att förfölja, hata och mörda hvarandra, intill jorden blef uppfylld af våldsgärningar och allt kött blef fördärfvat. Det smärtade därför Noah, att Gud hade skapat människan och att Gud skulle nödgas rensa jorden med vatten.

Huru mycket floden kan hafva bidragit till jordens delning i öar, kontinenter, berg och dalar, hafva vi ingen kännedom om; förändringen måste dock hafva varit betydlig. Men efter floden, i Pelegs dagar, blef jorden delad (Se 1 Mos. 10: 25). Det är visserligen en kort berättelse om en så stor och viktig händelse, men den är likväl tillräcklig att gifva oss underrättelse om den stora revolution, hvilken rullade hafvet från dess egentliga plats i norr, och tvingade det att intaga åtskilliga delar af jorden, som sålunda blef söndrad och erhöll något så när i sin närvarande skepnad. Detta, tillika med de många jordbäfningar, revolutioner och andra häftiga omhvälfningar, som sedan tilldragit sig, har bidragit till att förvandla jordens yta till hennes nuvarande utseende, under det att de svåra förbannelser, som för människornas ondskas och ogudaktighets skull hafva fallit öfver åtskilliga trakter, äro orsaken till dessa sumpiga kärr och moras, dessa stora ödemarker och såkallade döda haf.

Se till exempel profeternas utsagor öfver Babylon, huru det skulle blifva tomt och öde och blifva ett tillhåll för vilddjur o h roffåglar, och skulle aldrig blifva bebott, utan ligga öde från släkte till släkte!

Se också Sodoms slättland, som var uppfyllt med städer och byar och blomstrande lustgårdar! Men ack, hvilken förändring! Endast en stor sjö med stillastående och stinkande vatten betecknar nu stället.

Se landet Palestina! I Salomos dagar gaf detta land uppehälle åt millioner människor, och ändå blef det ett stort öfverskott af hvete och andra produkter, som utfördes till främmande nationer. Nu däremot är det nästan öde och knappast istånd till att lifnära några få inbyggare.

Och då vi slutligen kasta blicken på Amerika och se de talrika kärr och sumpar med deras stillastående vatten, och de omätliga ödemarker, och klippor, som remnat ända igenom, då utropa vi: Hvaraf kommer sig allt detta?

Då vi läsa Mormons bok, underrättar hon oss om, att då Kristus blef korsfäst bland judarne, skakades hela det amerikanska fastlandet, så att många städer gingo i sank och vatten uppkom i deras ställe, att klipporna remnade, att bergen uppkastades till en ofantlig höjd, att andra berg nedsjönko och bildade dalar och att hela landet förvandlades. Då utropa vi: Dessa ting äro ej längre någon hemlighet. Vi kunna nu göra reda för alla dessa under, som vi öfverallt i detta land skåda. Då vi bestiga en kedja af klippor och se dessa remnade och sönderslitna, medan några befinnas vara djupt nedbäddade i jorden långt från

det ställe, hvarifrån de blifvit lösryckta, kunna vi icke undlåta att utropa: Se der den kvalda naturens veklagan och konvulsiviska kamp under det Guds Son led på korset.

Men människorna äro vansläktade och förändrade lika såväl som jorden. Synder och lastfulla vanor af alla slag hafva tillskyndat mänskligheten mycket elände och många besvärligheter och lidanden. Lättja, utsväfningar, högmod, girighet, dryckenskap, otukt, tillika med många andra afskyvärda laster, hvilka äro den senare tidens kännetecken, hafva alla bidragit till att nedsätta människosläktet till den lägsta förnedring, medan prästernas list och falska lärosatser så mycket som möjligt gått ut på att söfva människorna och få dem till att glömma, det de äro blottade för de förmågor och krafter, de gamla voro i besittning af, och hvilka endast och allenast äro egnade till att höja och förädla det mänskliga sinnet och att åstadkomma fria och ädla tänkesätt och meningar. Se dessa forntidens män! hvilka talade med den store Jehova, och hvilka lärde af änglarne och i drömmar och syner mottogo undervisning af den Helige Ande, intill slutligen slöjan borttogs och de fingo tillåtelse att skåda det tillkommande! ja, att till och med hänryckas till otaliga världar i den gränslösa rymden och skåda den store Allfaderns mäktiga verk, till dess de kände såsom de själfva voro kända, och sågo såsom de själfva voro sedda.

Gör nu en jämförelse af dessa stora och höga kunskapsgåfvor med den låga och ytliga bildning och världsliga vishet, som i närvarande tid synes tillfredsställa människornas trånga begrepp!

ja, skåda det nittonde århundradets trånghjärtade, beräknande och snikne smickrare! hvilka icke tänka på något annat här i världen, än huru de lättast må kunna föröka sina ägodelar och taga fördel af sina medmänniskor, och hvars enda gudsfruktan består i att visa sig i kyrkan, gå till skriftermål för syns skull, gifva prästen sin tribut då tiden därtill är inne, och bedja till Gud utan att hoppas på bönhörelse, emedan de lefva i den föreställningen, att Gud varit döf i många århundraden eller att han är alldeles likgiltig och känslolös för sina barn, liksom de själfva äro för sina medmänniskor.

Kära läsare! då du nu har sett motsatsen, kan du lätt göra dig ett begrepp om, från hvilken hög ståndpunkt människan har fallit, och du torde äfven kunna inse, huru lågt under sin förra ära och värdighet hon nu lefver. Ditt hjärta skall sörja då du ser henne i detta förnedringstillstånd, helst då du nödgas tänka, att du är *en* af människosläktet, och du skall förvisso med oss utropa: O, människa! huru djupt har du icke fallit! En gång var du himmelens älskling, och din skapare fann behag uti att samtala med dig, och änglar och rättfärdiga människors fullkomliggjorda andar voro ditt sällskap! Men nu är du nedsjunken långt under de oskäliga djuren! ty de se med afsky och fruktan på dina fåfängliga tidsfördrif, dina lustar och din dryckenskap, och visa *dig* sålunda ett exempel i stället för du dem. Med rätta säger aposteln Petrus: »Men liksom oskäliga djur, som af naturen äro födda till att fångas och fördärfvas, skola de, smädande hvad de icke förstå, genom

sitt fördärf blifva fördärfvade och få orättfärdighetens lön«. (2 Pet. 2: 12).

Men vi vilja icke längre dröja vid denna rysliga syn, utan låta det vara nog med att hafva till en del uppdagat, hvad som gått förlorat, och nu vända vår uppmärksamhet på hvad profeterna sagt skall återupprättas.

Då aposteln Petrus predikade till judarne, sade han: »Och att han måtte sända den åt eder utkorade, Jesus Kristus, hvilken himmelen måste upptaga, intill tiderna för alltings återställelse, om hvilka Gud af ålder har talat genom alla sina heliga profeters mun« (Apg. 3: 20, 21). Det synes tydligen häraf, att alla de helige profeterna, ända från Adam till Kristus, och äfven de som därefter lefde hade sin blick fäst på en viss tid, då allting skulle återställas i sin ursprungliga skönhet och renhet. Vi lära äfven, att återställelsens tid skulle inträffa vid tiden före Kristi andra ankomst; ty han skulle intaga himmelen intill den tid, att allt som Gud hafver sagt, blifvit upprättat igen, och då skulle Fadern åter sända sin Son till jorden. (Apg. 1: 11; Sak. 14: 4.)

Vi vilja nu skrida till betraktandet af Es. 40: 1—5: »Trösten, trösten mitt folk! säger eder Gud. Talen ljufligen till Jerusalem och förkunnen för det, att dess strid är fullbordad, att dess skuld är försonad och att det får dubbelt igen af Herrens hand för alla sina syndastraff. En ropandes röst är i öknen: Bereden Herrens väg, gören på heden stigen rät för vår Gud! Hvarje dal höje sig, och hvarje berg och kulle sjunke ned, och hvarje backe blifve till slät mark, och branterna till dälder, att

Herrens ära må vara uppenbar och allt kött tillsamman se, att Herrens mun har talat!«

Af dessa verser lära vi, att en röst skulle höras i öknen för att bereda Herrens väg just vid den tid, då Jerusalem länge nog blifvit förtrampat af hedningarne och fått dubbelt af Herrens hand för alla sina synder, ja, då Jerusalems strid fulländats och dess missgärning blifvit förlåten. Då skall detta förkunnande åter ske, såsom det redan skedde af Johannes, för att bereda Herren väg för hans andra ankomst. Och vid denna tid skall hvarje dal höja sig och hvarje berg och kulle sjunka ned och hvarje backe blifva till slät mark. Ty Herrens ära skall varda uppenbar, och allt kött skall tillsamman se, att Herrens mun har talat.

Sålunda ses, att då hvarje berg och kulle skall nedsjunka, hvarje dal höja sig och hvarje backe blifva till slät mark, skola dessa så stora omhvälfningar börja återställa jordens yta till hennes forna skönhet. Men då allt detta skett, är återställelsen dock ännu icke fullständig, ty många stora händelser återstå, innan allt kan blifva återställt till sitt ursprungliga tillstånd.

I Esaias 35:te kapitel läsa vi om Herrens andra ankomst och de mäktiga gärningar, som skola åtfölja densamma. Öknen och det torra landet skola glädja sig, och heden skall fröjda sig och blomstra såsom en ros; vatten skall frambryta i öknen och bäckar på heden, rör och säf skola där trifvas; och på den tiden skall Gud komma med hämd och vedergällning; hvilket måste häntyda på hans andra ankomst. Israel skall på samma tid komma till Zion med sång och evig glädje, och sorg och suckan skola bortgå från

dem. Häraf se vi således, att öknens förbannelse skall borttagas och att öknen skall blifva såsom en fruktbar och väl vattnad äng.

Nu skola vi jämväl undersöka, om öarne åter skola förenas med fastländerna, från hvilka de en gång blifvit skilda. Angående detta ämne vilja vi hänvisa till Upp. 6: 14: »Och alla berg och öar flyttades från sina rum«. Härutaf lära vi, att de flyttades till andra rum, och som den tid just är nära för handen, då allt, som gått förlorat, skall iordningställas eller ersättas, så måste de nödvändigtvis åter förenas med landet, hvarifrån de skildes. Vi framskrida vidare till Es. 13: 13: »Jorden skall bäfva på sitt rum.« Ytterligare till Es. 62: 4: »Du skall ej mera kallas den öfvergifna, och ditt land skall ej mer kallas det ödelagda, utan du skall heta min lust och ditt land en äkta brud; ty Herren hafver i dig sin lust och ditt land har fått en man.«

Af dessa ofvan anförda samt andra ställen i skriften lära vi, att öarne åter skola förenas med fasta landet och blifva till ett såsom i skapelsens morgon, och hafvet skall draga sig tillbaka och intaga sitt eget bestämda rum; allt detta skall försiggå genom mäktiga skakningar i naturen, vid den tid då Herren varder kommande.

Och oljoberget remnar då,
När han sin fot har satt därpå.
Si, öar flykta för hans ord,
Och hafvet rullar hän mot nord;
Ej vattnet bringar skada mer,
Ty landet man förenat ser.
Välsignelserna flöda ut,
Förbannelsen har nått sitt slut!

Sedan jorden sålunda blifvit återställd till samma härliga tillstånd, i hvilken hon i begynnelsen var, i det bergen blifvit nedsänkta och dalarne blifvit upphöjda, det ojämna blifvit jämnat, öknarne blifvit fruktbara, medan de fasta länderna och öarne blifvit återförenade till ett, och förbannelsen blifvit borttagen, så att jorden icke längre frambringar skadliga växter, törnen och tistlar, blifver nästa steget att återställa de oskäliga djuren till deras första frid och härlighetstillstånd och att borttaga all fiendskap af jorden. Men detta skall icke ske förrän en allmän förstörelse öfvergått människorna, så att jorden blifvit fullkomligt rensad och all orättfärdighet borttagits från hennes yta. Detta skall ske »genom hans muns gissel och med hans läppars anda«, eller, med andra ord, genom en eld, lika förhärjande som vattufloden. Esaia säger i sin profetias 11:te kapitel: »Han skall döma de arma med rättvisa och med rätt skipa lag åt de lidande på jorden, och han skall slå jorden med sin muns gissel och dräpa de ogudaktiga med sina läppars anda. — — Och ulfvar skola bo tillsammans med lam, och leopard ligga bland kid, och kalfvar och unga lejon och gödboskap om hvarandra, och en liten pilt skall leda dem. Och ko och björn skola tillsamman gå i bete, och deras ungar ligga tillhopa, och lejonet skall äta strå såsom oxen. Och ett spenabarn skall leka vid en huggorms håla, ett afvandt barn skall utsträcka sin hand till basiliskens kula. Man skall intet ondt eller fördärfligt göra på hela mitt heliga berg, ty landet skall vara fullt af Herrens kunskap, liksom vattnet täcker hafvet.«

Efter att profeterna sålunda hafva beskrifvit jordens rensning och förhärligande, att Guds kunskap skall betäcka jorden liksom vattnet hafvet och att ingenting mera skall finnas, som kan skada eller fördärfva något i hela den vidsträckta skapelsen, fortfara de än vidare med att gifva oss många härliga beskrifningar om jordens inbyggare och deras sällhet och glädje. Sålunda säger Esaias: »De skola bygga hus och bo i dem och plantera vingårdar och äta deras frukt. De skola icke bygga och en annan bo, de skola icke plantera och en annan äta, ty mitt folks dagar skola blifva såsom ett träds dagar, och mina utvalde skola njuta sina händers verk. De skola icke arbeta fåfängt och icke föda otidiga födsel, ty de äro en säd af Herrens välsignade, och de skola få behålla sina barn. Och förrän de ropa skall jag svara, och medan de ännu tala skall jag bönhöra.« (Es. 65: 21—25.)

I detta lyckliga tillstånd synes det att allt folk skall lefva och uppnå ett träds fulla ålder, och detta utan smärta och sorg, och hvad de bedja om, skall strax blifva dem gifvet, och alla deras förnödenheter skola dem rikligen tilldelas. Ingen af dem skall önska sig att sofva i stoftet, ty de skola alla förvandlas från dödlighet till odödlighet och därefter beständigt regera med Kristus på jorden.

Sedan vi nu hafva följt profeternas spår i deras förutsägelser om de ting som skola vara förbundna med jordens och hennes inbyggares återställelse till det fullkomlighetens tillstånd, i hvilket de först voro, och sedan vi sett allt hvad lif äger återställt till sin ursprungliga fullkomlighet

och renhet, samt gjort våra betraktelser däröfver, skola vi vända vår uppmärksamhet till dem hvilka sofva i stoftet. Men för att riktigt kunna förstå beskaffenheten af dessas återställande, måste vi först betrakta och göra oss underrättade om vår Frälsares, Jesu Kristi uppståndelse, ty i honom se vi den förebild, efter hvilken alla hans helige skola återställas till lif och odödlighet.

Kristus var liksom en annan människa iklädd en lekamen, hvilken bestod af kött och ben, och i hvilken blod cirkulerade. Och såsom alla andra var han underkastad hunger, törst och smärta, trötthet, sjukdom och död, dock tycktes han kunna uthärda mera än mången annan dödlig. Denna lekamen blef sargad med gissel, blef fäst till korset med spikar, som drefvos genom hans händer och fötter, och blef slutligen genomstungen med ett spjut, på det man skulle vara viss om hans död. Han nedtogs därpå från korset och lades i grafven, insvept i linnekläder. Här låg han intill tredje dagen, då kvinnorna och hans lärjungar tidigt på morgonen kommo dit och funno linnekläderna liggande allena, och duken, som varit omkring hans hufvud, sorgfälligt hopviken och lagd afsides. Men kroppen som legat där var borta.

Af dessa omständigheter inhämta vi, att samma kött och ben, som lades i grafven, nu hade återupplifvats, hade uppstått och aflagt linnekläderna, hvilka nu ej mera behöfdes. Och sålunda uppstod Jesus Kristus segrande från dödens boning med samma lekamen, som varit korsfäst och som af kvinna född blifvit. Men intet blod flöt nu i hans ådror, ty blodet var det lif, i hvilket dödlighetens elementer funnos, och en människa,

som uppstod från de döda med blod i sin lekamen skulle åter blifva döden underkastad, hvilket icke var förhållandet med vår Frälsare. Han hade efter sin uppståndelse en lekamen af kött och ben, ty då han visade sig för sina lärjungar, och de blefvo rädda, i det de trodde sig se en ande, sade han till dem för att visa att de misstogo sig: »Tagen på mig och sen! ty en ande hafver icke kött och ben, såsom I sen mig hafva.« Och då han begärde något att äta, gåfvo de honom ett stycke stekt fisk och något af en honungskaka, och han åt. Någon tid efteråt blef Tomas af Jesus anmodad om att sticka sitt finger i hålen efter spikarne i hans händer och fötter, och att med sin hand förvissa sig om stynget i hans sida. Häraf synes tydligen, att han icke allenast hade samma lekamen, utan äfven att såren funnos kvar, och de skola enligt profetens förutsägelse fortfara att finnas, till dess han återkommer, då judarne genom de samma skola se hvem de stungit hafva, och de skola fråga: »Hvad är det för sår du har på dina händer?« (Sak. 13: 6.)

O människor, I hårdhjärtade och ogudaktiga! Edra ögon skola snart se honom, som blef korsfäst för edra synders skull. Då skolen I se, att de dödas uppståndelse är en verklighet, och att deras kroppar äro något, som man kan röra vid och känna, och I skolen se att evigheten icke är idel skuggor, ej heller en värld, full af spöken, såsom många måhända föreställa sig, utan att den är lif och verklighet.

Ibland annat, som Jesus efter sin uppståndelse gjorde, finna vi honom sysselsatt med det simpla göromålet att steka fisk, bjudande sina

lärjungar att komma och äta. O, hvilken menlöshet! hvilken kärlek och foglighet! Förundren eder, o I himlar! Återlösaren ikl'idd odödlighetens dräkt, och ändå sittande vid en koleld under öppen himmel, ödmjukt deltagande med sina bröder i en måltid fisk, tillagad med hans egen hand! O, I höge och förnäme på denna jord, som vältren eder i yppighet och flärd, och lefven hvar dag kräsligen! O, I präster, som ären öfverhopade med äresbetygelser, hederstitlar och denna världens pomp och ståt! Här är en läxa för eder, hvilken skall komma eder till att rodna. Berömmen eder icke vidare af att vara den fromme och kärleksfulle Jesus' tjänare och efterföljare!

Men vi återvända till vårt ämne. Sedan vi nu af skriften visat, att vår Frälsare uppstod från de döda med samma lekamen, som han var korsfäst med, och att han efter sin uppståndelse åt och drack med sina lärjungar, så är den saken afgjord att de helige skola uppstå sammalunda som Frälsaren gjorde. Men skulle vidare bevis vara af nöden, så finna vi det uti en förut omnämd profetia af Job, i hvilken han förklarar, att hans Återlösare skall på sistone stå på jorden, och att han skall se honom i köttet, ehuru maskar skulle förstöra den lekamen, han då hade. Det är visst och sant, att helgonen skola återfå sina lekamen, och hvarje led skall blifva satt i sitt rätta läge, och blifva beklädd med kött, senor och hud, liksom vi nu äro; och de skola vara odödliga och icke mera underkastade förgängelsen, och skola vara klädda i en hvit dräkt af fint linne, passande för odödlighetens lekamen att bära. Aposteln säger med rätta: »Vetande, att I för eder själfva

hafven en bättre och blifvande egendom i himmelen.« (Ebr. 10: 34.)

Men för att än vidare göra detta ämne tydligare, vilja vi betrakta Hesekiels 37:de kapitel, hvilket vi förut hafva berört. I den syn, profeten här framställes hafva haft, bortfördes han i anden till en dal, som var full af torra ben. Och under det han betraktade denna hemska tafla, sporde hans följeslagare honom: »Människobarn! kunna dessa ben få lif?« Han svarade: »Herre, Herre! du vet det.« Och Herren sade till honom: »Profetera öfver dessa ben och säg till dem: I torra ben, hören Herrens ord!« Och då han profeterade såsom honom var befallt hördes ett buller, »och si, det vardt en rörelse, och benen närmade sig, hvarje ben till sitt ben, och det blef senor på dem, och kött växte, och en hud drog sig däröfver på dem, men någon ande var icke uti dem.« På Herrens uppmaning profeterade han till anden och sade: »Ifrån de fyra väderstrecken kom, du ande, och blås på dessa lik, att de må få lif!« »Och anden kom uti dem, och de fingo lif och stodo på sina fötter, en mycket, mycket stor mängd.«

Vi hafva hört många utläggningar öfver denna syn. Några likna den vid syndare, som blifva omvända, och andre vid Kristi lekamen eller kyrka, såsom varande död i afseende på de andeliga gåfvorna. Men när kyrkan är död, kan hon icke längre sägas vara Kristi lekamen, ty så länge hon förblifver i det sanna vinträdet, så länge lefver hon och bär frukt, och är icke död, och om hon icke förblifver i trädet, skall hon afskäras såsom

en förvissnad gren och uppbrännas, i stället för att åter uppstå.

Men, kära läsare! har du väl någonsin tagit i betraktande Herrens egen uttydning af denna syn? Den återfinnes i samma kapitel och öfverträffar efter våra åsikter hvarje annan förklaring. Vi vilja därför framhålla den framför hvarje annan. Herren säger: »Människobarn! dessa ben äro Israels hela hus. Si, de säga: Våra ben äro torra, och vårt hopp är ute, vi äro förlorade. Därför profetera och säg till dem: Så säger Herren, Herren: Si, jag vill öppna edra grafvar och låta eder, mitt folk, stå upp från edra grafvar och föra eder in i Israels land, och I skolen erfara, att jag är Herren, när jag öppnar edra grafvar; och jag skall gifva min ande uti eder, och I skolen få lif, och jag skall sätta eder i edert land, och I skolen erfara, att jag är Herren. Jag har talat, och jag gör det, säger Herren.« Här finnas alltså hela den profetiska synen tydligen förklarad, så vidt Herrens makt i öfrikt blifver erkänd, hvilket dock tyvärr så sällan händer i detta vishetens och lärdomens tidehvarf. Men det är icke desto mindre sant, att hela Israels säd skall uppväckas från de döda och föras till Israels land, hvilket blef dem gifvet till ett evigt arf. Och för att detta skall ske, måste deras gamla torra ben bringas tillsammans, ben till ben, och hvarje del af deras kroppar återupplifvas; detta deras återställande eller sammanförande skall åstadkomma ett buller och en underlig rörelse, och då de stå på sina fötter, skola de förvisso utgöra en mäkta stor skara.

Detta förklarar det i skriften så ofta upprepade löftet: »Min tjänare David skall vara deras furste

evinnerligen.« De gifves det löftet, att Herrens tjänare David skall uppväckas från de döda och blifva deras furste evinnerligen, medan Herren skall vara deras högsta konung, och både de som äro lefvande, och de som äro döda, skola återställas och blifva till ett folk uti landet på Israels berg.

O, sköna dag! O, ljufva hopp!
Min själ vid tanken styr sitt lopp
Bort till det öfversälla land,
Där vi de gamla ge vår hand,
Och kärleksfullt till vänner gå;
Där sorg och död ej mer oss nå.

Det förundrar oss nu icke längre, att Abraham kallar sig en främling och pilgrim, hvilken söker ett bättre land och en stad, hvars grundläggare Gud själf är. Efter denna återställelse skall det endast behöfvas ännu en förändring för jordens beredande till människans eviga arf, och denna förändring skall komma att ske på den yttersta dagen, sedan människan i ett tusen år i fred besuttit jorden. Vi hafva nu kommit under fund med den stora hemlighet, hvilken inga andra än de helige förstått, men som dessa varit välbekanta med genom alla tidsåldrar, nämligen att människan i sitt kött skall bo på jorden med Messias och med hela Israels hus och med alla den Högstes helige, icke allenast i ett tusen år, utan i alla evigheters evighet. Och vår stamfader Adam skall sitta på sin tron såsom den gamle af dagar, såsom den stora patriarken och mäktiga fursten, medan tusen sinom tusen skola stå framför honom och en oräknelig skara tjäna honom. Han skall i köttet hälsa alla sina barn, som dogo i tron på Jesus

Kristus, och Enok, Noah, Abraham, Job och David och alla profeter och apostlar och alla Guds helige från alla tidsåldrar skola likaledes hälsa hvarandra, medan Jesus, den store Messias, skall stå midt ibland dem och omgjorda sig och utdela bröd och vin, och alla skola vara klädde i rent och fint hvitt linne. Detta är Lammets bröllopsnattvard. Saliga äro de, som deltaga däruti!

Då vi nu betraktat jordens och hennes inbyggares stora återställelse ända till dess vi finna dem åtnjutande alla de löften, som blifvit förfäderna gifne, och hafvande lärt, att det tillkommande tillståndet icke är något tillstånd af skuggbilder och fabler, utan någonting, som kan vidröras och kännas, skola vi skrida till betraktelse af deras lands delning och anläggandet af deras stad, den heliga staden, hvarest Guds tabernakel och helgedom skola stå evinnerligen. Ty det var en sådan stad, som Abraham med många andra eftersökte och som de ej kunde finna.

En beskrifning om Israels lands delning lottvis mellan alla tolf stammarne gifves oss i 48:de kapitlet af Hesekiels profetia. I midten af landet skall deras stad vara belägen, och helgedomen skall vara däri. Och i samma profetias 47:de kapitel läsa vi om att en härlig flod skall utflyta från templets östra sida och falla ut i hafvet, hvars vatten därigenom skall blifva friskt, så att fiskar skola trifvas däri, och på båda sidorna skola allehanda fruktträd växa, hvars blad icke skola vissna, ej heller skola de hålla upp med att bära frukter, utan skola frambringa sådana hvarje månad. »Och trädens frukt skall tjäna till föda och deras löf till läkemedel.«

Om denna stads byggande och om det material, som därtill skall användas, gifver Esaia oss följande beskrifning i sin profetias 54:de kapitel, verserna 11—17: »Du arma, af stormen jagade, af ingen tröstade! si, jag skall lägga dina murstenar såsom en prydnad och göra din grundval af safirer och göra dina tinnar af rubiner och dina portar af karbunklar och hela din ringmur af ädla stenar. Och alla dina barn skola vara lärda af Herren och dina barns frid skall vara stor. Med rättfärdighet skall du befästas. Var fjärran från ångest, ty du hafver intet att frukta, och från förskräckelse, ty den skall icke hinna dig! Om man sammanrotar sig, så är det ej från mig. De som sammanrota sig emot dig skola blifva dig underdåniga. Si, jag har skapat smeden, som blåser eld i kolen och gör ett vapen af sitt verk, men jag har också skapat den, som förstör och fördärfvar det. Intet vapen, som göres emot dig, skall hafva framgång, och hvarje tunga, som upphäfver sig emot dig i dom, skall du döma brottslig. Sådan är lotten för dem, som tjäna Herren, och sådan deras lön från mig, säger Herren.«

Af dessa verser kunna vi inhämta något om denna stads skönhet, om det material, hvaraf han skall byggas, om hans sköna stenar, hans safirer, hans rubiner och alla hans gränsmärken af utkorade stenar, hvilket allt är beräknat till att försköna Herrens helgedom och göra hans fötters rum härligt, äfvensom att gifva en glans och prakt åt hela staden, hvarom hedningarne, äfven i all sin prålande rikedom och storhet, blott kunna göra sig ett svagt begrepp. Då vi härtill gifva akt på

den fred och trygghet, samma beskrifning tillägger landets inbyggare, tillika med den kunskap de skola äga, medan de som församla sig till strid emot dem, skola falla och tillintetgöras, måste man medgifva, att detta land visserligen är Herrens tjänares arf, och en stad, väl värd dem den utlofvats till, nämligen Abraham och hans trogna efterföljare.

Men för att kunna göra oss ett ännu tydligare begrepp om Jerusalems, såsom ock staden Zions lycka, rikedom, skönhet och storhet, skola vi anföra Esaias 60:de kapitel, sålydande: »Statt upp, var ljus! ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp öfver dig. Ty si, mörkret öfvertäcker jorden och töcken folken; men öfver dig uppgår Herren, och hans härlighet skall synas öfver dig. Och hedningar skola vandra i ditt ljus, och konungar i skenet, som uppgår öfver dig. Lyft upp dina ögon och se omkring dig! De församla sig alla och komma till dig; dina söner komma fjärran från, och dina döttrar bäras på armarne. Då skall du se och stråla af glädje, och ditt bröst skall klappa och vidgas, när hafvets skatter bäras till dig och folkens ägodelar föras till dig. Kamelers mängd skola betäcka ditt land, dromedarer från Midjan och från Efa. Ifrån Saba skola de alla komma, föra guld och rökelse och förkunna Herrens lof. Alla Kedars får skola samlas till dig, Nebajots vädurar skola tjäna dig; de skola, till välbehagligt offer, bestiga mitt altare, och jag skall förhärliga min härlighets hus.

Hvilka äro desse, som flyga såsom en sky, såsom dufvor till sina bon? Ty till mig står öarnas hopp, och Tarsis-skepp komma främst att

föra dina barn från fjärran land. Sitt silfver och sitt guld hafva de med sig, hem till Herrens, din Guds, namn och till den Helige i Israel, ty dig vill han förhärliga. Och främmande skola uppbygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig; ty jag slog dig i min vrede, men i min nåd förbarmar jag mig öfver dig. Och man skall ständigt hålla dina portar öppna: hvarken dag eller natt skola de stängas, att hedningarnes gods och deras konungar med sitt följe må kunna föras in till dig. Ty det folk och det rike, som ej vill tjäna dig, det skall förgås, och hedningarne skola i grund utrotas. Libanons prakt skall komma till dig, både cypress och bok och lönn till att pryda min helgedoms rum, och mina fötters rum skall jag göra härligt. Och dina förtryckares barn skola komma till dig och ödmjukt buga sig, och alla de som hafva hånat dig skola nedfalla till dina fötter och kalla dig Herrens stad, Israels Heliges Zion. Och istället för att du har varit öfvergifven och hatad och besökt af ingen, skall jag försätta dig i evig höghet, till fröjd för släkter och släkter. Och du skall dia hedningarnes mjölk och dia vid konungars bröst, och du skall förstå, att jag, Herren, är den som frälsar dig, och att den Starke i Jakob är den som förlossar dig. Jag vill låta guld komma istället för koppar, och silfver istället för järn, och koppar istället för trä, och järn istället för sten, och jag skall sätta frid till din öfverhet och rättfärdighet till dina styresmän. Ej mer skall man höra talas om våld i ditt land eller om ödeläggelse och nöd inom dina gränser, och du skall kalla dina murar salighet och dina portar lofsång. Solen skall icke mer tjäna dig till ljus

om dagen och månens sken skall icke mer lysa dig; men Herren skall vara dig till evigt ljus, och din Gud skall vara din härlighet. Din sol skall icke mer gå ned och din måne icke taga af; ty Herren skall vara dig till ett evigt ljus, och dina sorgedagar skola hafva en ände. Och af ditt folk skola alla vara rättfärdiga. De skola besitta landet till evig tid. Dess planterings skott äro ett verk af mina händer, till mitt förhärligande. Den minste skall blifva till tusen, och den ringaste till ett talrikt folk. Jag, Herren, skall låta detta snarligen ske i sinom tid.«

Af detta kapitel lära vi, att en stad i de sista dagarne skall blifva uppbyggd, till hvilken ej allenast Israel, utan äfven andra folkslag skola fly, och det folk eller det rike, som icke vill tjäna den staden, skall omkomma och förgås. Vidare lära vi, att namnet på denna stad skall vara Zion, Herrens stad, och att den skall vara Herrens fötters rum och hans helgedoms rum. Flera slags sköna träd skola ditföras i och för stadens och helgedomens förskönande, och en stor mängd ädla stenar och metaller skola finnas där; guld skall finnas i stället för koppar, silfver i stället för järn, koppar i stället för trä, järn i stället för sten, och inbyggarne skola lära frid och deras styresmän predika rättfärdighet. Ingen orätt skall bedrifvas eller skada göras inom deras gränser. Deras murar skola heta salighet och deras portar lofsång; solen skall icke mer tjäna till ljus om dagen, och månens sken skall icke mer lysa, ty deras Herre skall vara för dem ett evigt ljus, och deras Gud skall vara deras härlighet. Deras sol skall icke mer gå ned och deras måne icke taga af; Herren

skall vara dem ett evigt ljus, och deras sorgedagar skola hafva en ände. Den minsta skall blifva till tusen, och den ringaste till ett talrikt folk. Och då tiden kommer, skall Herren låta detta snarligen ske.

Rörande tiden för Zions stads uppbyggande säger David i sin 102:dra psalm, verserna 14—23, följande: »Stå upp och förbarma dig öfver Zion! ty det är tid att du bevisar det din nåd, och stunden är kommen; ty dina tjänare hafva dess stenar kära, och de ömka sig öfver dess grus. Och hedningarne skola frukta Herrens namn och alla jordens konungar din härlighet, när Herren uppbygger Zion, visar sig i sin härlighet, vänder sig till den öfvergifnas bön och icke föraktar deras bön. Detta skall upptecknas för ett kommande släkte, så att det folk, som skapat varder, måtte lofva Herren, att han har skådat ned från sin heliga höjd och blickat ned från himmelen till jorden för att höra den fångnes suckan, för att förlossa dödens barn, att man må förkunna i Zion Herrens namn och hans lof i Jerusalem när alla folk och riken församlas för att tjäna Herren.«

Af detta och föregående skriftställen ses, att det är en viss tid bestämd för uppbyggandet af Zion eller af den stad, om hvilken Esaia talar. Det skall nämligen ske strax före Kristi andra ankomst, och när denna stad blifvit byggd, skall Herren låta sig se i sin härlighet, icke förr; således finna vi, att om en sådan stad icke blefve byggd, skulle Herren aldrig återkomma. Af anförda psalm framgår äfven, att folk och konungariken skola församlas till att tjäna Herren både i Zion och Jerusalem. Förutsägelsen härom skulle

vara skrifven för de efterkommande, och då den visar sig uppfylld skall folket, som skonat varder, lofva Herren.

Vi vilja nu hänvända läsarens uppmärksamhet till följande utdrag af Mormons bok, Ethers 13: 2—12: »Ty han (Ether) förtäljde dem sannerligen allt från människornas begynnelse, och att, efter vattnet hade gått tillbaka från detta land, det blef ett utvalt land framför andra länder, ett af Herren utvalt land; hvarför Herren ville, att alla människor, som skulle bo däri, skulle tjäna honom; och att det var platsen för det nya Jerusalem, som skulle nedkomma från himmelen, och äfven för Herrens helgedom. Si, Ether såg Kristi dagar, och han talade om det nya Jerusalem i detta land. Och han talade äfven om Israels hus, och det Jerusalem, hvarifrån Lehi skulle komma. Efter det blifvit ödelagt, skulle det blifva uppbyggt igen och blifva en helig stad för Herren; därföre kunde det icke blifva det Nya Jerusalem, ty det hade varit till i äldre tider, och det skulle blifva uppbyggt igen och blifva en helig Herrens stad, och det skulle blifva byggt för Israels hus; och att ett nytt Jerusalem skulle blifva byggt i detta land för återstoden af Josefs säd, på hvilket en förebild hade blifvit gifven; ty liksom Josef bragte sin fader ned till Egypti land, likaledes dog han där; hvarför Herren bragte en lämning af Josefs säd ut ur Jerusalems land, så att han kunde vara barmhärtig emot Josefs säd, att de icke skulle omkomma, liksom han var barmhärtig emot Josefs fader, så att han icke skulle omkomma; hvarför återstoden af Josefs säd skall bebygga detta land, och det skall blifva deras arfland; och de skola

uppbygga en helig stad till Herren, liknande det gamla Jerusalem; och de skola icke mera komma på skam intill änden kommer, då jorden skall förgås. Och det skall blifva en ny himmel och en ny jord, och de skola blifva lika de gamla, med undantag af att de gamla hafva gått bort och allt har blifvit nytt. Och då kommer det nya Jerusalem, och saliga äro de som bo däri, ty det är dem, hvars kläder äro hvita förmedelst Lammets blod; och de äro räknade bland återstoden af Josefs säd, som var af Israels hus. Och då kommer äfven det gamla Jerusalem, och saliga äro dess invånare, ty de hafva blifvit tvättade i Lammets blod; och de äro dem, som voro förskingrade och som blifvit insamlade från jordens fyra delar, och från de nordliga länderna, och äro delaktige i uppfyllelsen af det förbund, som Gud gjorde med deras fader Abraham. Och när detta kommer, uppfylles skriften som säger: Det finnes dem, som voro de första, hvilka skola blifva de sista, och det finnes dem, som voro de sista, hvilka skola blifva de första.«

Af denna profetia inhämte vi, att Amerika är ett af Herren framför alla andra länder utkorat land; att det är stället för det nya Jerusalem, som skall komma ned till jorden, sedan denna blifvit förnyad; att det nya Jerusalem skall byggas i Amerika för återstoden af Josefs säd, i likhet med det gamla Jerusalem i Kanaans land; samt att det gamla Jerusalem vid samma tid pånytt skall uppbyggas. Sedan detta skett, skola båda dessa städer beständigt blomstra och trifvas intill den sista stora förändringen, då himmel och jord skola förnyas, och då denna förändring eller förvandling

inträffar, skola båda städerna tillika med deras invånare upptagas till himmelen, och sedan de blifvit förvandlade, skall den ena komma ned på Amerikas land, och den andra till sin egen plats i Palestina. Ytterligare inhämte vi, att invånarne i dessa städer skola förblifva desamma som församlade sig och byggde dem. De öfverblifna af Josefs säd och de med dem församlade skola ärfva det nya Jerusalem; och Israels stammar, som blifvit insamlade från nordenlanden och från jordens alla håll, skola bebo det andra. Då allt sålunda blifvit nytt, skola vi återfinna dem, som en gång voro främlingar och pilgrimer på jorden, i full besittning af det land och den stad de eftersökte.

Vi vilja nu vända oss till Johannes Uppenbarelse och läsa hans beskrifning öfver staden sedan den blifvit förnyad, och se om den har ett liknande utseende som förut. Johannes säger i Uppenbarelsebokens 21:sta och 22:dra kapitel sålunda:

»Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den första himmelen och den första jorden voro förgångna, och hafvet är icke mer. Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, nedstiga från himmelen, från Gud, tillredd såsom en brud, prydd för sin man. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: Si, Guds boning bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk, och Gud själf skall vara med dem, deras Gud. Och Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon, och ingen död skall sedan vara, icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon värk varder mer, ty det första är förgånget. Och han, som satt på Tronen, sade: Si, jag

gör allting nytt. Och han sade till mig: Skrif, ty dessa ord äro vissa och sanna. Och han sade till mig: Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Jag skall gifva den som törstar att dricka af lifvets vattukälla för intet. Den som vinner skall få allt detta på sin lott, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son. Och de fega och de otrogna och de som hafva öfvat styggelser och mördare och horkarlar och giftblandare och afgudadyrkare och alla lögnare skola få sin del i den sjön, som brinner med eld och svafvel, hvilket är den andra döden.

Och till mig kom en af de sju änglarne, som hade de sju skålarna, fulla med de sju sista plågorna, och han talade med mig och sade: Kom hit! jag vill visa dig bruden, Lammets hustru. Och han förde mig i anden bort till ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som nedkom från himmelen, från Gud, och som hade Guds härlighet. Dess ljus var likt den kostbaraste ädelsten, kristallklar såsom en jaspis. Och staden hade en stor och hög mur och tolf portar och tolf änglar på portarne, och på dessa inskrifna namn, hvilka äro namnen på Israels barns tolf stammar. I öster voro tre portar, i norr tre portar, i söder tre portar och i vester tre portar. Och stadsmuren hade tolf grundstenar och på dem tolf namn, namnen på Lammets tolf apostlar. Och den som talade med mig hade en mätstång af guld, att han därmed skulle mäta staden och dess portar och dess mur. Och staden utgör en fyrkant, och dess längd är lika stor som dess bredd. Och med mätstången uppmätte han staden till tolf tusen stadier; dess längd och bredd och höjd äro lika.

Och han uppmätte dess mur till hundra fyratiofyra alnar, efter människomått, som ock är änglamått. Och själfva muren var byggd af jaspis, och staden var af rent guld, klart som rent glas. Och stadsmurens grundstenar voro alla slags kostbara ädelstenar; den första grundstenen var en jaspis, den andra en safir, den tredje en kalcedon, den fjärde en smaragd, den femte en sardonyx, den sjette en sarder, den sjunde en krysolit, den åttonde en beryll, den nionde en topas, den tionde en krysopras, den elfte en hyacint, den tolfte en ametist. Och de tolf portarne voro tolf pärlor; hvar port för sig var en pärla, och stadens gator voro lagda med guld, genomskinligt såsom glas. Men något tempel såg jag icke däruti, ty Herren Gud, den Allsvåldige, är dess tempel, och Lammet. Och staden behöfver icke solen eller månen, att de lysa däruppå; ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är Lammet. Och hedningarne skola vandra i dess ljus, och jordens konungar skola bära sin härlighet och ära in uti den. Och dess portar skola icke tillslutas om dagen, ty natt skall icke vara där. Och de skola föra hedningarnes härlighet och ära in uti den. Och intet orent skall där inkomma och ingen som gör styggelse och lögn, endast de som äro skrifna i Lammets lifs bok.

Och han visade mig en flod med lefvande vatten, hvilken, klar som kristall, utgick från Guds och Lammets tron. På de gator i staden, som ligga på båda sidor om floden, stå lifvetsträd, som gifver tolf skördar, en skörd för hvarje månad; och trädens löf tjäna till hedningarnes läkedom. Och intet förbannat skall vara mer; och Guds och

Lammets tron skall vara därinne, och hans tjänare skola dyrka honom. Och de skola se hans ansikte, och hans namn skall vara på deras panna. Och någon natt skall icke vara mer, och de behöfva icke ljus af lampa eller ljus af sol, ty Herren Gud skall lysa öfver dem, och de skola regera i evighetens evighet. Och han sade till mig: Dessa ord äro vissa och sanna; och Herren, profeternas andars Gud, har sändt sin ängel att visa sina tjänare hvad inom kort tid skall ske. Och si, jag kommer snart. Salig den som bevarar denna boks profetias ord!«

Af denna sköna och härliga beskrifning inhämta vi: 1) att den nya jorden icke skall vara delad genom sjöar; följaktligen skall det, som nu kallas östra och vestra fastlandet, då blifva ett enda land; 2) att Gud icke allenast skall göra himmelen och jorden nya, utan allting (således äfven städerna Jerusalem och Zion, hvarest hans tabernakel då skall hafva stått i mer än tusen år); 3) att staden skall utgöra en fyrkant och hafva tolf portar, tre i norr, tre i söder, tre i öster och tre i vester, med namnen på de tolf Israels stammar skrifna ett på hvardera porten, och stadens murars grundstenar skola bestå af kosteliga ädelstenar och af guld, hvadan den fullkomligt kommer att likna den under de tusen åren bestående timliga staden, som beskrifves af Esaia och Hesekiel; 4) att en flod med lefvande vatten, klar som kristall, skall flyta genom denna förnyade stad, utspringande från Guds tron, liksom lefvande vatten skall flyta från helgedomen i den timliga staden, Hesekiel har beskrifvit, och lifsens träd skola stå på båda sidor om älfven och skola frambringa sin

frukt alla månader, och trädens löf skola tjäna till hedningarnes läkedom. Men nu, när Johannes skådar staden i sitt förnyade tillstånd, hafva folken icke längre behof af läkedom, ty döden finnes icke mer, ej heller gråt, ej heller sorg; allt det forna är förbi, och allting är nytt. Då Johannes här talar om att löfven skola tjäna till hedningarnes läkedom, hänvisar han följaktligen till den tid, då dessa ännu i timlig måtto skola existera innan sin sista förändring.

Af allt detta som blifvit omtalat synes, att Hesekiel, tillika med andra profeter, gifver oss en framställning af städerna Zion och Jerusalem, sådana de skola vara under den tusenåriga hvilan, kallad millenium, medan Johannes gifver oss en framställning af dem, sådana de skola vara efter deras sista förändring, då de skola komma ned från himmelen och blifva stående på den nya jorden. Ethers bok gifver oss därimot en framställning af dem, sådana de skola vara båda i deras timliga och eviga tillstånd, och vi underrättas om båda deras första och sista belägenhet. Det nya Jerusalem skall vara i Amerika och bebos af de öfverblifna af *Josefs* säd samt af de med dem församlade, hvilka hafva tvagit sina kläder hvita i Lammets blod; det andra Jerusalem skall vara på sin forna plats i Kanaans land, och skall bebos af dem af Israels hus, som blifvit insamlade från nordanlanden och från alla land, dit de varit kringströdde, och som hafva tvagit sina kläder hvita i Lammets blod.

Härmed vilja vi afsluta detta ämnes omhandling, och endast tillägga, att då denna bok skrifves, hafva många af de öfverblifna af Josef

varit sysselsatta med att insamlas till det ställe, hvarest de slutligen skola bygga ett nytt Jerusalem, ett Zion, och detta församlande är tydligen förutsagt i Mormons bok och i andra uppenbarelser, och platsen och tiden för fullbordandet däraf äro utsatta. Och om människorna icke omvända sig från alla sina vederstyggligheter och sluta sig till samma förbund, skola de snarligen blifva fullkomligt utrotade och undanröjda från detta lands yta, såsom skrifvit är af Esaias: »Ty det folk och det rike, som ej vill tjäna dig, det skall förgås, och hedningarne skola i grund utrotas.« Och såsom profeten Nephi skrifver därom (Mormons bok, III Nephi, kap. 21): »Och sannerligen säger jag eder: Jag gifver eder ett tecken, så att I kunnen känna tiden, då detta skall äga rum, att jag skall insamla mitt folk, Israels hus, från deras långa kringspridning, och skall åter upprätta mitt Zion bland dem. Och si, detta är det, som jag gifver eder till ett tecken, ty sannerligen säger jag eder, att när detta, som jag förkunnar eder och som jag härefter skall förkunna eder af mig själf och förmedelst den Helige Andes kraft, som Fadern skall gifva eder, blifver kungjort för hedningarne, så att de må kunna få kunskap om detta folk, som är en lämning af Jacobs hus, och om detta mitt folk, som skall blifva förskingrat af dem, sannerligen, sannerligen säger jag eder: När detta skall blifva kungjort för dem af Fadern, och skall komma fram af Fadern från dem till eder; ty det är Faderns visdom, att de skola blifva upprättade i detta land och blifva upphöjde till ett fritt folk förmedelst Faderns makt, så att detta måtte komma fram från dem till en lämning af eder säd, på det

att Faderns förbund måtte blifva uppfylldt, som han har gjort med sitt folk, Israels hus. Därföre när detta verk, och det verk som hädanefter skall utföras bland eder, skall komma fram från hedningarne till eder säd, som skall nedsjunka i vantro på grund af ogudaktighet; ty således tillkommer det Fadern, att det skulle komma fram från hedningarne, att han må visa sin makt för dem, på det att om de icke vilja förhärda sina hjärtan, de må kunna omvända sig och komma till mig samt blifva döpta i mitt namn och känna mina sanna lärdomspunkter, så att de må kunna blifva räknade bland mitt folk, Israels hus. Och när detta sker, att din säd skall begynna att känna detta, skall det vara ett tecken för dem, så att de må kunna veta, att Faderns verk allaredan har begynt till uppfyllelsen af det förbund, som han har gjort med de folk, som äro af Israels hus. Och när den dagen kommer. skall det ske, att konungarne skola tillsluta sina munnar; ty det som icke blifvit sagt till dem, skola de se, och det som de icke hafva bört skola de eftertänka. Ty på den dagen skall Fadern för min skull utföra ett verk, som skall blifva ett stort och förunderlikt verk bland dem, och de skola finnas bland dem, som icka vilja tro det, änskönt en man förkunnar det för dem. Men si, min tjänares lif skall varda i min hand; därför skola de icke skada honom, änskönt han skall blifva skadad för deras skull. .Likväl skall jag hela honom, ty jag skall visa dem, att min visdom är större än djäfvulens list. Därföre skall det ske, att hvar och en, som icke vill tro på mig, som är Jesus Kristus, eller på de ord, som Fadern skall låta honom frambringa till hed-

ningarne, och skall gifva honom makt att frambringa dem till hedningarne — det skall ske liksom Moses sade — de skola blifva afsöndrade från mitt folk, som tillhöra förbundet. Och mitt folk, som är en lämning af Jakob, skall vara bland hedningarne; ja, midt ibland dem såsom ett lejon bland skogens vilda djur, såsom ett ungt lejon bland får, hvilket både nedtrampar och sönderrifver om det går genom, och ingen kan befria. Deras händer skola blifva upplyftade öfver deras motståndare, och deras fiender skola blifva afsöndrade. Ja, ve hedningarne, om de ej omvända sig, ty det skall ske på den dagen, säger Herren, att jag skall borttaga dina hästar från dig och jag skall fördärfva dina vagnar. Jag skall ödelägga ditt lands städer och nedrifva dina fästningar. Jag skall utrota trollkonst från din hand, och du skall inga flera spåmän hafva. Dina uthuggna beläten och dina uppresta afgudar skall jag borttaga från dig, och du skall icke mera dyrka dina händers verk. Jag skall upprota dina lundar, och så skall jag ödelägga dina städer. Och det skall ske, att lögn, bedrägeri, afund, tvedräkt, prästligt och skörlefnad skola blifva afskaffade. Ty det skall ske, säger Fadern, att hvar och en, som icke vill omvända sig och komma till min älskade Son på den dagen, skall blifva afsöndrad från mitt folk, Israels hus. Jag skall utföra hämd och vrede öfver dem, liksom öfver hedningen, sådan, som de icke hafva hört. Men om de omvända sig och lyssna till mina ord och icke förhärda sina hjärtan, skall jag upprätta min kyrka bland dem, och de skola komma in i förbundet, och blifva räknade bland denna lämning af Jakob, till hvem jag har gifvit

detta land i arf. Och de skola hjälpa mitt folk, återstoden af Jakob, och äfven så många af Israels hus som skola komma, att de må bygga en stad, som skall kallas det nya Jerusalem. Och då skola de hjälpa mitt folk, så att de som äro kringspridda i hela landet, må blifva insamlade till det nya Jerusalem. Då skall himmelens kraft komma ned bland dem, och jag skall äfven vara midt ibland dem. Då skall Faderns verk begynna på den dagen; ja, när detta evangelium skall blifva predikadt bland återstoden af detta folk. Sannerligen säger jag eder: På den dagen skall Faderns verk begynna bland alla de förskingrade af mitt folk; ja, äfven de stammar, som varit förlorade, och som Fadern har ledt bort från Jerusalem. Ja, verket skall begynna med Fadern bland alla de förskingrade af mitt folk, för att bereda vägen, hvarigenom de må komma till mig, så att de må påkalla Fadern i mitt namn. Ja, då skall verket med Fadern begynna bland alla nationer i att bereda vägen, hvarigenom hans folk må blifva hemsamlat till sitt arfland. Och de skola gå ut från alla nationer; och de skola ej gå med hast eller fly; ty jag skall gå framför dem, säger Herren, och jag skall följa dem.«

O, I öfverblifne af Josef! I som ären föraktade, och som blifvit slagna, drifna och förströdda af hedningarne från ett ställe till ett annat, till dess I blifvit få i antal, hemligheten angående eder är nu uppenbarad! O, I af stormen plågade och jagade, upplyften edra hufvuden, glädjens och fröjdens! ty eder förlossning nalkas. Eder bok, eder uppteckning, Guds underverk, som en gång följde edra förfäder, och som varit fördold för

eder en lång tid för vantrons skull, har kommit i dagen. Si, denna eder uppteckning är på väg att återställas till eder igen, och då skolen I blifva glada, ty I skolen erfara, att det är en välsignelse från Gud, och mörkrets fjäll skall begynna att falla från edra ögon, och hedningarne skola icke mera få någon makt öfver eder, utan genom dem skolen I blifva samlade och återställda och åter blifva ett behagligt folk. Och tiden härför är inne, ja, verket härmed har redan begynt, ty vi hafva sett eder församlas från alla trakter af landet till det ställe, som Gud har utsett åt hedningarne att samla eder till. Läggen därför ned edra krigsvapen och upphören med att göra hedningarne motstånd under insamlandet af edra åtskilliga stammar! ty Herrens eder Guds hand är med uti allt detta, och det blef allt förutsagt af edra förfäder för tiotusen nymånader sedan. Tillåten dem därför att såsom en billig ersättning för all den orätt, I blifvit tillfogade, i frid fullborda denna sin vänskapstjänst mot eder!

Det är både med smärta och glädje vi göra dessa betraktelser öfver allt detta. Det smärtar oss, då vi tänka på, huru I hafven blifvit slagna; det gläder oss, då vi betrakta den lyckliga förändring, som nu väntar eder. Men smärtan återkommer, då vi vända våra tankar på den förfärliga förödelse, som väntar hedningarne, om de icke omvända sig. Jehovas eviga rådslut måste dock hafva sin gång, till dess alla hans löften uppfyllts; ingen kan det förhindra. Därför, o Gud, ske din vilja! Men under det vi med känslor, som lättare kunna kännas än beskrifvas, ännu uppehålla oss vid detta ämne, tycka vi oss höra indianens klago-

fulla sång genljuda genom hans fosterlands skogar, ungefärligen sålunda ljudande i våra öron:

O, stora And' af våra fäder, gif gehör!
Emot den *Röda* var nådig, hans rop du hör!
Redan länge ditt agande ris honom slog;
När skall hämden och vreden af dig vara nog?

När skall den *Hvita* sluta en afskyvärd strid,
Och låta de af oss kvarblifne njuta frid;
Kanhända bortdrifna till den vestliga strand,
Vi aldrig mer upplyfta vårt hufvud, vår hand.

O, nej! du stora Ande! din nåd oss beskär!
Gör kunnig din sanning, se till de fångar här!
Räck ut din mäktiga arm, oss rädda i tid,
Och sprid öfver jorden ditt välde, din frid!

SJETTE KAPITLET.

GUDS HANDLINGSSÄTT MED MÄNNISKORNA I FRÅGA OM UPPENBARELSE.

»Och af ett blod har han gjort hela människosläktet till att bo på jordens hela yta, och har fastställt bestämda tider för dem och gränserna för deras boningsorter, att de måtte söka Herren om de kunde draga känsel på honom och finna honom, ehuruväl han icke är långt borta från hvar och en af oss; ty i honom lefva vi och röras och hafva varelse.« (Apg. 17: 26—28.)

Af denna text lära vi, att alla människor äro af ett blod, att de äro skapade till att bo på hela jorden, att Herren bestämt gränserna för deras boningsort, det vill säga att han delat jorden mellan sina barn, så att han gifvit hvart folk sitt eget område, till exempel Kanaans land åt Israel, berget Seir åt Esau, Arabien åt Ismael, Amerika åt de öfverblifna af Josef, och så vidare, liksom en fader utdelar en jordegendom åt sina barn. Vidare lära vi, att han gifvit hela jordens befolkning den förmånsrätten att söka efter honom och finna honom, emedan han icke är långt borta från dem, vare sig de äro i Asien, Afrika, Europa eller Amerika eller på hafvets öar. Om nu något folk på jorden i någon tidsålder skulle efterlefva och

begagna sig af denna sin förmånsrätt, på hvad sätt kunde de så finna Gud? Vi svara med rätta: Genom *uppenbarelse,* ty ingen har någonsin funnit Gud på något annat sätt, ej heller kommer någon att göra det. Således, då individer eller folk hafva funnit Gud, har detta skett genom direkt uppenbarelse från honom själf, och då de icke funnit honom på detta sätt, hafva de aldrig känt honom. Och då de erhållit uppenbarelser, har det alltid varit deras plikt att anteckna dem och däraf göra ett vittnesbörd, tjänligt till lärdom för deras barn och efterkommande. Och detta vittnesbörd skulle vara heligt, emedan det innehöll Guds ord, och sålunda skulle det vara en helig skrift, utan afseende på om den var skrifven af judarne, af de tio stammarne, af nefiterna eller hedningarne. Hvarför skulle man icke lika gärna se evangeliet skrifvet af Nephi, Mormon, Moroni eller Alma, som se det skrifvet af Matteus, Marci, Lukas eller Johannes? Och hvarför skulle man icke lika så snart tro på en uppenbarelse, gifven i Amerika, som en hvilken gifvits i Asien? Om någonsin någon nation gått miste om uppenbarelse, så har det skett, emedan hon icke gjort sig värdig till det som var hennes förmånsrätt. Och därtill hafva vi ju så många berättelser om, huru många folk gått miste om uppenbarelsens ljus genom att de förkastat dem, som kommit till dem med uppenbarelsens budskap, och vändt ett döft öra till Herrens profeter. Härigenom hafva de själfva beröfvat sig sin förmånsrätt, hvilken Gud istället gifvit till andra och låtit de förra tilltaga i mörker och okunnighet från släkte till släkte, till dess han funnit lämpligt att ånyo sända sitt ljus och sin

sanning till detta folk. Men de som intet ljus förkasta äro icke under fördömelse, och Guds barmhärtighet hvilar öfver dem genom Kristi blod, som utplånar världens synder. Det folk, som aldrig skådat uppenbarelsens ljus, skall genom Kristi blod varda frälst, men deras förfäder, som förkastade ljuset, skola varda fördömda; ty detta är deras dom, att då ljuset kom, förkastade de detsamma.

Låtom oss nu beträffande detta ämne betrakta åtskilliga tidehvarfs historia. Å skapelsens morgon, eller i begynnelsen, fingo människorna ljus genom omedelbar uppenbarelse; ty Adam, Kain och Abel talade med Herren personligen. På samma sätt fingo människorna i det påföljande tidehvarfvet kunskap om Herrens vilja; sålunda vandrade Enok i sällskap med Gud och såg ej allena Kristi första ankomst i köttet, utan jämväl hans andra ankomst, hvarom är skrifvet i Judas bref, verserna 14 och 15: »Si, Herren kommer med sina många tusen heliga, till att hålla dom öfver alla och straffa alla ogudaktiga för alla de gärningar, hvarmed de hafva visat sin ogudaktighet« och så vidare. Häraf synes, att Enok hade kunskap om Messias och att han profeterade om honom. Äfven i Noahs dagar gaf Herren sig genom uppenbarelse tillkänna för människorna, hvilka alla då voro hedningar, emedan ordet Israel ännu icke hade blifvit gifvit genom ängeln. Om nu så många hedningar ägde den förmån, att anamma Guds ord och att genom uppenbarelse mottaga kunskap om den sanna Guden, var detta jämväl alla andras förmån. Men då Gud likväl tog sitt ord bort från största delen af människorna och öfverlämnade det åt Abraham och hans säd, var detta på grund af deras egen

gensträfvighet däremot. Då de förkastade Herrens budskap och hänföllo till afgudadyrkan, lät Herren dem därför nedsjunka i mörker och vantro, och öfverlämnade från och med Israels dagar sitt ord hufvudsakligen åt den utvalda säden, som äfven under lång tid anförtroddes prästämbetet och gudstjänsten, hvilka hedningarne gjort sig ovärdiga till att mottaga.

Men under tidernas lopp gjorde äfven Israel sig ovärdig till dessa välsignelser och förmånsrättigheter därigenom att de dräpte profeterna och förkastade Messias och alla dem hvilka Gud sände till att kungöra sin vilja, så att Gud slutligen tog riket från dem, såsom ett folk taget, och återgaf det åt hedningarne, hvilka under mellantiden utvisade dåraktigheter han öfversåg med. Så snart Gud öfverlämnat riket åt hedningarne, uppfordrade han dem dock till allmän omvändelse. Då de tillbakavisat denna mot dem utvisade nåd, då, men icke förr, skulle de vara under fördömelsen.

Hvad judarne beträffar, var riket knappt fråntaget dem förrän dess frukter upphörde bland dem, och de blefvo kringspridda bland alla folkslag öfver hela jorden och hafva sedan dess aldrig hört inspirationens eller uppenbarelsens röst mana dem till omvändelse. Om någon hedning eller såkallad kristen uppmanat dem till omvändelse och till dop i Jesu namn, utan att af Herren blifvit befalld därtill, har han utfört ett bedrägeri. Icke så att förstå, det bedrägeriet bestod i att han uppmande dem till ånger och bättring, utan däri att han åberopade sig vara ett Kristi sändebud, då Herren aldrig sändt honom. När Gud vill hafva ett omvändelsesarbete utfört bland människorna, uppen-

barar han sig till den han själf finner vara bäst att utföra detta arbete och gifver honom kraft att öfverbevisa andra om sin kallelse. Och då Gud icke kallar en person till att utföra något, vill eller fordrar han icke, att denna skall gå och göra det på eget bevåg. Hvar och en som säger, att judarne, såsom en nation taget, under de sist förflutna århundraden blifvit bjudna att omvända sig och låta sig döpa, säger något, som han alls icke kan bevisa, så framt han icke kan bevisa att ny uppenbarelse under samma tidrymd förefallit, hvilken berättigat någon att gå till dem i ett dylikt ärende. Icke heller skall någon generation af judar, som funnits till sedan inspirationen upphörde, varda fördömd för det de förkastat deras Herre, ty han har icke skickat något sändebud till dem och följaktligen hafva de icke kunnat förkasta något sådant. Men deras förfäder, som förkastade Guds budskap, de äro härigenom under fördömelsen.

Då Gud sände evangeliet till hedningarne, blefvo dessa, såsom vi förut nämnt, uppmanade att bättra sig. Denna uppmaning eller befallning var i full kraft, emedan män som blifvit tillbörligen kallade därtill framställde uppmaningen. Men sedan apostlarne och andra inspirerade män af hedningarne dräpts, då förlorade dessa för en lång tid förmånsrättigheten att blifva lärda genom uppenbarelse och inspirerade män och straffet kom öfver dem. De som senare hafva lefvat, hafva aldrig blifvit befallda att omvända sig och låta sig döpa, såvida det icke har skett genom ny uppenbarelse. Och en hvar som säger, att Gud har befallt någon hedning (det vill säga: icke-israelit) att omvända sig och åtlyda evangeliet sedan inspirationens dagar

upphörde, eller sedan den tid, då apostlar och profeter upphörda att vara ibland människorna, han säger något som han icke kan bevisa, så framt han icke kan bevisa, att ny uppenbarelse gifvits, som ånyo bemyndigat män att gå till hedningarne i ett dylikt ärende.

Förhållandet är, att Gud icke utkräfver mera af ett släkte, än att göra hvad han bjuder, och det släkte, för hvilket han icke uppenbarar något, eller till hvilket han icke sänder något budskap, har ej heller något budskap att åtlyda och icke något att bortstöta, och följaktligen finnes ingenting som binder detta släkte, med undantag af de moraliska grundsatserna om rätt och orätt, hvilka i hvarje tidsålder äro lika bindande, alltefter det kunskapsmått, människor hafva om moralisk rättskaffenhet.

Men i dessa sista dagar har Gud åter talat från himmelen och utsändt män till att först gå till hedningarne med budskapet om evangeliets igengifvande och med uppmaning till dem att omvända sig och åtlyda detta evangelium, och att därefter gå till judarne med samma budskap, sålunda förkunnande det, som så länge varit borta från jorden. Och hvarhälst deras röst höres, förkunnande detta budskap i Jesu Kristi namn såsom han har befallt dem, där äro människorna pliktskyldiga att omvända sig och låta sig döpa. Och den som omvänder sig och tror och blifver döpt, han skall varda salig, och den som icke tror deras vittnesbörd, och icke bättrar sig eller blifver döpt, han skall varda fördömd, ty den som förkastar dem som Herren sändt med budskapet, han förkastar Gud själf, och skall därför från den stund

af vara under Guds dom. Men det budskap, Gud sänder, är endast bindande för det släkte, till hvilket det sändes, och icke för dem, som äro döda eller gått bort innan det kom; icke heller skall det vara bindande för något efterkommande släkte, så framt Gud icke skulle uppresa män och sända dem med samma evangelium; då skall det släkte, till hvilket han sänder dem, varda frälst eller fördömdt alltefter som det anammar eller förkastar deras vittnesbörd.

Man hör ofta det spörsmålet framställas: »Om Gud har sändt män med vissa sanningar, som för människorna äro bindande, och hvarförutan de icke kunna blifva saliga, hvad skall det då blifva utaf dem, som dött innan budskapet kom?« Vi svara: Om de åtlydde det budskap, Gud sände till deras eget släkte, skola de varda saliga; om icke, skola de varda fördömda. Men om Gud icke sände dem något budskap, hade de heller icke något budskap att förkasta, och följaktligen äro de icke under någon fördömelse; men de skola uppstå emot detta släkte och fördöma det, ty hade de emottagit samma välsignelser som nu erbjudas människosläktet, skulle de utan tvifvel hafva mottagit dem med största glädje. Hufvudsakliga orsaken till fördömelse har i alla världens tidsåldrar varit, att det budskap, som Gud utsändt, förkastats, i det de gensträfvige påstått sig stå fast vid allt det, som Gud i forna dagar uppenbarat eller sändt.

»Ve eder, I skriftlärda och fariseer, I skrymtare, att I uppbyggen profeternas grafvar och pryden de rättfärdiges grifter och sägen: om vi hade lefvat i våra fäders dagar, skulle vi icke

hafva varit delaktige med dem i profeternas blod. Därmed betygen I om eder själfva, att I ären söner till dem som dräpte profeterna.« Detta var Frälsarens vittnesbörd emot judarne, hvilka påstodo sig stå fast vid sina forna profeter, under det de på samma gång förkastade Kristus och hans apostlar. Och sammalunda är det nu i det nittonde århundradet. I (till namnet) kristna pryda Kristi och hans forna apostlars grifter, och bygga äfven präktiga kyrkor till deras minne, kallande dem S:t Peters kyrka, S:t Pauli kyrka, S:t Johannes kyrka och så vidare, och sägen: »Om vi hade lefvat i våra fäders dagar skulle vi icke hafva varit delaktige med dem i profeternas blod.« Därmed betygen I om eder själfve, att I ären söner till dem som dräpte profeterna, medan I på samma gång, om en profet eller apostel kommer till eder, strax äro redo att tillstänga edra dörrar för honom så snart han börjar vittna om hvad Gud befallt honom att förkunna, »ty«, sägen I, »det skall numera icke vara några profeter eller apostlar på jorden«, och strax förklara I honom för en falsk profet och en antikrist. Och om några illasinnade personer bland eder skulle uppstå och dräpa honom eller uppbränna hans hus och sköfla hans gods, så antingen glädjens I däråt, eller åsen I våldsbragden med tystnad och likgyltighet, och utrop måhända: »Falska profeter! Ulfvar i fårakläder!« medan det genom edra tidningsblad och från edra predikstolar utöses alla slags vrånga framställningar och lögner om en sådan person. Ve eder, I andeligen blinda, I präster, fariseer och skrymtare! Men I uppfyllen edra fäders mått, ty såsom de

gjorde, så gören I. Hämden hörer Gud till; han skall hasteligen hämnas sina utvalda, som ropa till honom dag och natt.

Men vi återvända till vårt ämne: uppenbarelsen: »Ty intet är fördoldt, som icke skall blifva uppenbarat, och intet är hemligt, som icke skall varda kändt.« Detta var ett af Frälsarens yttranden. Och profeten Esaias utropar: »Landet skall vara fullt af Herrens kunskap, liksom vattnet täcker hafvet.« Huruledes skall denna förändring ske? Såsom svar härpå och såsom en passande afslutning af detta kapitel veta vi icke något bättre än att hänvisa till Herrens ord i Nephi profetia, Mormons bok (2 Nephi 29: 11—14): »Ty jag befaller alla människor, både i öst och i vest, i norr och i söder och på öarne i hafvet, att de skola skrifva de ord, som jag har talat till dem; ty ut af böckerna, som skola skrifvas, vill jag döma världen, hvarje människa efter sina gärningar, i öfverensstämmelse med det, som är skrifvet. Ty si, jag skall tala till judarne, och de skola skrifva det; och jag skall äfven tala till nefiterna och de skola skrifva det; och jag skall äfven tala till andra stammar af Israels hus, som jag har bortfört, och de skola skrifva det; och jag skall äfven tala till alla jordens nationer, och de skola skrifva det. Och det skall ske, att judarne skola hafva nefiternas ord, och nefiterna skola hafva judarnes ord; och nefiterna och judarne skola hafva Israels förlorade stammars ord, och Israels förlorade stammar skola hafva nefiternas och judarnes ord. Och det skall ske, att mitt folk, som äro af Israels hus, skola blifva hemsamlade till deras

egendomsland, och mitt ord skall blifva samlat till ett. Och jag skall visa dem som strida emot mitt ord och emot mitt folk, som äro af Israels hus, att jag är Gud samt att jag gjorde förbund med Abraham, att jag skulle ihågkomma hans säd evinnerligen.«

O min Fader, du som tronar
I din boning ofvan skyn!
När får jag din närhet njuta,
Och ånyo se din syn?
Från din helga himlaboning
Anden har i tiden gått,
I min första späda barndom
Där din ömma vård jag fått.
I en afsikt vis och härlig,
Har du mig på jorden satt,
Himmelsk börd och släkt och vänner,
Allt är gömt i glömskans natt.
Mången gång en hemlig tanke
Hviskat: »Du är främling här«,
Och jag känner att jag vandrat
Från en öfverjordisk sfer.

När min svaga hydda lägges
Ned i jordens kalla grus,
Fader, Moder, låt mig möta
Eder i ert kungahus!
När till sist jag har fulländat
Det hvartill jag sändes ner,
Låt med ömsesidig vilja,
Mig få komma hem till er.
Dig jag lärt att kalla Fader,
Genom Anden från dig sänd,
Men förr'n kunskapsnyckeln skänktes,
Grunden härtill var ej känd.
Icke är det fäder endast
Uti himlen! — Hör det svar,
Som förnuft och sanning gifva:
»Där du och en Moder har«.

DE SISTA DAGARS HELIGES TROSARTIKLAR.

1. Vi tro på Gud, vår evige Fader, och på hans Son, Jesus Kristus, och på den Helige Ande.

2. Vi tro, att människorna skola blifva straffade för sina egna synder, och ej för Adams öfverträdelse.

3. Vi tro, att alla människor kunna blifva frälsta förmedelst Kristi försoning, genom att åtlyda evangeliets lagar och ordinanser:

4. Vi tro, att dessa ordinanser äro:

 1) Tro på Herren Jesus Kristus.
 2) Bättring.
 3) Dop med begrafning i vatten till syndernas förlåtelse.
 4) Händers påläggning för den Helige Andes gåfva.

5. Vi tro, att män må kallas af Gud genom inspiration och ordineras af dem, som äro rätteligen bemyndigade, till att predika evangelium och förrätta dess ordinanser.

6. Vi tro på den samma organisation, som fanns i den ursprungliga kyrkan, nämligen med apostlar, profeter, evangelister, herdar, lärare o. s. v.

7. Vi tro på det eviga evangeliets krafter och gåfvor, nämligen bedömande af andar, profetia, uppenbarelser, syner, helbrägdagörelse, tungomål och uttydning af tungomål o. s. v.

8. Vi tro på Guds ord, således som det är nedskrifvit i Bibeln, så vidt som den är riktigt öfversatt; vi tro också på Guds ord nedskrifvit i Mormons Bok och Lärdomens och Förbundets Bok.

9. Vi tro allt det som Gud har uppenbarat, allt det som han nu uppenbarar, och vi tro, att han ännu vill uppenbara många stora och viktiga ting, hänhörande till Guds rike.

10. Vi tro på Israels verkliga insamling och de tio stammarnas återförande, att Zion skall blifva grundlagdt på det vestra fastlandet (Amerika), att Kristus skall personligen regera på jorden ett tusen år, och att jorden skall blifva förnyad och återfå den paradisiska härligheten.

11. Vi fordra den rättigheten att oförhindradt dyrka Gud den Allsmäktige i öfverensstämmelse med hvad våra egna samveten bjuda, och förunna alla människor den samma rättigheten, att de må tillbedja huru, hvar och hvem de behaga.

12. Vi tro, att det är riktigt att vara konungar, presidenter och öfverhetspersoner underdånige, och att åtlyda, ära och vidmakthålla lagarne.

13. Vi tro, att enhvar bör vara rättskaffens, sannfärdig, kysk, måttlig, välgörande, dygdig, uppriktig och god emot alla. Vi kunna i sanning säga med Paulus: Vi »tro allting, vi hoppas allting«, vi hafva utstått mycket och hoppas med Guds hjälp kunna »fördraga allting«. Vi eftertrakta allt, hvad som är dygdigt, älskvärdt, prisvärdt och godt.

INNEHÅLL.

En varnande röst

